

DRACULA
ഡ്രാകുല

ബ്രാം സ്റ്റോക്കർ

BRAM STOKER

DRACULA
ഡ്രാകുല

ബ്രാം സ്റ്റോക്കർ

BRAM STOKER

DRACULA
ഡ്രാകുല

ബ്രാം സ്റ്റോക്കർ

BRAM STOKER

ഡാക്കൂള

ബ്രഹ്മ സ്മാരകം
പ്രാകൃതം

ഭാഷ : ഇംഗ്ലീഷ്
കാലം : സി.ഇ. 1897

ഡി സി ബുക്സ്

MALAYALAM LANGUAGE

Dracula

Literature & Fiction/Novel
by Bram Stoker

Rights Reserved
12th impression June 2018

PUBLISHERS

D C Books, Kottayam 686 001

Kerala State, India

Online Literature News Portal: www.dcbooks.com

Online Bookstore: www.onlinestore.dcbooks.com

e-mail: customercare@dcbooks.com

customercare: 9846133336

DISTRIBUTORS

D C Books-Current Books

Export Sales D C Press (P) Ltd., Kottayam, Kerala

D C BOOKS LIBRARY CATALOGUING IN PUBLICATION DATA

ISBN 978-81-264-2658-4

ബ്രാം സ്റ്റോക്കർ

1847-ൽ അയർലണ്ടിലെ ഡബ്ലിനിൽ ജനിച്ചു. 1897-ലാണ് “ഡ്രാക്കുള’യ്ക്കു ജന്മം കൊടുത്തത്. എക്കാലത്തെയും ഹൊറർ നോവലുകളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ഭീതിജനകമായ കൃതി ഡ്രാക്കുളയാണ്. 1937 വരെ ഈ ഭീകരകഥയുടെ തുടർച്ചയായ “ഡ്രാക്കുളയുടെ അതിഥി” പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. “മിസ്റ്ററി ഓഫ് ദി സീ’ (1902), “ജൂവൽ ഓഫ് സെവൻ സ്റ്റാഴ്സ്’ (1904) തുടങ്ങിയവ സ്റ്റോക്കറിന്റെ കൃതികളിൽപ്പെടുന്നു. 1912-ൽ സ്റ്റോക്കർ അന്തരിച്ചു.

മുഖ്യകഥാപാത്രങ്ങൾ

ഡ്രാക്കുള പ്രഭു (Count Dracula)

രക്തരക്ഷസ്തായ (Vampire) ട്രാൻസിൽവാനിയൻ പ്രഭു. പ്രായം നൂറ്റാണ്ടുകളോളം വരും. കാർപാത്യൻ മലനിരകളിലെ പൊളിഞ്ഞ ദുർഗത്തിൽ താമസിക്കുന്നു. മൃഗരൂപം കൈക്കൊള്ളാനും കാലാവസ്ഥ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഡ്രാക്കുളയ്ക്ക് ഇരുപതു പുരുഷന്മാരുടെ കരുത്തുണ്ട്. ക്ഷണിക്കപ്പെടാതെ ഒരു ഇരയുടെ വീട്ടിൽ പ്രവേശിക്കാനോ ആരെങ്കിലും ചുമന്നുകൊണ്ടുപോകാതെ വെള്ളം മറിക്കുന്നു പോകാനോ കഴിവില്ല. പകൽവെളിച്ചത്തിൽ ശക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനാൽ ശവപ്പെട്ടിക്കുള്ളിൽ ഉറങ്ങുന്നു.

ജൊനാതൻ ഹാർക്കർ (Jonathan Harker)

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ അഭിഭാഷകൻ. ഡ്രാക്കുളയുടെ വസ്തു ഇടപാട് ശരിയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ട്രാൻസിൽവാനിയയിലേക്കു പോകുന്നു. (ഡ്രാക്കുളയുടെ യഥാർത്ഥ പ്രകൃതി മനസ്സിലാക്കി സാഹസികമായി രക്ഷപ്പെട്ടു. (ഡ്രാക്കുളയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ ധീരമായി ശ്രമിക്കുന്നു. ഹാർക്കറുടെ കാമുകിയാണ് മിനാ മറേ.

മിനാ മറേ (Mina Murray)

ജൊനാതൻ ഹാർക്കറുടെ കാമുകി. സ്കൂൾടീച്ചർ. (ഡ്രാക്കുളയുടെ ഈരയായെങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടു. ചാരിത്രശുദ്ധിയുടെയും നിഷ്കളങ്കതയുടെയും ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രതീകമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഡ്രാക്കുളയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ പങ്കു ചേരുന്നു.

വാൻ ഹെൽസിങ് (Van Helsing)

ഡച്ചുകാരനായ പ്രൊഫസർ. “ശാസ്ത്രജ്ഞനും തത്ത്വചിന്തകനും അതിഭയതികവാദിയുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ഡോക്ടർ ജോൺ സിവാർഡ്. ലൂസിയെ ചികിത്സിക്കാനെത്തിയ വാൻ ഹെൽസിങ് (ഡാക്കുളയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനുള്ള ദയയും നയിക്കുന്നു.

ജോൺ സിവാർഡ് (John Seward)

ഡാക്കുള ലണ്ടനിൽ വാങ്ങിയ വീടിന് അധികം ദൂരെയല്ലാതെ മനോരോഗ ചികിത്സാലയം നടത്തുന്ന യുവഡോക്ടർ. തന്റെ രോഗിയായ റെൻഫീൽഡുമായി നടത്തുന്ന അഭിമുഖങ്ങളിലൂടെ ഉന്മാദരോഗത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കിറങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. തന്റെ വിവാഹാലോചന ലൂസി തിരസ്കരിച്ചെങ്കിലും അവളെ പ്രണയിക്കുന്നു. ലൂസിയുടെ മരണത്തോടെ ഡാക്കുളയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ പങ്കാളിയായി.

ക്വിൻസി മോറിസ് (Quincy Morris)

അമേരിക്കയിലെ ടെക്സാസിൽനിന്നെത്തിയ യുവാവ്. ലൂസിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. (ഡാക്കുളയുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിൽ ജീവൻ വെടിഞ്ഞു.

ആർതർ ഹോംവുഡ് (Arthur Holmwood)

ലൂസിയുടെ പ്രതിശ്രുത വരൻ. ഗോഡാൽമിങ് പ്രഭുവിന്റെ മകൻ. ലൂസിയെ മോഹിച്ചവരുടെ സുഹൃത്ത്.

റെൻഫീൽഡ് (Renfield)

ഡോ.സിവാർഡിന്റെ രോഗി. ഉന്മാദി. പ്രാണികളെ പിടിച്ചു തിന്ന് ജീവശക്തിയും കരുത്തും നിലനിർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

ഒന്ന്

ജോനതൻ ഹാർക്കറുടെ ഡയറി

(ചുരുക്കെഴുത്തിൽ)

മെയ് 3, ബിസ്‌ട്രിറ്റ്സ്

എല്ലാം അസാധാരണമായിരിക്കുന്നു. ഹോട്ടലുമായും ഭാര്യയും എന്തോ ഭയപ്പെടുന്നതുപോലെ തോന്നി. പെരുമാറ്റത്തിൽ കാര്യമായ അപാകത കാണുന്നു.

മ്യൂണിക്കിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടു മൂന്നു ദിവസമായി. ഇന്നലെ രാത്രി ശരിക്കു് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഭീകരസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു പല പ്രാവശ്യം ഞെട്ടിയുണർന്നു. പുലരുംവരെയും ഏതോ നായയുടെ മോങ്ങൽ ഇടയ്ക്കിടെ കേൾക്കാനായിരുന്നു.

ഗോൾഡൻ ക്രന ഹോട്ടലിലെത്തിയപ്പോൾതന്നെ ഡ്രാക്കുള പ്രഭുവിന്റെ കത്തു കിട്ടി. അതു കണ്ടപ്പോൾ അല്പം ആശ്വാസം തോന്നി. പക്ഷേ, ഹോട്ടലുമായും പെരുമാറ്റം എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. പ്രഭുതന്നെയാണ് എന്നോട് ഹോട്ടൽ ക്രയണിൽ പോകാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ, ഡ്രാക്കുള ഫ്രഭുവിനെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും അറിയാത്തമട്ടിൽ ആയിരുന്നു അവരുടെ പെരുമാറ്റം. ഡ്രാക്കുളയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചപ്പോൾ രണ്ടുപേരും ഭയത്തോടെ കുരിശു വരയ്ക്കുന്നതാണു ഞാൻ കണ്ടത്.

മെയ് 4

ബൊക്കോവിനയിലേക്കു മൂന്നുമണിക്കാണു വണ്ടി പുറപ്പെടുന്നത്. സമയമായിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണ് ആ വൃദ്ധ ഓടി എന്റെ അടുത്തു വന്നെത്തിയത്. അവർ ആകെ പരവശയായിരിക്കുന്നതായി തോന്നി. കരയുന്ന ശബ്ദത്തിൽ അവർ ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നത്? നിങ്ങൾക്കു പോയേ തീരു എന്നു നിർബന്ധമുണ്ടോ? രണ്ടുദിവസംകൂടി ഇവിടെ തങ്ങിക്കൂടെ?” എന്നിക്ക് അതിന്റെ കാരണം തീരെ മനസ്സിലായില്ല. വൃദ്ധ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: “ഇന്ന് എത്രയാണു തീയതി എന്നറിയാമോ?”

“മെയ് നാലാം തീയതി!

“ഇന്നെന്തു ദിവസമാണെന്നറിയാമോ?” ഞാൻ ചോദ്യഭാവത്തിൽ അവരുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

“നാളെയാണ് സെന്റ് ജോർജ് ദിനം. സെന്റ് ജോർജ് ദിനത്തിന്റെ തലേദിവസം, ലോകത്തിലെ എല്ലാ ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളും പുറത്തിറങ്ങി നടക്കുന്ന ദിവസമാണ്. നിങ്ങൾ എവിടേക്കാണ് പോകുന്നത്? എന്താണ് ഇത്ര അത്യാവശ്യം?”

എന്റെ യാത്ര മുടക്കുവാൻ കഴിവുള്ളതെല്ലാം അവർ ചെയ്തു. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ ദയനീയമായ ഭയവിഹ്വലത ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

ഞാൻ ആകെ അസ്വസ്ഥനായി. പക്ഷേ, എനിക്ക് പോയേ തീരു. ആ വൃദ്ധയെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ പാഴിലായി. എന്റെ നിശ്ചയത്തിന് ഇളക്കമില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവർ കഴുത്തിൽ കിടന്ന കുരിശെടുത്ത് എന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിത്തന്നു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: “ഇതു നിങ്ങളുടെ അമ്മയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ്.?”

വണ്ടി എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ചുറ്റും പല രാജ്യക്കാരും പല തരക്കാരും നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അവരുടെ മുഖത്തും ഭയാത്ഭുതങ്ങൾ! പല ഭാഷയിൽ അവർ എന്തൊക്കെയോ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന നിഘണ്ടു പരതിനോക്കി. ഭൂതം, പ്രേതം, നരകം, രക്തരക്ഷസ്സ്, ചെങ്കുത്താൻ തുടങ്ങിയ വാക്കുകളാണ് അവർ ഉച്ചരിച്ചത് എന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. ആ സ്ത്രീ വണ്ടിക്കാരനുമായി എന്നെക്കുറിച്ച് എന്തോ സംസാരിച്ചു. എന്റെ മനസ്സുമാധാനം തകർന്നു. ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു പലരും ഈരണ്ടു വിരലുകൾ എന്റെ നേരെ ചൂണ്ടുകയും കുരിശടയാളം ഇടുകയും ചെയ്തു. പിശാചുക്കളുടെ ഉപ ഭവത്തിൽനിന്നു രക്ഷ നേടാനാണ് അവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഒരു സഹയാത്രികനിൽനിന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

അങ്ങനെ നാലു കുതിരകളെ കെട്ടിയ വണ്ടി മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. പ്രകൃതിഭംഗി നിറഞ്ഞ നിലത്തിലൂടെയായിരുന്നു യാത്ര. വണ്ടിക്കു സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ വേഗമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. എങ്ങും പച്ചപ്പരവതാനി വിരിച്ചതുപോലെ ഇടതൂർന്ന കാടുകൾ. ഇടയ്ക്കിടെ മൊട്ടക്കുന്നുകൾ. ചില പച്ചക്കുന്നുകളും തല ഉയർത്തിനിന്നിരുന്നു. അവയുടെ മുകളിൽ ചില കർഷക കുടിലുകളും അങ്ങിങ്ങു കണ്ടു. എങ്ങും കാടുകൾശതന്നെ. പൂക്കളും പഴങ്ങളും കൊണ്ടു പ്രകൃതി അതിമനോഹരമായ ഒരു ദൃശ്യം രചിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങൾ. ഇലകൾക്കിടയിലൂടെ അരിച്ചെത്തുന്ന സൂര്യപ്രകാശം ആകർഷകമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ വഴി കുന്നിന്റെ മുകളിലേക്കു കയറിപ്പോയി. വഴിയരികിൽ കണ്ടവരെക്കെ കുരിശു വരയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സൂര്യപ്രകാശം മാഞ്ഞു. അവ്യക്തമായ ഇരുളിന്റെ തിരശ്ശീല വീണുകഴിഞ്ഞു. മഞ്ഞു പരക്കുന്നതു കാണാമായിരുന്നു. തണുപ്പു വർദ്ധിച്ചു. ഇരുളിനോടൊപ്പം യാത്രക്കാരുടെ പരിഭ്രമവും കൂടിവന്നു. ഇതെന്നെ ആശ്ചര്യഭരിതനാക്കി. അസാധാരണമായ എന്തോ ഒന്നു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. യാത്രക്കാർ ഓരോരുത്തരും അതു ശപ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും ഞാൻ കരുതി.

എന്നെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ ഭു വണ്ടി അയയ്ക്കുമെന്ന് അറിയിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വണ്ടിയുടെ വെളിച്ചം ഇരുട്ടിലെവിടെയെങ്കിലും കാണാമെന്നു ഞാനാശിച്ചു. പക്ഷേ, പ്രകാശത്തിന്റെ ഒരു കിരണംപോലും കാണുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നോടു കാത്തുനില്ക്കാൻ പ്രഭു ആവശ്യപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു പതിവിലും ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പേ ഞങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ പ്രഭുവോ പ്രഭുവിന്റെ ആൾക്കാരോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തിരിച്ച് ബുക്കോവിനയിലേക്കു മടങ്ങാനാണു സഹഹയാതതികർ നിർദ്ദേശിച്ചത്. ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അപ്പോഴേക്കും പിന്നിൽനിന്ന് ഒരു വണ്ടി അതിവേഗം ഓടിവന്ന് ഞങ്ങളുടെ

വണ്ടിയെ മറികടന്ന് മുന്നിൽ വന്നു നിന്നു. മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ ആ വണ്ടിക്കാരന്റെ മുഖം അവ്യക്തമായി കണ്ടു. നല്ല പൊക്കം, തവിട്ടുനിറമുള്ള നീണ്ട താടി, ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, ചുവന്നു തുടുത്ത ചുണ്ടുകൾ, കൂർത്ത പല്ലുകൾ. കറുത്ത വലിയ ഒരു തൊപ്പിയും അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നു. എന്റെ സാമാനങ്ങളൊക്കെ അയാൾതന്നെ എടുത്തു വണ്ടിയിൽ വെച്ചു. വണ്ടിയിൽ കയറാൻ എന്നെ കൈപിടിച്ചു സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. ഓ, എന്തൊരു കൈ! അത് ഉറക്കുദണ്ഡാണെന്നു തോന്നി.

അയാൾ കടിഞ്ഞാൺ വലിച്ചു. കുതിരകൾ കുതിച്ചു പായാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ വണ്ടി പറക്കുകയാണ്. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒരേ വഴിയിലൂടെത്തന്നെയാണ് പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന് എനിക്കു തോന്നി. അത്ഭുതവും ഭയവും എന്നെ പിടികൂടി.

തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി ഉറച്ചു ഞാൻ സമയം നോക്കി. നേരം അദർശരാത്രിയായിരിക്കുന്നു. എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ പറഞ്ഞ കാര്യം അപ്പോഴാണ് ഞാൻ ഓർത്തത്. എന്റെ ഭയം വർദ്ധിച്ചു. വേദനകൊണ്ടു മോങ്ങുന്ന മാതിരി ഒരു നായയുടെ ശബ്ദം മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. തുടർന്ന് മറ്റൊന്നിന്റെ ശബ്ദം. ക്രമേണ അതു വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചുവന്നു. നാലുപാടുന്നിന്നും നായയുടെ മോങ്ങൽ കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി. അതൊരലർച്ചയായി മാറി. വിറളിപ്പിടിച്ച കുതിരകളെ പിടിച്ചുനിറുത്താൻ വണ്ടിക്കാരനു വളരെയേറെ പ്രയാസപ്പെടേണ്ടി വന്നു. ആ ശബ്ദം ചെന്നായ്ക്കളുടേതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്ക് അധികസമയം വേണ്ടിവന്നില്ല. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് ഒരു തുരങ്കത്തിലൂടെ ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ചെന്നായ്ക്കളുടെ ശബ്ദം വീണ്ടും വീണ്ടും അടുത്തു കേട്ടു. ഞാൻ ഭയംകൊണ്ടു വിറച്ചുപോയി. വണ്ടിക്കാരന് അപ്പോഴും യാതൊരു കുലുക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എനിക്കു ചലിക്കുവാനോ സംസാരിക്കുവാനോ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇതിനിടയിൽ ഒരു വിചിത്ര സംഭവം ഉണ്ടായി. തൊട്ടകലെ ഇടതുവശത്തായി ഒരു നീലവെളിച്ചം ഞങ്ങൾ കണ്ടു.

വണ്ടിക്കാരൻ വണ്ടി നിർത്തി. പെട്ടെന്ന് ഇരുളിലേക്ക് ഉയളിയിട്ടു മറഞ്ഞു. എന്തു ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ ഞാൻ കുഴങ്ങി. അയാൾ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ മാത്രമാണ് എന്റെ ശ്വാസം നേരെ വീണത്. ആ നീലവെളിച്ചം കണ്ടിടത്തേക്കുതന്നെ ഞങ്ങളുടെ വണ്ടി പോവുകയാണെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. നീലവെളിച്ചത്തിനും എന്റെയും മദ്ധ്യേ ഒരവസരത്തിൽ ആ വണ്ടിക്കാരൻ വന്നെങ്കിലും വെളിച്ചം മറയ്ക്കപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല. അതെന്നെ ഭയചകിതനാക്കി. ഒരിക്കൽക്കൂടി ആ സംഭവം ആവർത്തിച്ചു. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. വണ്ടിക്കാരൻ എന്നെ തനിയെ വിട്ടിട്ടു വീണ്ടും ഇരുളിൽ മറഞ്ഞു. അത്തവണ അയാൾ കൂടുതൽ സമയമെടുത്തു. അവ്യക്തമായ നിലാവ്, ചുറ്റും ചെന്നായ്ക്കളുടെ ഒരു വലയം രൂപംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവ അലറുവാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ നിങ്ങൾക്കുപറിക്കാൻ കഴിയുമോ? ഇല്ല. അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ ആ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ. വീണ്ടും വണ്ടിക്കാരൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അയാൾ കൈ ഉയർത്തി ഉത്തരവുനൽകുന്ന മാതിരി എന്തോ ആംഗ്യം കാണിച്ചു; ഇരുട്ടിൽ എന്തോ തട്ടിനീക്കുന്നതുപോലെ. പെട്ടെന്ന് ആ ചെന്നായ്ക്കൾ എങ്ങോ മറഞ്ഞു. പരിഭ്രമംകൊണ്ട് എന്റെ ബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഓർമ തിരിച്ചുകിട്ടിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ പഴകി ദ്രവിച്ച ഒരു കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുന്നിലായിരുന്നു.

രണ്ട്

മെയ് 5

തീർച്ചയായും ഞാൻ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്തരം ഒരു സ്ഥലത്ത് എങ്ങനെ എത്തി എന്ന് അറിയാതിരിക്കുമോ? വളരെ വലിയ, പഴയ ഒരു കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുന്നിലാണ് ഞാൻ നിൽക്കുന്നത്. കാലത്തിന്റെ കാൽപ്പാടുകൾ എങ്ങും കാണാം.

വണ്ടിക്കാരൻ ചാടിയിറങ്ങി. അയാൾ കൈ തന്ന് ഇറങ്ങാൻ എന്നെ സഹഹായിച്ചു. ഇരുമ്പുലക്കപ്പോലുള്ള കൈകൾ! എന്റെ സാമാനങ്ങൾ ഇറക്കിക്കഴിഞ്ഞ് അയാൾ വണ്ടിയിൽ ചാടിക്കയറി എങ്ങോ മറഞ്ഞു. മറ്റാരെയും എവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. കവാടങ്ങൾ അടഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു. എത്ര നേരം ഞാനങ്ങനെ നിന്നെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഒടുവിൽ ചങ്ങലകളുടെ കിലുക്കം മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. വാതിലുകൾ മലർക്കു തുറന്നു. ഉയരം കൂടിയ ഒരു വൃദ്ധൻ വലതുകൈ വീശി എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. ഞാൻ ഉമ്മറപ്പടി കടന്ന് അകത്തേക്കു കാൽ വെച്ചപ്പോൾ അയാൾ എന്റെ നേർക്കു കൈനീട്ടി. നേരത്തേ വണ്ടിക്കാരന്റെ കൈകളിൽ കണ്ട കരുത്ത് അപ്പോഴും എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. മഞ്ഞുപോലെ തണുത്തിരുന്നു അയാളുടെ കൈകൾ. ഞാൻ ചോദിച്ചു: '(ഡാക്കുളപ്രഭു എവിടെ?)'

“ഞാൻതന്നെ ഡാക്കുളപ്രഭു. നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഈ ഭവനത്തിൽ ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.?

എന്റെ സാമാനങ്ങൾ അദ്ദേഹംതന്നെയാണ് അകത്തേടുത്തു വെച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറകെ കോണിപ്പടികളും ഇടനാഴികളും കയറിയിറങ്ങി ഒടുവിൽ പ്രകാശമാനവും വിശാലവുമായ ഒരു മുറിയിൽ ഞാനെത്തിച്ചേർന്നു.

എനിക്കു വേണ്ട അത്താഴം മേശപ്പുറത്ത് ഒരുക്കിവെച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം എന്റെ വിശാലമായ കിടപ്പുമുറി കാണിച്ചുതന്നു. പ്രഭുവിന്റെ സ്നേഹനിർഭരവും മാനുവുമായ പെരുമാറ്റം എന്റെ

ഭയാശങ്കകൾ ദൂരീകരിച്ചു. കൈയും മുഖവും കഴുകി ഞാൻ വീണ്ടും ഉണുമുറിയിലെത്തി. (ഡാക്കുള്ള പ്രഭു എന്നിക്കായി കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“മി. ജോനാഥൻ, താങ്കളോടൊപ്പം ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ സാധാരണയായി അത്താഴം കഴിക്കാറില്ല.”

ഹോക്കിൻസ് എന്നെ ഏല്പിച്ചിരുന്ന കത്ത് ഞാൻ പ്രഭുവിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. ലണ്ടനിലെ എസ്റ്റേറ്റ്, (ഡാക്കുള്ളപ്രഭുവിനു വില്ക്കാൻവേണ്ടി ചുമതലപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥനാണല്ലോ ഞാൻ. പൊരിച്ച കോഴിയും പാൽക്കട്ടിയും കഴിക്കുന്നതിനിടയിൽ എന്റെ യാത്രയെപ്പറ്റിയും മറ്റുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പ്രഭു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. രാത്രിയിൽ നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം നെരിപ്പോടിനരികിലേക്കു നീങ്ങിയിരുന്നു. ഞാനൊരു സിഗററ്റു കൊളുത്തി. പ്രഭുവിന്റെ മുഖം ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. നീണ്ടുയർന്ന മൂക്ക്, വലിയ നെറ്റി, രോമനിബിഡമായ ഇരുണ്ടു തടിച്ച പുരികങ്ങൾ, ദൃഢമായ അൽപമൊന്നു വളഞ്ഞ മുഖം, (കുരത നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, തടിച്ച മേൽമീശ, പല്ലുകളോ, വെളുത്തതും മുർച്ചയുള്ളതും. വെളുത്ത പരന്ന ദൃഢമായ താടി. കവിളുകൾ കുഴിഞ്ഞിരുന്നു. കൂർത്തു വിളറിയ ചെവികൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലും നടപ്പിലും ഉന്നയർജസ്വലത നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം വിളറി വെളുത്തിരുന്നു. യാദൃച്ഛികമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉച്ഛ്വാസവായു എന്റെ മുഖത്തു തട്ടി. ഹൊ! എന്തൊരു ദുർഗന്ധം! അതു മനസ്സിലാക്കി വിളറിയ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ പ്രഭു മാറിയിരുന്നു. അപ്പോഴും ദൂരെനിന്നു ചെന്നായ്ക്കളുടെ അലർച്ച കേൾക്കാമായിരുന്നു. നേരം പുലരാറായെന്നു തോന്നി. എനിക്കു ശുഭരാത്രി നേർന്നുകൊണ്ട് ഡാക്കുള്ളപ്രഭു കടന്നുപോയപ്പോൾ വീണ്ടും എന്നെ ഭയവും അസ്വസ്ഥതയും പിടികൂടി. അത്ഭുതങ്ങളുടെ നടുക്കടലിൽ ഞാൻ ചെന്നുപെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. തളർന്നവശനായ ഞാൻ അടുത്ത ദിവസം മധ്യാഹ്നംവരെയും കിടന്നുറങ്ങി.

മെയ് 7 ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റ് ഭക്ഷണമുറിയിലേക്കാണ് ഞാൻ പോയത്. എനിക്കുവേണ്ട പ്രാതൽ അവിടെ ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാം തണുത്തിരുന്നു. ഡ്രാക്കുളയുടെ ഒരു കുറിപ്പ് എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. “അത്യാവശ്യമായി പുറത്തു പോകണം. എനിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കണ്ട. ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു.” വേലക്കാരെയൊരെയെങ്കിലും വിളിക്കുവാനായി ഞാൻ അവിടെയെല്ലാം കാളിംഗ്ബെൽ തിരഞ്ഞു. പക്ഷേ, അങ്ങനെയൊരു സാധനം അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങൾ വിലപിടിച്ചവയും വളരെ പഴക്കം തോന്നിക്കുന്നവയും കയറുകകരവും ആയിരുന്നു. പ്രതങ്ങളോ മാസികകളോ എഴുത്തുസാധനങ്ങളോ കണ്ണാടിയോ അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. സമയം പോകാത്തതുകൊണ്ടുള്ള അസ്വസ്ഥത തീർക്കുവാൻ ഞാൻ അടുത്ത മുറിയിലേക്കു പോയി. വലിയ ഒരു ഗ്രന്ഥശേഖരവും ഏതാനും ദിനപത്രങ്ങളും അവിടെ കണ്ടു. പ്രതങ്ങൾ എത്രയോ കാലപ്പഴക്കമുള്ളവയായിരുന്നു. വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലണ്ടൻ നഗരത്തെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളും ഞാനവിടെ കണ്ടു.

ആറുമണി കഴിഞ്ഞു. (ഡാക്കുളപ്രഭു പെട്ടെന്ന് എന്റെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: “ഉറക്കം സുഖമായിരുന്നില്ലേ? നിങ്ങൾ ഈ മുറിയിൽ വന്നതു നന്നായി. എന്റെ ഉത്തമസുഹൃത്തുക്കളാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. നിങ്ങളുടെ നാടിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയാൻ ഇവയാണ് എന്നെ സഹായിച്ചത്. നിങ്ങളുടെ ഭാഷ ഞാൻ പഠിച്ചതും പുസ്തകങ്ങളിലൂടെയാണ്. എന്റെ സംസാരം നന്നാകുന്നുണ്ടോ?”

“തികച്ചും ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരന്റെ രീതിയിൽ താങ്കൾ സംസാരിക്കുന്നു.” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“നന്ദി. താങ്കൾ എന്നെ പുകഴ്ത്തുകയാണ്.’ ശ്രദ്ധവുമായി ഹൃദയം തുറന്നു ഞാൻ സംസാരിച്ചു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ കുറെനാൾ പാർക്കണമെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് ഉച്ചാരണരീതി എന്നിൽനിന്നു കുറെക്കൂടി മനസ്സിലാക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം

അഭിലഷിച്ചു. മനഃപൂർവമാണെന്നു തോന്നുന്നു, എന്നിൽനിന്നുള്ള പല ചോദ്യങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം മറുപടി പറയാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. ആ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മറ്റു വശങ്ങളിലെല്ലാം ചെന്നു നോക്കാമെന്നും പക്ഷേ, അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന മുറികളിൽ മാത്രം കടക്കരുതെന്നും അതിനു തക്കതായ കാരണങ്ങളുണ്ടെന്നും പ്രഭു എന്നോടു പറഞ്ഞു. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ അനുഭവപ്പെട്ട ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചായി എന്റെ സംശയം. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “വണ്ടിയിൽ വന്നപ്പോൾ നീലവെളിച്ചം കണ്ട സ്ഥലത്തേക്ക് വണ്ടിക്കാരൻ ഇറങ്ങിപ്പോയല്ലോ. അതെന്തിനാണ്?”

“ചില രാത്രികളിൽ ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളൊക്കെ ചങ്ങല ഉരി നടക്കുമെന്നാണ് വിശ്വാസം. നിങ്ങൾ കണ്ടതരം നീലവെളിച്ചം കാണുന്നിടത്തു നിധി ഉണ്ടാകും എന്ന് ആളുകൾ കരുതുന്നു. സാക്സൻകാരും തുർക്കികളും തമ്മിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളോളം യുദ്ധം നടന്ന സ്ഥലമല്ലേ?”

“ആ നീലവെളിച്ചം കണ്ടിടത്തു നിധിയുണ്ടെങ്കിൽ ആളുകൾ അവ കുഴിച്ചെടുക്കാത്തതെന്താണ്?”

“അതല്ലേ രസം. ഈ നാട്ടുകാർ ഭയചകിതന്മാരാണ്. ആ ഒരൊറ്റ രാത്രിയിൽ മാത്രമേ നീലവെളിച്ചം (പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളെ ഭയന്ന് ഇവിടെയുള്ളവർ ആ രാത്രിയിൽ പുറത്തിറങ്ങി നടക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. മറ്റൊരു കാര്യംകൂടിയുണ്ട്. വണ്ടിക്കാരൻ ചാടി ഇറങ്ങിപ്പോയി ആ സ്ഥലം അടയാളപ്പെടുത്തി എന്നല്ലേ പറയുന്നത്. പകൽവെളിച്ചത്തിൽപോലും അവന് ആ സ്ഥലം ഇനി കണ്ടെത്താൻ സാധ്യമല്ല എന്നെന്നിരിക്കുറപ്പാണ്. നിങ്ങൾക്കുപോലും നിങ്ങൾ വന്ന വഴി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പറ്റില്ല. ആകട്ടെ, “ലണ്ടൻനഗരത്തെക്കുറിച്ചും അവിടെ എനിക്കു വാങ്ങാനിരിക്കുന്ന എസ്റ്റേറ്റിനെ കുറിച്ചും വിശദമായി പറഞ്ഞുതരാമോ?”

ഞാൻ മുറിയിൽ പോയി ബന്ധപ്പെട്ട റിക്കാർഡുകളും കടലാസുകളും കൊണ്ടുവന്ന് പ്രഭുവിനെ കാണിച്ചു.

പ്രഭു പല സംശയങ്ങളും ചോദിച്ചു. ലണ്ടൻ നഗരത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കറിയാവുന്നതിലേറെ അദ്ദേഹത്തിനറിയാമെന്നു തോന്നി.

അദ്ദേഹം വളരെയേറെ കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ വളരേനേരം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയിലും ചിരിയിലും സംസാരത്തിലും ചലനങ്ങളിൽപ്പോലും എന്തോ ഒരസാധാരണത്വം ഞാൻ ദർശിച്ചു.

സമയം കടന്നുപോയി. പുലരാറായെന്നു തോന്നി. പെട്ടെന്നു കോഴികൂവുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ പ്രഭു ചാടിയെഴുന്നേറ്റുകൊണ്ടു പാഞ്ഞു: “അയ്യോ, നേരം പുലരാറായി. സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതറിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ഏറെ സ്നേഹിക്കുന്ന എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട നാടായ ഇംഗ്ലണ്ടിനെക്കുറിച്ച് ഇത്ര ആകർഷകമായി താങ്കൾ സംസാരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് സമയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ലഭിക്കാതെപോയി. തൽക്കാലം ഞാൻ പോകട്ടെ. മെയ് 8

എനിക്കു ശരിയായ ഉറക്കം ലഭിച്ചില്ല. ഞാൻ അസ്വസ്ഥനായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. ഓടുവിൽ മുഖക്ഷയരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കെഴുരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കനത്ത ഒരു കൈ എന്റെ ചുമലിൽ വന്നുവീണു.

“ഗുഡ്മോണിങ്.” ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. (പ്രഭു എന്റെ തൊട്ടുപുറകിൽ നില്ക്കുന്നു! ഇതെന്തൊരതിശയം! ഭയവും അത്ഭുതവുംകൊണ്ട് എന്തുചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിനിടയിൽ കെഴുരക്കത്തികൊണ്ടു മുഖവും മുറിഞ്ഞു. പ്രഭു തൊട്ടുപുറകിൽ നില്ക്കുന്നു. മുറി മുഴുവൻ ചുമലിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണാം. പക്ഷേ, പ്രഭുവിന്റെ രൂപം മാത്രം കണ്ണാടിയിൽ പതിയുന്നില്ല. ഞാൻ സംശയം തീർക്കാനായി അമ്പരപ്പോടെ ഒന്നുകൂടി പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അതേ, മുറി മുഴുവൻ എന്റെ കണ്ണാടിയിൽ വ്യക്തമായി എനിക്കു കാണാൻ കഴിയും. പ്രഭുവിന്റെ രൂപം മാത്രമില്ല. ദൈവമേ! ഇതെന്തൊരത്ഭുതം! ഞാൻ പ്രഭുവിന്റെ മുഖത്തേക്കു തുറിച്ചുനോക്കി. എന്റെ മുഖം മുറിഞ്ഞു ചോര പൊടിഞ്ഞിരുന്ന കാര്യം ഞാൻ വിസ്മരിച്ചു. രക്തത്തുള്ളികൾ കണ്ടതുകൊണ്ടാകണം, പ്രഭുവിന്റെ

കണ്ണുകളിൽ പൈശാചികമായ ഒരുതരം അത്യാസക്തി ജ്വലിച്ചുകണ്ടു.

അദ്ദേഹം അക്രമാസക്തനായി എന്റെ കഴുത്തിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. ഞാൻ ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കി. എന്റെ പരിഭ്രമം കണ്ടതുകൊണ്ടാണോ, അതോ എന്റെ കഴുത്തിലേക്കു നീണ്ട കൈ കുരിശുമാലയിൽ സ്പർശിച്ചതുകൊണ്ടാണോ, പ്രഭുവിന്റെ മുഖം പെട്ടെന്നു ശാന്തമായി.

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “നോക്കൂ, നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മുഖം കുത്തി മുറിക്കരുത്. ഈ നാട്ടിൽ അതു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിലേറെ അപകടമുണ്ടാക്കും. ഓ, ഈ നശിച്ച സാധനമാണ് കുഴപ്പമെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിയത്.” അദ്ദേഹം ചുമരിൽനിന്നു കണ്ണാടി വലിച്ചെടുത്തു വെളിയിലേക്ക് ഒരേറുകൊടുത്തു. അതു താഴെ മുറ്റത്തുവന്നു വീണ് ആയിരം കഷണങ്ങളായി പൊട്ടിച്ചിതറി. ഒരക്ഷരം പറയാതെ പ്രഭു മുറി വിട്ടു പോവുകയും ചെയ്തു.

എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കൊരു രൂപവും കിട്ടിയില്ല. ഞാൻ ഭക്ഷണമുറിയിലേക്കു ചെന്നു. ഭക്ഷണം തയ്യാറായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പ്രഭുവിനെ എങ്ങും കാണാനില്ല. അദ്ദേഹം തിന്നുകയോ കുടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടേയില്ല.

പ്രാതലിനുശേഷം ഞാൻ ആ കോട്ട മുഴുവൻ ചുറ്റിനടന്നു കണ്ടു. ശ്രകൃതിമനോഹരമായ ഒരു കുന്നിന്റെ നിറുകയിലാണ് അതു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഈ ലോകത്തിൽ ഞാൻ ഏകനാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. അതോ, ഞാനൊരു തടവുകാരനോ? അതേ! ഇതൊരു കാരാഗൃഹം തന്നെ. ഞാനൊരു തടവുകാരനും. ഈശ്വരാ! കെണിയിൽപെട്ട എലിയെപ്പോലെ ഞാനവിടം മുഴുവൻ ഓടിനടന്നു. രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു പഴുതും കണ്ടില്ല. നിസ്സുഹായാവസ്ഥ ബോധ്യമായപ്പോൾ ഞാൻ വെറുതെ ഇരുന്നു. നിരാശതയുടെ പാരമ്യത്തിലുള്ള നിഷ്ക്രിയത. രക്ഷപ്പെടൽ അസാധ്യമാണെന്നു തോന്നി. എന്തായിരിക്കും പ്രഭുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം? വളരെ കരുതലോടെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

താഴെ വാതിലുകളടയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. പ്രഭു തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു. വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഞാനെന്റെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. ഡാക്കുള്ള പ്രഭു എന്റെ കിടക്ക വിരിക്കുന്നതാണു കണ്ടത്. പിന്നീട് മേശപ്പുറത്ത് അദ്ദേഹം ഭക്ഷണം എടുത്തുവെക്കുന്നതും ഞാൻ കണ്ടു. എന്റെ സംശയം ദൃഢീകരിച്ചു. ആ വീട്ടിൽ മറ്റാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രഭുവും വേലക്കാരനും അദ്ദേഹംതന്നെ. എന്നെ ഈ ദുർഗത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്ന വണ്ടിക്കാരനും മറ്റാരുമല്ല. പല സംശയങ്ങളും എന്റെ മനസ്സിലൂടെ മിന്നിമാഞ്ഞു. ഇങ്ങോട്ടുവന്നപ്പോൾ കൈ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച അദ്ദേഹം ചെന്നായ്ക്കളെ അകറ്റിയതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? എന്റെ സഹയാത്രികരും ഹോട്ടലിലെ ആൾക്കാരും എന്നെ ഓർത്ത് ഇത്രയേറെ ഭയപ്പെടുവാനെന്താണു കാരണം? കുരിശും വെളുത്തുള്ളിയും കാട്ടുറോസാപ്പൂവും ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോരുമ്പോൾ അവരെന്നെ ഏല്പിച്ചതിന്റെ പൊരുളെന്ത്? എന്തായാലും ഈ കുരിശുതന്ന സ്ത്രീ വളരെ നല്ലവളാണ്. ഇതു തൊടുമ്പോൾ എനിക്കു വളരെയേറെ ആശ്വാസം തോന്നുന്നു.

അന്നുരാത്രി (ടാൻസിൽവാനിയയുടെ പൂർവകാല ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പ്രഭുവിനോടു സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹം വാചാലനായി. വികാരവിജൃംഭിതനായി. തന്നെക്കുറിച്ച് എപ്പോഴും നാം എന്നാണ് അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്നത്. തന്റെ കുലമഹിമയെക്കുറിച്ചും തന്റെ നാടിനെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം അഭിമാനംകൊണ്ടു. പുലരുവോളം ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണം നീണ്ടുനിന്നു.

മെയ് 12 ഇപ്പോഴും ഭയം എന്നെ വിട്ടുമാറിയിട്ടില്ല. ഇത്രയേറെ ഭയങ്കര സംഭവങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു സ്ഥലം ലോകത്തു മറ്റൊരിടത്തും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇന്നലെ ചില നിയന്ത്രണങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രഭു എന്നോടു സംസാരിച്ചു. ഒരു മാസംകൂടി ഞാനദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ താമസിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എനിക്കതു സമ്മതമായിരുന്നില്ല. അതറിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭു പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾക്കെന്റെ കൂടെ താമസിക്കുവാൻ വയ്യെന്നുപറഞ്ഞാൽപോലും അത് എനിക്ക്

അംഗീകരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നിങ്ങളുടെ യജമാനൻ അഥവാ മേലധികാരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ഒരാളെ എന്റെ അടുത്തേക്ക് അയയ്ക്കുമ്പോൾ എന്റെ ആഗ്രഹം അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കണമെന്നാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.”

പ്രഭുവിനോട് തർക്കിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്റെ മുഖത്തെ സമ്മതഭാവം അദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം മൂന്നു കടലാസുകളും മൂന്നു കവറുകളും അദ്ദേഹം എന്റെ കൈവശം തന്നു; ചില നിബന്ധനകൾക്കു വിധേയമായി എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് കത്തയയ്ക്കണമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ ചില കത്തുകൾ തയ്യാറാക്കി. എന്റെ കത്തും എടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കുപോയി. പ്രഭു എഴുതിയ ചില കത്തുകൾ മേശപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്നു. അവ എന്തെന്നു പരിശോധിക്കുവാൻ ഞാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്ക് കതകു തുറക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. യഥാസ്ഥാനത്ത് കത്തുകൾ നിക്ഷേപിച്ചിട്ട് ഞാൻ മാറിയിരുന്നു. മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്ന പ്രഭു പറഞ്ഞു: “എനിക്ക് ഇന്നു വൈകിട്ട് ചില സ്വകാര്യജോലികൾ ഉണ്ട്. പിന്നെ ഒരു കാര്യം, ഈ മുറിയിൽനിന്ന് നിങ്ങൾ എവിടെ പോയാലും ഉറക്കം വരുമ്പോൾ ഇവിടെത്തന്നെ വന്നു കിടക്കണം. ഇവിടം ഭദ്രമാണ്. മറ്റേവിടെയെങ്കിലും കിടന്നുറങ്ങുകയാണെങ്കിൽ അപകടം സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്.” ഇത്രയും പറഞ്ഞ് വീണ്ടും അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കു പോയി.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ മുറിയിൽനിന്നിറങ്ങി പടവുകൾ കയറി മുകളിലേക്കു പോയി. കൊട്ടാരത്തിന്റെ തെക്കുവശത്തുള്ള അനന്തവിശാലത എന്ന ആകർഷിച്ചു. ആ മനോഹാരിതയും ശുദ്ധവായുവും എനിക്ക് ഉന്മേഷം പകർന്നുതന്നു. ഞാൻ ജനലിലൂടെ തല പുറത്തേക്കിട്ടു താഴേക്കു നോക്കി. എന്ത്! താഴത്തെ നിലയിൽ എന്തോ അനങ്ങുന്നുണ്ടല്ലോ. ഞാനല്ലാതെ ഇവിടെ മറ്റൊരു ജീവിയോ? ഞാൻ വീണ്ടും ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കി.

പ്രഭുവിന്റെ ശരീരം ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു വരുന്നു. “ഇല്ല, എനിക്ക് തെറ്റു പറ്റിയിട്ടില്ല. മുഖം കാണാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും കഴുത്തും പുറകുവശവും... ആ കൈകളുടെ ചലനവും കണ്ടാൽ എനിക്ക് ഒരിക്കലും തെറ്റുപറ്റുകയില്ല. അത് ഡ്രാക്കുളപ്രഭുതന്നെ. ഞാൻ ഭയന്നുപോയി. തലയ്ക്കു പുറകെ ശരീരം മുഴുവൻ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു വന്നു. കൈനഖങ്ങളും കാൽവിരലുകളുംകൊണ്ട് കല്ലുകളുടെ മുന്നയിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ച് പ്രഭു താഴേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഒരു പല്ലി ചുവരിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു താഴോട്ട് ഇറങ്ങുന്ന ചിത്രമാണ് എന്റെ മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നത്. ഹോ! എന്തൊരു ജീവിയാണ് ഇയാൾ!

മെയ് 15

പ്രഭു ഒരിക്കൽക്കൂടി പല്ലിയെപ്പോലെ ചുമരിൽ പിടിച്ച് തലകീഴായി താഴോട്ടു പോകുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. പെട്ടെന്ന് എനിക്ക് ഒരാശയം തോന്നി. പ്രഭു കൊട്ടാരത്തിനുള്ളിലില്ല. പുറത്തു പോയിരിക്കുകയാണ്. ഈ അവസരം ഉപയോഗിച്ച് കൊട്ടാരം മുഴുവൻ പരിശോധിക്കണം. വിളക്കുമെടുത്തുകൊണ്ട് ഞാനവിടെമാകെ നടന്നു കണ്ടു. മിക്ക മുറികളും പൂട്ടിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഹാളിലേക്കുള്ള കല്പടവുകൾ ഇറങ്ങി ഞാൻ താഴെ വന്നു. കുറേ നേരത്തേ ശ്രമത്തിനുശേഷം കോണിയുടെ അരികിലുള്ള ഒരു വാതിൽ തുറക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞു. നിരനിരയായി മുറികൾ തെക്കോട്ട് നീണ്ടുകിടക്കുകയാണ്. തെക്കേ അറ്റത്തുള്ള മുറിക്ക് തെക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാറോട്ടും തുറക്കാവുന്ന വാതിലുകൾ. ഇരുവശത്തും മലഞ്ചെരുവുകൾ. ഒരു കുറ്റൻ പാറക്കെട്ടിന്റെ മുകളിൽ പണിത കോട്ട തികച്ചും ഭദ്രം. മുറിയിലേക്ക് ഒഴുകിവന്ന നിലാവിൽ എന്റെ കൈയിലിരിക്കുന്ന വിളക്ക് നിഷ്പ്രഭമായിപ്പോയി. എങ്കിലും അത് എനിക്ക് ഏതോ തരത്തിലുള്ള ഒരു സമാധാനം നൽകിയിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു ചെറിയ മേശപ്പുറത്തു കയറിയിരുന്നു. സമയം കടന്നുപോയതറിഞ്ഞില്ല... മെയ് 16 അതിഭീകരമായിരുന്നു ആ രാത്രി. ഓർക്കുവാൻതന്നെ ഭയമാണ്. എനിക്ക് ഭ്രാന്തു പിടിച്ചോ? അതോ, ഇപ്പോഴും ബോധത്തോടെയിരിക്കുകയാണോ?

എനിക്കൊരാശയം തോന്നി. എന്റെ മുറിയിൽ അല്ലാതെ മറ്റൊരിടത്തും കിടന്നുറങ്ങരുതെന്നല്ലേ പ്രഭു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്! പ്രഭുവിന്റെ വാക്കുകൾ തെറ്റി നടന്നാലോ? ഇന്നു ഞാൻ എന്റെ കിടക്കമുറിയിൽ കിടന്നല്ല ഉറങ്ങുന്നത്; ഇവിടെ കിടന്നാണ്. ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിൽ കിടന്ന സോഫാ വലിച്ചുനീക്കിയിട്ട് ഞാൻ കയറിക്കിടന്നു. തുടർന്നു നടന്ന കാര്യങ്ങളൊന്നും വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നില്ല. എന്റെ മുന്നിൽ മൂന്നു യുവസുന്ദരികൾ നിൽക്കുന്നു. നിറനിലാവ്. പക്ഷേ, അവരുടെ നിഴൽ മുറിയിൽ പതിയുന്നില്ല. അതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ എന്തോ പറഞ്ഞു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. എന്നിട്ട് അവരിലൊരാൾ മുന്നോട്ടു വന്ന് എന്റെ മുഖത്തിനു നേരെ കുനിഞ്ഞു. അവളുടെ ഒരു ചുംബനം പ്രതീക്ഷിച്ച ഞാൻ കണ്ണുകളടച്ച് അനങ്ങാതെ കിടന്നു. അവളുടെ മുഖം എന്റെ മുഖവും താടിയും കഴിഞ്ഞ് കഴുത്തിൽ അമരുന്നതായി തോന്നി. അവളുടെ കൂർത്ത പല്ലുകൾ എന്റെ കഴുത്തിൽ തൊട്ടു. അവ അവിടെ വിശ്രമിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. എത്രനേരം അങ്ങനെ കിടന്നു എന്നറിയില്ല. മധുരവും കയ്പും നിറഞ്ഞ ഒരനുഭവമായിരുന്നു അതെന്നിക്ക്. ചോരയുടെ മടുപ്പിക്കുന്ന മണം എന്റെ മൂക്കിൽ തുളച്ചുകയറി.

പെട്ടെന്ന് (പ്രഭു അരികിൽ നിൽക്കുന്നു എന്ന ബോധമാണ് എന്നിൽ ഉണ്ടായത്. കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ കോപാകുലനായ പ്രഭു അവളെ ഈക്കിൽ പിടിച്ചു പുറകോട്ടുവലിച്ചു. ആ കണ്ണുകളിൽ കോപം ജ്വലിച്ചു നിന്നു. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം കോപത്തോടെ ചോദിച്ചു; “അയാളെ തൊടാൻ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? അയാൾ എന്തേതാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയില്ലേ? എന്റെ ആവശ്യം നിറവേറ്റിക്കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കയാളെ ചുംബിക്കാം. ഇപ്പോൾ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. ഇവിടെയെങ്ങും കണ്ടുപോകരുത്.?”

“അങ്ങനെയൊക്കെങ്കിൽ ഇന്നു ഞങ്ങൾക്കൊന്നുമില്ലേ?”

പ്രഭു കൊണ്ടുവന്ന സഞ്ചിയിൽ എന്തോ ഇളകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രഭുവിന്റെ സമ്മതം ലഭിച്ചപ്പോൾ അവളിലൊരുവൾ ഓടിച്ചെന്ന് സഞ്ചി തുറന്നു. പകുതി പ്രാണൻ പോയ ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ ശ്വാസംമുട്ടലും കരച്ചിലും ഞാൻ കേട്ടു.

അവർ ആ സഞ്ചിയും കൈയിലെടുത്ത് പെട്ടെന്ന് അപ്രത്യക്ഷരായി. ആ മുറിയിൽ മറ്റു വാതിലുകൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ എങ്ങനെ കടന്നുപോയി എന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

ഭയംകൊണ്ട് എന്റെ ബോധം പൂർണ്ണമായി നശിച്ചുപോയി. വളരെനേരം കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഉണർന്നപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ കിടക്കയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. പ്രഭുതന്നെ ആയിരിക്കണം എന്നെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തിയത്.

മെയ് 19 ഏതാനും ദിവസങ്ങൾകൂടി കടന്നുപോയി. ഒരു ദിവസം പ്രഭു മുറിയിലേക്കു വന്നു. എന്നോട് മൂന്നു കത്തുകൾ എഴുതുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്റെ ജോലി മിക്കവാറും തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും ഞാൻ ഉടൻ പുറപ്പെടുന്നു എന്നും ഉള്ളതായിരുന്നു ഒന്നാമത്തേത്. ഞാൻ അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ പുറപ്പെടുന്നു എന്നതായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ കത്തിൽ എഴുതേണ്ടത്. മൂന്നാമത്തേതിലാകട്ടെ, ഞാൻ കോട്ടയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട് ബിസ്‌ട്രീറ്റ്സിലെത്തി എന്ന് എഴുതണം.

ഞാൻ പ്രഭുവിന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ഇവിടെ പോസ്റ്റൽ ഇടപാടുകൾ വളരെ പതുക്കെ നടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അത്തരം എഴുത്ത് എഴുതേണ്ടിവന്നത് എന്ന് അദ്ദേഹം എന്നെ സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. (പ്രഭുവിനോടു തർക്കിച്ചിട്ടു ഫലമില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. അനുസരിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അങ്ങനെയൊക്കെങ്കിൽ അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരവസരം കിട്ടിയെങ്കിലോ! ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു യോജിക്കുന്നതായി അഭിനയിച്ചു. ആദ്യത്തെ കത്തിൽ ജൂൺ 12 എന്നും രണ്ടാമത്തേതിൽ ജൂൺ 19 എന്നും മൂന്നാമത്തേതിൽ ജൂൺ 29 എന്നും തീയതി വെക്കാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്റെ ആയുസ്സിനെപ്പറ്റി ഏതാണ്ടൊരു കണക്കുകൂട്ടൽ ഞാൻ നടത്തി.

മുൻ

മെയ് 28 കുറെ “സിഗാനി?കൾ കോട്ടയിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. നിർഭയരായ ജിപ്സികളാണവർ. തനിക്കൊരു മോചനമാർഗം അവർ തുറന്നുതരുമോ? വീട്ടിലേക്കു വിവരമറിയിക്കാനെങ്കിലും തനിക്കു കഴിയുമോ?

ഞാൻ ഏതാനും കത്തുകൾ തയ്യാറാക്കി. മിനയ്ക്കുള്ളത് ഷോർട്ട് ഹാൻഡിലായിരുന്നു. എന്റെ ചുറ്റുപാടുകളെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിലും വസ്തുതകൾ മുഴുവൻ അനാവരണം ചെയ്തിരുന്നില്ല. അതു താങ്ങാൻ എന്റെ ശ്രിയ ബന്ധുക്കൾക്കെങ്ങനെ കഴിയും?

ഒരു സ്വർണനാണയത്തോടുകൂടി കത്തുകൾ ഞാൻ താഴോട്ടിട്ടു കൊടുത്തു. അതു പോസ്റ്റു ചെയ്യണമെന്ന് ആംഗ്യഭാഷയിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ജിപ്സികളിലൊരുവൻ അതു കടന്നെടുത്തു വിനയപൂർവ്വം തലകുനിച്ചു.

ഞാൻ വായനമുറിയിലേക്കു പോന്നു. അധികസമയം കഴിഞ്ഞില്ല. പോസ്റ്റു ചെയ്യാൻ ജിപ്സികളെ ഞാനേല്പിച്ച കത്തുകളുമായി (പ്രഭു എന്റെ സമീപമെത്തി. ശാന്തനായി അദ്ദേഹം കത്തുകൾ തുറന്നുനോക്കി. എന്റെ നടപടി പ്രഭുവിനിഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്നു തീർച്ച. ഷോർട്ട്ഹാൻഡിലെഴുതിയ കത്ത് അദ്ദേഹം കത്തിച്ചു ചാമ്പലാക്കി. അതു തികച്ചും മര്യാദയില്ലാത്തതാണെന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഹോക്കിൻസിനുള്ള കത്ത് പോസ്റ്റു ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. മുറിയുടെ വാതിൽ വലിച്ചടച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം കടന്നുപോയി. ഞാനോടിച്ചെന്നു വാതിൽ തള്ളിനോക്കി. കഷ്ടം! അതു പുറമെന്നിന്നു പൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ തിരികെ സോഫയിൽ വന്നുകിടന്നു. എനിക്കു മറ്റൊന്നും ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞ് പ്രഭു വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “സുഹൃത്തേ, താങ്കൾ

ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നല്ലോ. താങ്കൾ സുഖമായി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. എനിക്ക് ഇന്നല്ലം തിരക്കുണ്ട്.

ഞാനെന്റെ മുറിയിലേക്കു പോന്നു. അന്നെനിക്കു ശാന്തമായി ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞു. രാവിലെ ഞാനെന്റെ പെട്ടി തുറന്നുനോക്കി. ഒരൊറ്റ കടലാസ്സുകുപ്പംപോലും കാണാനില്ല. മടക്കയാത്രയ്ക്കുള്ള ടിക്കറ്റുകളും പണത്തിനുള്ള കുറിപ്പുകളും മാത്രമല്ല, വസ്ത്രങ്ങൾ, ഓവർകോട്ട്, ജമുക്കൊളം ഇവയൊക്കെ നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു!

ജൂൺ 24

രണ്ടു കുതിരവണ്ടികൾ കൊട്ടാരമുറ്റത്തു വന്നു നിന്നപ്പോൾ ഞാൻ സഭ ന്താഷംകൊണ്ടു മതിമറന്നു. രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു മാർഗം ലഭിക്കുമെന്നു ഞാനാശിച്ചു. ഞാൻ വാതിൽക്കലേക്കോടി. പക്ഷേ, വാതിൽ പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ജനലിന്റെ സമീപമെത്തി കരുണയ്ക്കുവേണ്ടി യാചിച്ചെങ്കിലും എന്റെ അപേക്ഷ ജോലിക്കാർ കാര്യമായെടുത്തില്ല. ആ വണ്ടികളിലുണ്ടായിരുന്ന കുറ്റൻ ചതുരപ്പെട്ടികൾ താഴെയിറക്കി വെക്കുന്നതിൽ അവർ വ്യാപൃതരായി. അധികം താമസിയാതെ ച്കങ്ങൾ ഉരുണ്ടകലുന്ന ശബ്ദവും ചാട്ടവാറൊച്ചയും കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ആശങ്കകളെല്ലാം അസ്തമിച്ചു.

തികച്ചും യാദൃച്ഛികമായാണ് ഞാൻ ജനലിലൂടെ താഴേക്കു നോക്കിയത്. രഹസ്യത്തിന്റെ ആ കോട്ടയിൽ എന്തൊക്കെയാണ് നടക്കുന്നതെന്നറിയാൻ എനിക്ക് ആകാംക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു. കിളയ്ക്കുകയും വെട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുമായിരുന്നു. എത്രനേരം ഞാനങ്ങനെ വെളിയിലേക്കു നോക്കിനിന്നെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. പ്രഭുവിന്റെ മുറിയിൽനിന്ന് എന്തോ ഒന്ന് വെളിയിലേക്കു വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് ആകാംക്ഷ അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ആ കാഴ്ച സശ്രദ്ധം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സാവധാനത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യശരീരം മുഴുവൻ ജനലിലൂടെ പുറത്തുവന്നു. അസാധാരണമായ ഒരു കാര്യംകൂടി ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഞാൻ അവിടെ വന്നപ്പോൾ ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങളാണ് അയാൾ അണിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അത് എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ഒരുപക്ഷേ, അതും ഡ്രാക്കുള

പ്രഭുവിന്റെ വേലതന്നെയാകണം. എന്നെ പുറത്തിറങ്ങി നടക്കാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആളുകൾ ധരിക്കണമെന്ന് പ്രഭു കരുതിയിട്ടുണ്ടാകും.

നിലാവിൽ കുന്നും താഴ്വരയുമെല്ലാം മനോഹരമായി കാണപ്പെട്ടു. (കമേണ പുനിലാവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മഞ്ഞുകണികകൾ ഒത്തുചേരുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. അകലെയിന്ന് നായ്ക്കളുടെ ദീനരോദനം ഒഴുകിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ വികൃതികൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അല്പനേരംകൂടി അവിടെ നിന്നു. എനിക്കെന്റെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നിലാവിൽ ഒന്നുചേർന്ന ഹിമകണങ്ങൾ. കറങ്ങിത്തിരിഞ്ഞു വ്യക്തമായ രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നതായി തോന്നി. ഞാൻ ഉറങ്ങുകയാണോ, ഉണർന്നിരിക്കുകയാണോ എന്നുപോലും സംശയിച്ചു. എങ്കിലും എന്റെ തലച്ചോറ് നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒത്തുകൂടിയ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ മൂന്നു പൈശാചികയുവതികളുടെ രൂപം പൂണ്ടതായി ഞാൻ കണ്ടു. നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അവിടെനിന്ന് ഓടി എന്റെ മുറിയിൽ വന്നു വീണു. അവിടെ ഒരു സുരക്ഷിതത്വബോധം എനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു.

പ്രഭുവിന്റെ മുറിയിൽ എന്തൊക്കെയോ ശബ്ദം കേൾക്കാമായിരുന്നു. അല്പനേരത്തേക്കു മാത്രം. പിന്നെ എല്ലാം കട്ടപിടിച്ച നിശ്ശബ്ദത. സമയം കുറച്ചുനേരംകൂടി കഴിഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് ഒരു സ്ത്രീയുടെ ദീനരോദനം എന്റെ ചെവിയിൽ വന്നലച്ചു: “പ്രഭോ, എന്റെ കുഞ്ഞിനെ തരൂ.” ജനലിലൂടെ ആ സ്ത്രീയുടെ രൂപം ഞാൻ വ്യക്തമായി കണ്ടു. അവളുടെ രോദനത്തിനു മറുപടിയായി പ്രഭുവിന്റെ കർക്കശശബ്ദമാണു ഞാൻ കേട്ടത്. ഒരുകൂട്ടം ചെന്നായ്ക്കൾ എവിടെനിന്നോ പാഞ്ഞെത്തി. പിന്നീട് അധികനേരം ആ സ്ത്രീയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾക്കും അവളുടെ കുഞ്ഞിനും എന്തു സംഭവിച്ചെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. എന്റെ മനസ്സിൽ ദുഃഖം നിറഞ്ഞു. പക്ഷേ, എനിക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന്

ഞാനുറച്ചു. കൈയും കെട്ടി അപകടത്തെ കാത്തിരിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല.

ജൂൺ 25 സൂര്യൻ ഉദിച്ചുയർന്നു. പകൽവെളിച്ചത്തിൽ ഒരിക്കലും ഞാൻ പ്രഭുവിനെ കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറി ഒന്നു പരിശോധിച്ചാലോ? പക്ഷേ, എന്റെ മുറിയുടെ വാതിൽ പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. എനിക്ക് എങ്ങനെ പുറത്തു കടക്കാൻ കഴിയും? ധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു മാർഗമുണ്ട്. ഡ്രാക്കുള ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കിറങ്ങിയ രീതി എനിക്കെന്തുകൊണ്ട് പരീക്ഷിച്ചുകൂടാ.

പല്ലിയെപ്പോലെ ചുമരിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ട് ഞാനൊടുവിൽ പ്രഭുവിനെ അനുകരിച്ച് മുറിക്കു പുറത്തിറങ്ങുകതന്നെ ചെയ്തു. പക്ഷേ, അതിനുവേണ്ടി ധൈര്യം സംഭരിക്കുവാൻ കുറച്ചുദിവസം വേണ്ടിവന്നു.

കല്ലിന്റെ കൂർത്ത ഭാഗത്ത് അള്ളിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞ് ഞാൻ പ്രഭുവിന്റെ മുറിയിലെത്തി. പ്രഭു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മരസാമാനങ്ങൾകൊണ്ട് അവിടം നിറഞ്ഞിരുന്നു. സർവം പൊടിമയം. ഒരു മൂലയിൽ പല രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള കുറെ സ്വർണനാണയങ്ങൾ കൂട്ടിയിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. താക്കോൽകൂട്ടം മാത്രം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയതല്ലേ, കുറേക്കൂടി അന്വേഷണം നടത്താം.

വാതിൽ തുറന്നുകിടന്നിരുന്നു. അതിനപ്പുറത്തെ വഴിയിലൂടെ ഞാൻ നീങ്ങി. കൂത്തനെ കീഴോട്ടിറങ്ങുന്ന കരിങ്കൽപടവുകളുടെ വക്കത്താണ് ഞാനെത്തിച്ചേർന്നത്. അടിയിൽ ഇരുണ്ട ഗുഹയെപ്പോലെയുള്ള വഴിയായിരുന്നു. ആ വഴിയിലൂടെ ഞാൻ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ശ്മശാനഗന്ധം എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. കാലപ്പഴക്കമുള്ള മണ്ണിളക്കി മറിച്ചാലുള്ള ഒരുതരം രുക്ഷമണം.

ഞാനൊരു പള്ളിമുറ്റത്തെ ശ്മശാനത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഒടുവിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. അവിടെ നിലം ഇളക്കിമറിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞദിവസം സ്ലോവാക്കുകൾ കൊണ്ടുവന്ന പെട്ടി അവിടെ സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചിരുന്നു. ആ പെട്ടികൾ ഞാൻ ഒന്നൊന്നായി പരിശോധിച്ചുനോക്കി. ഒടുവിൽ

സ്ഥലകാലബോധംപോലും വിസ്മരിക്കത്തക്കവിധം ഞാൻ തെറ്റിത്തരിച്ചുപോയി. പെട്ടികളിലൊന്നിൽ ഡ്രാക്കുളപ്രഭു നീണ്ടുനിവർന്നു കിടക്കുന്നു. ശ്വാസമില്ല. ഹൃദയം ചലിക്കുന്നില്ല. ചുണ്ടുകൾ ചുവന്നിരിക്കുന്നു. ജീവന്റെ ലക്ഷണമുണ്ടോ എന്നറിയാൻ ഞാൻ കുനിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരുപക്ഷേ, മുറിയുടെ താക്കോലുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം ഉണ്ടെങ്കിലോ? ഞാൻ പരിശോധനയ്ക്കായി കുനിഞ്ഞപ്പോൾ ഡ്രാക്കുള പ്രഭുവിന്റെ കണ്ണുകളിൽ ക്രയര്യം നിഴലിച്ചു എന്നൊരു സംശയം. ഞാനാകെ ഭയന്നുപോയി. പിന്നെ അവിടെ നിൽക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. സകല ശക്തിയും സംഭരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞോടി. ഒടുവിൽ എന്റെ മുറിയിലെത്തി ബോധംകെട്ടു വീഴുകയും ചെയ്തു. ജൂൺ 29 എന്റെ അവസാനത്തെ കത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന തീയതിയാണിത്. അന്നും എന്റെ വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രഭു പല്ലിയെപ്പോലെ മതിലിൽ പൊത്തിപ്പിടിച്ച് ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു പോകുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ വായനമുറിയിലേക്കു മടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. അൽപസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭു എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ചങ്ങാതി, താങ്കൾക്ക് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകാനുള്ള സമയമായി. നാം തമ്മിൽ ഇനി ഒരിക്കലും കണ്ടുമുട്ടിയെന്നുവരില്ല. കാലത്ത് അല്പം ജോലിത്തിരക്കുണ്ട്. അതുകഴിഞ്ഞാൽ താങ്കൾക്കുപോകാനുള്ള വണ്ടി എത്തും.”

ആ വാക്കുകൾ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ചോദിച്ചു: എങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് ഈ രാത്രിതന്നെ പൊയ്ക്കൂടാ?*

ചില തടസ്സങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞെങ്കിലും എന്റെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങുന്നതായി പ്രഭു നടിച്ചു. കോണിപ്പടികളിറങ്ങി ഹാളിലൂടെ അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽക്കലെത്തി. ഞാൻ പിന്തുടർന്നു. ഡ്രാക്കുള പ്രഭു കൈ ഉയർത്തി. അപ്പോൾ ആയിരക്കണക്കിനു ചെന്നായ്ക്കളുടെ അലർച്ചകൊണ്ട് അവിടം മുഖരിതമായി. പ്രഭു വാതിൽ തുറന്നു. ചുവന്ന വായും കൂർത്ത പല്ലും ഉള്ള ധാരാളം ചെന്നായ്ക്കൾ

ഞങ്ങളെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് ഓലിയിടുന്നു. എനിക്ക് സഹിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നതല്ല ആ കാഴ്ച. ഞാൻ പ്രഭുവിനോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: “ഞാൻ ഇന്നു പോകുന്നില്ല. നാളെ കാലത്തേ പോകുന്നുള്ളൂ. ദയവായി വാതിലടയ്ക്കൂ.”

എന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ധാരധാരയായി നീർ പ്രവഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാനെന്റെ മുറിയിൽ വന്നു തളർന്നുവീണു. നിരാശതയുടെ അത്യഗാധഗർത്തത്തിലായിരുന്നു ഞാൻ. അപ്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുറത്ത് ഒരു നിഷേധശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു: “നിങ്ങൾ ഇന്നു തിരിച്ചുപോവുക. ഇന്നത്തെ രാത്രി എനിക്കുള്ളതാണ്. നാളെ നിങ്ങൾക്ക്.”

ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നുനോക്കി. മുമ്പു കണ്ട ആ മദാലസസ്ത്രീകൾ നാക്കു നൊട്ടി നുണച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ നില്ക്കുന്നു. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അവർ കുലുങ്ങിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഓടി അകന്നു.

ജൂൺ 30

നേരം പ്രഭാതമായി. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റ് മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥിച്ചു. അന്ന് എന്റെ അവസാനദിവസമാണെന്ന് ഞാൻ കരുതി. മരണത്തെ നേരിടുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞു. സൂര്യപ്രകാശം എന്നെ ആവേശം കൊള്ളിച്ചു. ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടല്ലോ എന്നോർത്ത് എനിക്കുതന്നെ അത്ഭുതംതോന്നി. അടക്കാനാവാത്ത സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ ഹാളിലേക്ക് ഓടിവന്ന് വാതിൽ തള്ളി നോക്കി. അനക്കമില്ല. വാതിൽ പൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. താക്കോൽ കണ്ടടുത്തേ തീരു. അതിനായി ഞാൻ അവിടെങ്ങും പരതി. പ്രഭുവിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു നോക്കി. പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെ അവിടം ശൂന്യമായിരുന്നു. പകൽ, പ്രഭു എവിടെയാണു വിശ്രമിക്കുന്നതെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്കറിയാം. ഞാൻ ധൈര്യം സംഭരിച്ച് അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. പ്രഭു പെട്ടിയിൽ നീണ്ടുനിവർന്നു കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് കൂടുതൽ യയവനം കൈവന്നതുപോലെ തോന്നി. പ്രഭുവിന്റെ ദേഹം പരിശോധിക്കുവാൻ എനിക്ക് എങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു എന്നോർക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഇന്നും ഭയന്നുപോവുകയാണ്.

താക്കോൽ കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. പ്രഭുവിന്റെ മുഖത്തു നിന്ദാദ്യോതകമായ ഒരു പുഞ്ചിരി ഞാൻ കണ്ടു. ഇവൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു വരികയാണ്. യുഗങ്ങളോളം മനുഷ്യരുടെ രക്തം പാനം ചെയ്തു. അജയ്യനായി ഇവൻ എന്റെ നാട്ടിൽ വിലസുമല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ ഞാൻ കിടിലംകൊണ്ടു. ഇവൻ ജീവിച്ചുകൂടാ. അടുത്തു കിടന്ന മൺവെട്ടി കടന്നെടുത്തു പ്രഭുവിന്റെ മുഖത്ത് ആഞ്ഞൊരു വെട്ടുകൊടുത്തു. ആ മുഖം പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞെന്നെനിക്കു തോന്നി. ആ കണ്ണുകളിൽ തീ ആളിപ്പടരുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. എന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ ചോർന്നുപോയി. കൈയിൽനിന്നു മൺവെട്ടി വഴുതിവീണു. വീണ്ടും ഞാൻ മൺവെട്ടി വലിച്ചെടുത്തപ്പോൾ എന്റെ കൈ മുട്ടി പെട്ടിയുടെ മൂടി തനിയെ അടഞ്ഞു. പ്രഭു എന്റെ കാഴ്ചയിൽനിന്നു മറയ്ക്കപ്പെട്ടു. എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് ഞാൻ ആലോചിച്ചു.

അപ്പോഴാണ് സ്റ്റോവാക്കുകളുടെ വണ്ടിച്ചകങ്ങളുരുളുന്ന ശബ്ദം കേട്ടത്. ഞാൻ ഓടി പ്രഭുവിന്റെ മുറിയിലെത്തി. സ്റ്റോവാക്കുകൾ കതകു തുറക്കുമ്പോൾ എങ്ങനെയെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടാനായിരുന്നു എന്റെ പ്ലാൻ. ഹാളിന്റെ വാതിൽ തുറന്നുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ താഴോട്ടു കുതിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. പക്ഷേ, കഷ്ടം! ഹുങ്കാരത്തോടെ ആഞ്ഞടിച്ച ഒരു കൊടുങ്കാറ്റ് വാതിലുകൾ അടച്ചുകളഞ്ഞു. അതു വലിച്ചു തുറക്കുവാനുള്ള എന്റെ ശ്രമം വിഫലമായി. അൽപസമയം കഴിഞ്ഞ് കതകുകൾ പൂട്ടുന്നതിന്റെയും വണ്ടിച്ചകങ്ങൾ അകന്നുപോകുന്നതിന്റെയും ശബ്ദം നിരാശയോടെ ഞാൻ കേട്ടു.

നാല്

ജോനതനുമായുള്ള വിവാഹജീവിതത്തിനുവേണ്ടി തയ്യാറെടുക്കുകയാണ് മിന. അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാനായി ഷോർട്ട്ഹാൻഡും ടൈപ്പ്റൈറ്റിങ്ങും പഠിച്ചുതുടങ്ങി.

ജോനതന്റെ കത്ത് മിനയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടു വളരെ നാളായി. ഇന്നൊരേണ്ണം കിട്ടി. തിരക്കിലെഴുതിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഏതാനും വരികളേ അതിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ഇതിനിടെ ലൂസിയുടെ ഒരു കത്തും മിനയ്ക്കു കിട്ടി. അത് അവളെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ആശ്വസിപ്പിച്ചത്. മിനയ്ക്കൊരു വരനെ അവൾ കണ്ടുപിടിച്ചത്രെ--സമർത്ഥനായ ഒരു ഡോക്ടർ. അദ്ദേഹമൊരു ഭ്രാന്താലയം നടത്തുന്നു. ചെറുതും വലുതുമായ നൂറുകൂട്ടം കാര്യങ്ങൾ ലൂസി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഒരൊറ്റ ദിവസംതന്നെ അവൾക്കു മൂന്നു വിവാഹാലോചനകൾ വന്നുവത്രെ. ഒന്നാമത്തേയാൾ ഡോ. സിവാർഡ്തന്നെ--ആ ഭ്രാന്താലയത്തിന്റെ ഉടമ. രണ്ടാമത്തേയാൾ ക്വിൻസി. ടെക്സാസിൻനിന്നുവന്ന ഒരു യുവാവ്. മൂന്നാമനെ കുറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ മാത്രമേ കത്തിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുതന്നെ ധാരാളമായിരുന്നു.

ഡോ. സിവാർഡിന്റെ ഡയറി (ഫോണോഗ്രാഫിൽ) മെയ് 25 അസ്വസ്ഥത നിറഞ്ഞ ദിവസം. വിശപ്പു തീരെയില്ല. ഇന്നലത്തെ മോഹഭംഗത്തിനുശേഷം ആകെയാരു ശൂന്യത. ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലെന്ന തോന്നൽ... തുടർച്ചയായി ജോലി ചെയ്താൽ ഒരുപക്ഷേ, ഈ രോഗം ഭേദമായേക്കും. ഞാൻ രോഗികളുടെ അടുത്തേക്കു പോയി.

ഒരു പ്രത്യേക രോഗി എന്റെ ജിജ്ഞാസയുണർത്തുന്നു. അയാളൊരു ഭ്രാന്തനാണ്. റെൻ ഫീൽഡെന്നാണു പേർ. 51 വയസ്സു കാണും. കരുത്തും ആത്മവിശ്വാസവും അയാൾക്കു വേണ്ടുവോളമുണ്ട്.

റെൻ ഫീൽഡിനെ പഠിക്കുക രസകരമാണ്. നിരവധി പ്രത്യേകതകൾ അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിലുണ്ട്. ചില നിഗൂഢതകൾ അയാളെ ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വ്യക്തമായി എല്ലാ കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. അയാൾക്ക് എന്താക്കെയോ ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുണ്ട്. ജന്തുക്കളോടുള്ള അസാധാരണമായ അടുപ്പം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നു തോന്നി. ഈച്ചകളെ ശേഖരിക്കുകയാണ് അയാളുടെ നേരമ്പോക്ക്. ഈച്ചകളെക്കൊണ്ട് അവിടം നിറഞ്ഞപ്പോൾ അവയെ എടുത്തു പുറത്തുകളയാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തികഞ്ഞ ശാന്തതയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു: “എനിക്കു മൂന്നു ദിവസം തരിക. ഞാൻ അവയെ നീക്കം ചെയ്തുകൊള്ളാം.

ജൂൺ 18

ഇപ്പോൾ റെൻ ഫീൽഡ് ശേഖരിക്കുന്നത് എട്ടുകാലികളെയാണ്. ഒരു പെട്ടിയിൽ വളരെയേറെ എട്ടുകാലികളെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഈച്ചകളെ എട്ടുകാലിക്കു ഭക്ഷിക്കാൻ കൊടുക്കുകയാണ്.

ജൂലൈ 1 എട്ടുകാലികളുടെ വലിയ ഒരു ശേഖരംതന്നെ ഇപ്പോഴയാൾക്കുണ്ട്. അവയൊക്കെ പുറത്തു കളയണമെന്ന് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ വളരെ ദുഃഖിതനായി കാണപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു: “വിഷമിക്കേണ്ട, എല്ലാം ഇപ്പോൾതന്നെ കളയണമെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. കുറേക്കൂടി കുറേക്കൂടിയായി അവയെ പുറത്തു വിട്ടാൽ മതി. ഇതുകേട്ടതോടെ അയാൾക്കു സന്തോഷമായി; അങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്ന് സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ പറന്നു നടന്ന ഒരീച്ചയെ പിടിച്ച് അയാൾ വിഴുങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് അസ്വസ്ഥത തോന്നി. ഞാൻ അയാളെ ശകാരിച്ചു. പക്ഷേ, ഈച്ചകളെ തിന്നുന്നതു നല്ലതാണെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ വാദം.

ജൂലൈ 19 എവിടെനിന്നോ അയാൾ ഒരു കുരുവിയെ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെ കുറേയൊക്കെ ഇണക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എട്ടുകാലികളെ കുരുവിക്ക് ഭക്ഷിക്കാൻ കൊടുക്കും. ഈച്ചകളാണ് എട്ടുകാലികളുടെ ഭക്ഷണം. ഞാൻ

മുറിയിലേക്കു കടന്നുചെന്നപ്പോൾ അയാൾ ദയനീയമായ ഒരഭ്യർത്ഥന പുറപ്പെടുവിച്ചു. അയാൾക്കൊരു പൂച്ചക്കുട്ടിയെ വേണം.

“പൂച്ചക്കുട്ടിയെ അല്ല ഒരു വലിയ പൂച്ചയെത്തന്നെ ആയാലോ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“തീർച്ചയായും. വലിയ പൂച്ചയെ തരില്ലെന്നു കരുതിയാണു പൂച്ചക്കുട്ടിയെ ചോദിച്ചത്. എനിക്ക് ഒരു വലിയ പൂച്ചയെ ആണ് ആവശ്യം.”

ജൂലൈ 20 ഞാൻ റെൻ ഫീൽഡിന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി. ഈച്ചയെ പിടിക്കാൻ ജനൽപ്പടിയിൽ പഞ്ചസാര തൂവുകയായിരുന്നു അയാൾ. 'കുരുവികളെവിടെ?*' ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“അവയൊക്കെ പറന്നുപോയല്ലോ.” അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, കിളികളുടെ തൂവലും ചോരത്തുള്ളികളും അയാൾക്കു ചുറ്റും ഞാൻ കണ്ടു. അന്നു പതിനൊന്നുമണിയോടുകൂടി അയാൾ കുറെയേറെ തൂവലുകൾ ഛർദ്ദിച്ചതായി കാവൽക്കാരനറിയിച്ചു. വൈകിട്ട് അയാൾക്ക് ഉറക്കമെന്നു കൊടുത്തിട്ട് അയാളുടെ നോട്ടുപുസ്തകം ഞാൻ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ഞാനതു പരിശോധിച്ചു. എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നി. കഴിയുന്നത്ര ജന്തുക്കളെ അകത്താക്കാനാണ് അയാളുടെ പദ്ധതി. എന്തായാലും അയാളുടെ നടപടികൾ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻതന്നെ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

അഞ്ച്

മിനയുടെ കുറിപ്പുകൾ

ജൂലൈ 24 ലൂസി സ്റ്റേഷനിൽ വന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും അറിഞ്ഞില്ല. ഛക്രസന്തീലുള്ള അവളുടെ വീട്ടിലേക്കൊന്നു ഞങ്ങൾ പോയത്. മനോഹരമായ ഒരു പ്രദേശത്താണ് അവളുടെ വീട്. തൊട്ടടുത്ത് ഒരു ശ്മശാനമുണ്ട്. അവിടെ നടപ്പാതകളും ചാരുബഞ്ചുകളുമുണ്ട്. അവിടെ പോയിരുന്ന് എഴുതുവാൻ എന്തു സുഖമാണെന്നോ? ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ അവിടെ പോയിരുന്ന് എഴുതാറുണ്ട്.

ആർതറെക്കുറിച്ചു പലപ്പോഴും ലൂസി എന്നോടു സംസാരിക്കുമായിരുന്നു. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ നേരിയ ഒരു വേദന ഉറവയെടുക്കും. കാരണം ജോനതന്റെ വാർത്തകൾ ലഭിച്ചിട്ട് ദിവസം ഏറെയായി. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചൊന്നുമറിയാതെ ഞാൻ അന്യസ്ഥയായി. ഈശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കട്ടെ. എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് എനിക്ക് സ്വസ്ഥത ലഭിക്കുന്നത്. അവസാനം മിസ്റ്റർ ഹോക്കിൻസ് ജോനതന്റെ ഒരു കത്ത് എനിക്ക് കൊടുത്തയച്ചു. 'ഡാക്കുള്ള പ്രഭുവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു' എന്ന് അതിലെഴുതിയിരിക്കുന്നു. ആ കത്ത് എന്നെ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാക്കിയതേയുള്ളൂ. അത്തരമൊരൊഴുത്ത് ജോനതനെഴുതുകയില്ലെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്. എന്തൊക്കെയോ ഭയാശങ്കകൾ എന്റെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു. കുനിമേൽ കുരു എന്ന മാതിരി ലൂസിയുടെ സ്വപ്നസഞ്ചാരവും എന്നെ അന്യസ്ഥയാക്കി. പാവം ലൂസി. ആർതറുടെ വരവും കാത്തിരിക്കുകയാണ് അവൾ; നിമിഷങ്ങൾ എണ്ണിയെണ്ണി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. അപ്പോഴാണ് അവളുടെ അസുഖം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ജൂലൈ 27 ജോനതന്റെ കൂടുതൽ വിവരം കിട്ടിയില്ല. കത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈപ്പടയിലുള്ളതാണെങ്കിലും ശൈലി ജോനതന്റേതല്ല. അതിലേന്തോ പന്തികേടുണ്ടെന്നു തീർച്ച. ജോനതന്റെ വിവരമറിയാൻ ആകാംക്ഷയോടെ ഞാൻ

കാത്തിരുന്നു. എത്ര അസഹ്യമാണെന്നോ ഈ കാത്തിരിപ്പ്. അസ്വസ്ഥതയകറ്റാൻ എന്തെങ്കിലും കുത്തിക്കുറിക്കാമെന്നു കരുതി. ഞാനങ്ങനെ ഇരുന്നപ്പോൾ മി. സ്പെൽസ് എന്നു പേരുള്ള ഒരു വ്യഭാൻ എന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “എനിക്കു ചിലതു നിങ്ങളോടു പറയാനുണ്ട്.” എന്റെ സമ്മതഭാവം കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം തുടർന്നു: 'കുഞ്ഞേ, ഞങ്ങൾ വയസ്സുന്മാരാണ്, കുഴിയിലേക്കു കാലു നീട്ടിയിരിക്കുന്നവർ. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും മരണം കടന്നുവരാം. ഒരുപക്ഷേ, ഇന്നു രാത്രിതന്നെ. എനിക്കു മരിക്കാൻ ഭയമില്ല; മരിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമില്ലെങ്കിൽകൂടി. അതാ, കടലിൽനിന്നടിക്കുന്ന ആ കാറ്റിൽ ഒരുപക്ഷേ, മരണം പതിയിരിക്കുന്നുണ്ടാവാം. അതേ, ആ കാറ്റിൽ എന്തോ ഉണ്ട്. ആ ഇരമ്പൽ നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നില്ലേ? മരണത്തിന്റെ മണം അന്തരീക്ഷത്തിലാകെ പരന്നിരിക്കുന്നു.

അദ്ദേഹം എന്റെ കൈപിടിച്ചു കുലുക്കി യാത്ര പറഞ്ഞു നടന്നു. ഈ സംഭവം എന്നെ വല്ലാതെ സ്പർശിച്ചു.

കടലിൽ തെല്ലകലെ ഒരു കപ്പൽ കാണാമായിരുന്നു. കാറ്റ് അതിനെ വട്ടം കറക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അത് ഏതു കപ്പലാണെന്ന് ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുപോലും മനസ്സിലായില്ല. കാറ്റു പായ് വിടർത്തി ആ വിദേശികപ്പൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അന്തരീക്ഷത്തിൽ പൊടുന്നനേ മാറ്റങ്ങൾ അനുഭവപ്പെട്ടു. ചിലപ്പോൾ തികഞ്ഞ ശാന്തത, മറ്റു ചിലപ്പോൾ കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ നഗ്നതാഡ്യം. മൂടൽമഞ്ഞിൽ തൊട്ടടുത്തു നില്ക്കുന്ന ആളിനെപ്പോലും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. തിരമാലകൾ മലപോലെ ഉയർന്നു. ഈ കൊടുങ്കാറ്റിനിടയിലും കാറ്റ്പായുടെ സഹായത്തോടെ ആ കപ്പൽ സഞ്ചരിക്കുന്നത് സെർച്ച് ലൈറ്റിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കണ്ടവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഓടിവിൽ പായ് വലിച്ചുകെട്ടിയ നിലയിൽതന്നെ, ആളുകളുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തെറ്റിച്ചുകൊണ്ട് ആ കപ്പൽ കരയ്ക്കണമെന്നു.

കപ്പൽത്തട്ടിൽ ഒരു മൃതദേഹം കിടക്കുന്നത് കാണാമായിരുന്നു. മണൽത്തട്ടിൽ ഉറച്ച കപ്പലിൽനിന്ന് ഒരു കറുത്ത നായ എടുത്തുചാടി എവിടെയോ പോയി മറഞ്ഞു.

കപ്പലിൽ ആ മൃതദേഹം മാത്രം. കപ്പിത്താനെ ചുക്കാനോടു ചേർത്തു ബന്ധിച്ചിരുന്നു. കപ്പലിൽ വന്ന കുറ്റൻ പെട്ടികൾ ബില്ലിങ്ടൺ എന്നൊരു നിയമോപദേഷ്ടാവിന്റെ പേർക്ക് ഉള്ളതായിരുന്നു. മൃതദേഹത്തിന്റെ കീഴയിൽനിന്ന് ഒരു കുപ്പി കണ്ടെടുത്തു. അതു കോർക്കുകൊണ്ടു ഭദ്രമായി അടച്ചിരുന്നു. കുപ്പിക്കുള്ളിൽ കണ്ട കടലാസിൽനിന്നു രഹസ്യത്തിന്റെ ചുരുളുകൾ ഒന്നൊന്നായി അഴിയാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ, അവ അവിശ്വസനീയമായി തോന്നി. കപ്പിത്താൻ ഇപ്രകാരം കുറിച്ചുവെച്ചിരുന്നു.

ജൂലൈ 1 വളരെ വിചിത്രകരമായ കാര്യങ്ങളാണ് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അവയെല്ലാം കൃത്യമായി കുറിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ.

ജൂലൈ 6 മണലും മണ്ണും നിറച്ച കുറെ പെട്ടികളുമായി കപ്പൽ തുറമുഖം വിട്ടു. അഞ്ചുപേരാണു ജോലിക്കാരായി ഉണ്ടായിരുന്നത്--രണ്ടു മേറ്റുകൾ, തണ്ടുവലിക്കാരൻ, വെപ്പുകാരൻ, ക്യാപ്റ്റനായ ഞാനും.

ജൂലൈ 11 ബോസ്ഫോറസിലെത്തി. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു കൈക്കൂലി കൊടുത്തതുകൊണ്ട്

അധികം ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും കൂടാതെ നാലുമണിക്കു പുറപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞു.

ജൂലൈ 12 ദാർദനൽസ്. ഇവിടെയും അല്പം കൈമടക്കു കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ അവിടെനിന്നു തിരിച്ച് സന്ധ്യയോടെ ആർക്കിപ്പെലാഗോയിലെത്തി.

ജൂലൈ 13 മെറ്റാഫൻ മുന്നമ്പു തരണം ചെയ്തു. യാത്ക്കാർക്ക് എന്തോ അസുഖം പിടിപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നി.

ജൂലൈ 14 യാത്രക്കാർ അസ്വസ്ഥരായിരുന്നു. എന്താണു കാരണമെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ചില അടികലശലുകൾ നടന്നു.

ജൂലൈ 16 യാത്രക്കാരിലൊരാളായ പെട്രോഫ്സ്കിയെ കാണാനില്ല. കപ്പലിൽ ഏതോ വിപത്തു കൂടിയിരിക്കുന്നു, തീർച്ച.

ജൂലൈ 17 ഇന്നലെ ഒൾഗാറൻ എന്റെ മുറിയിൽ വന്നു പറഞ്ഞു: 'കപ്പലിനുള്ളിൽ ഒരു വിചിത്രമനുഷ്യൻ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. മെലിഞ്ഞുനീണ്ട ഒരുത്തൻ. അയാൾ കപ്പലിന്റെ മുകൾത്തട്ടിലൂടെ നടക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.' ഒൾഗാറൻ ഭയംകൊണ്ടു മരവിച്ചുപോയി.

വൈകിട്ട് ഞാൻ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി. കപ്പലിന്റെ മുകളും മൂലയും വിശദമായി പരിശോധിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ആ പരിശോധനകൊണ്ടും യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. ആരെയും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ജൂലൈ 22 ജിബ്രാൾട്ടർ കടലിടുക്ക് കടന്നിരിക്കുന്നു. കടൽ കോപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. യാത്രക്കാർ ഭയന്നു കഴിയുന്നു.

ജൂലൈ 24 ബിസ്ക്കെ ഉൾക്കടലിലേക്കു (പവേൾഷ്യൂ. ഇന്നലെ കപ്പലിനു മുകളിൽ രാത്രികാവലിനു വന്ന ആൾ അപ്രത്യക്ഷനായി. ഒറ്റയ്ക്കു കാവലിരിക്കാൻ ആളുകൾക്കു ഭയമാണ്. അതിനാൽ രണ്ടുപേരെ വീതം കാവലിനാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ജൂലൈ 29 വീണ്ടും ഒരാൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു.

ജൂലൈ 30 അതിവേഗം ഇംഗ്ലണ്ടിനെ സമീപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടു കാവൽക്കാരനെയും ചുക്കാൻകാരനെയും കാണാനില്ലെന്ന് ഒന്നാം മേറ്റ് വിളിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ഇനി ഞാനും ഒന്നാം മേറ്റും രണ്ടു യാത്രക്കാരും മാത്രമേ കപ്പലിലുള്ളൂ.

ആഗസ്റ്റ് 1

ഭാഗ്യദോഷം പിടിപെട്ട ഒരു കപ്പൽത്തന്നെയാണിത്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദിവസവും മൂടൽമഞ്ഞു നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വഴിയിലൂടെ കപ്പൽ കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കാറ്റിൽപെട്ട് കപ്പൽ നട്ടം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആഗസ്റ്റ് 2

ഒരു നിലവിളി കേട്ട് അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഞെട്ടി ഉണർന്നു. ഞാൻ കപ്പൽത്തട്ടിലേക്ക് ഓടിച്ചെന്നു. അവിടെ ഒന്നാം മേറ്റ് മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അയാളും നിലവിളി കേട്ടാണ്

ഓടിയെത്തിയത്. കാവൽക്കാരനെ കാണാനില്ല. ഒരാൾക്കുടി ഞങ്ങൾക്കു നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു! ഈ മുടൽമഞ്ഞ് ഞങ്ങളോടൊപ്പം നീങ്ങി നീങ്ങി വരികയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഈശ്വരനു മാത്രമേ ഈ അത്യാപത്തിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയൂ.

ആഗസ്റ്റ് 3 അർധരാത്രിക്ക് ഞാൻ ചുക്കാൻകാരന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. അയാൾക്കും അല്പം വിശ്രമം വേണമല്ലോ. പക്ഷേ, അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചുക്കാൻ പിടിച്ചു തിരിച്ചിട്ടും കപ്പലിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ മേറ്റിനെ വിളിച്ചു. അയാൾ ഓടിയെത്തി. അയാളുടെ കണ്ണിൽ ഭയവും ക്രയര്യവും നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. അയാൾ വളരെ വിഷമിച്ചു പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു. അതിവിടെത്തന്നെ ഉണ്ട്. ഞാൻ കണ്ടു. വിളർത്ത പൈശാചികമുഖമുള്ള വെളുത്തു മെലിഞ്ഞ ഒരുവൻ. അവൻ പുറത്തേക്കുനോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കാതെ അവന്റെ പുറകിൽ ചെന്നുനിന്ന് ഈ കത്തികൊണ്ട് ആഞ്ഞൊരു കുത്തു കൊടുത്തു. പക്ഷേ, വായുവിലൂടെയെന്നോണം അതു കടന്നുപോയി. അവൻ ഇതിൽത്തന്നെയുണ്ടെന്നു തീർച്ച. ഒരുപക്ഷേ, ഏതെങ്കിലും ഒരു പെട്ടിയിലായിരിക്കും. ഞാനതൊക്കെ തുറന്നുനോക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ ചുക്കാൻ പിടിച്ചുകൊള്ളൂ.

അയാൾ താഴേക്കു പോയി. അയാൾക്കു ഭ്രാന്താണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ആ പെട്ടികളിൽ വെറും മണ്ണാണെന്നെനിക്കറിയാം.

താഴെനിന്നു ചില ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കാമായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു ദീനരോദനം മുഴങ്ങിക്കേട്ടു; “എന്നെ രക്ഷിക്കൂ, എന്നെ രക്ഷിക്കൂ.” അയാൾ അതിവേഗം മുകളിലേക്കു കടന്നുവന്നു. അയാളുടെ മുഖം ഭയംകൊണ്ടു വികൃതമായിരുന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളും വരു കപ്പിത്താൻ. അവൻ ഇവിടെയുണ്ട്. ആ രഹസ്യം എന്തെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഈ ആഴിത്തിരമാലകൾക്കു മാത്രമേ അവനിൽനിന്ന് എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയൂ. എനിക്കു തടുക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് അയാൾ കടലിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. ഒരുപക്ഷേ, ഈ

ഭ്രാന്തനായിരിക്കും സഹയാത്രികരെ ഒന്നൊന്നായി കൊന്നൊടുക്കിയത്. കപ്പൽ കരയ്ക്കെത്തുമ്പോൾ ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് ഈ കാര്യങ്ങൾ വിവരിക്കുക? ഒരുപക്ഷേ, എന്നെങ്കിലും കപ്പൽ കരയ്ക്കണയുമോ?

ആഗസ്റ്റ് 4

ഇപ്പോഴും മൂടൽമഞ്ഞത് മാറിയിട്ടില്ല. ഈ ചുക്കാൻ വിട്ട് താഴേക്കു പോകാൻ എനിക്ക് ധൈര്യമില്ല. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് എന്തൊക്കെയോ മനസ്സിലായെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാനും ഇതിനിടയിൽ അവനെ കണ്ടു. എന്റെ സുഹൃത്ത് തിരമാലകൾക്കിടയിൽ ജീവിതം ഒടുക്കിയത് അഭിമാനകരംതന്നെ, സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ഞാനൊരു ക്യാപ്റ്റനാണ്. എനിക്ക് ഈ കപ്പൽ വിട്ടു പോകാൻ നിർവാഹമില്ല. ഈ പാപിയെ, ഈ പിശാചിനെ വിഡ്ഢിയാക്കുവാനാണ് ഞാൻ നോക്കുന്നത്. അവൻ... അല്ല, അത്... തൊടാൻ ധൈര്യപ്പെടാത്ത സാധനങ്ങൾ എന്റെ ശരീരത്തിൽവെച്ചു കെട്ടും. എന്റെ കൈകൾ ഈ ചുക്കാനോടു ചേർത്തു ബന്ധിക്കും. പിന്നീട് കാറ്റു വീശട്ടെ, മൂടൽമഞ്ഞു വരട്ടെ, എനിക്ക് എന്തു വേണമെങ്കിലും സംഭവിക്കട്ടെ. ഒരു കപ്പിത്താനെപ്പോലെ അന്തസ്സോടെ മരണം വരിക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്. അതിനു മുമ്പ് ഞാൻ ഇതെല്ലാം എഴുതി ഒരു കുപ്പിയിൽ വയ്ക്കട്ടെ. അത് എന്നെങ്കിലും ആരെങ്കിലും കണ്ടെത്തുകയാണെങ്കിൽ അവർക്കെങ്കിലും കാര്യം മനസ്സിലാകുമല്ലോ.

മിനയുടെ ഡയറി

ആഗസ്റ്റ് 8

രാത്രിയിൽ ലൂസി വളരെ അസ്വസ്ഥയായിരുന്നു. രണ്ടു പ്രാവശ്യം അവൾ ഉടുപ്പണിഞ്ഞു പുറത്തേക്കു പോകാൻ തുടങ്ങിയതാണ്. പക്ഷേ, യഥാസമയം അവളെ അതിൽനിന്നു തടയാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞു. രാവിലെ ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ സംഭവിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് അവൾക്ക് ഓർമയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ആഗസ്റ്റ് 10

ആ കപ്പിത്താന്റെ ശവസംസ്കാരം ഇന്നായിരുന്നു. വലിയൊരു ജനക്കൂട്ടം അതിൽ പങ്കെടുത്തു. ഞാനും ലൂസിയും നേരത്തേതന്നെ ഇരിപ്പിടങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. ലൂസി വളരെ അസ്വസ്ഥയായി കാണപ്പെട്ടു. അവളുടെ ആരോഗ്യം മോശമായിരുന്നു. അന്നു രാവിലെ ഞങ്ങൾ സാധാരണ ഇരിക്കാറുള്ള ഇരിപ്പിടത്തിനു തൊട്ടു താഴെ വൃദ്ധൻ സ്പ്രെൽസ് കഴുത്തു പൊളിഞ്ഞു മരിച്ചുകിടക്കുന്നത് ലൂസിയും കണ്ടിരുന്നു. ചെറിയ നിസ്സാരകാര്യങ്ങൾ മതിയല്ലോ അവൾ അസ്വസ്ഥയാകാൻ? ഞാനാകെ തളർന്നു പോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും എന്റെ മനസ്സിൽ സന്തോഷം

നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നുണ്ട്. ലൂസി ഇന്നു പൊതുവേ ഉല്ലാസവതിയായിരുന്നു. പകൽ ഞങ്ങളൊന്നിച്ചു കുറെ ദൂരം നടന്നു. തിരിച്ചെത്തിയ ലൂസി കിടക്ക വിരിച്ച് ഉറങ്ങാൻ തയ്യാറായി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഉറക്കം തങ്ങി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ കവിളുകൾ ചുവന്നിരുന്നു. ലൂസിയുടെ സന്നദ്ധത പതിമടങ്ങു വർദ്ധിച്ചതായി തോന്നി. ഈ രൂപത്തിൽ ലൂസിയെ ആർതർ കാണണം! അയാൾ എത്രമാത്രം സന്തോഷവാനാകുമെന്നോ! ദുഃസ്വപ്നത്തിന്റെ അപകടമേഖല അവൾ തരണം ചെയ്തെന്നു തോന്നുന്നു. ഇന്നും ജോനതന്റെ വിവരമൊന്നുമില്ല.

ആഗസ്റ്റ് 11 രാത്രി മൂന്നു മണി. എനിക്കുറങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ല. അത്രയ്ക്കു ഭയങ്കരമായ സംഭവങ്ങൾക്കാണ് ഞാൻ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചത്. ഡയറിയിൽ ചില കാര്യങ്ങൾ കുറിച്ചുവെച്ചിട്ട് ഞാൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി. എത്രനേരം കഴിഞ്ഞെന്നറിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ തെട്ടിയുണർന്നു. മുറിയിൽ അന്ധകാരം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ലൂസിയുടെ കിടക്ക എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തപ്പിത്തടഞ്ഞ് അതു കണ്ടുപിടിച്ചു. പക്ഷേ, ലൂസി കിടക്കയിലില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഭയക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിയുരുച്ച് ഞാൻ മുറിയാകെ പരിശോധിച്ചു. ലൂസി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കതകു പൂട്ടിയിരുന്നുമില്ല. പുറത്തൊട്ടുള്ള വാതിൽ പൂട്ടിയിടുകയാണു പതിവ്. ഞാൻ ഹാളിൽ ചെന്നുനോക്കി. കതകിന്റെ ഒരു പാളി

തുറന്നുകിടക്കുന്നു. അപ്പോൾ ലൂസി സ്വപ്നത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു നടന്നു പുറത്തേക്കു പോയി എന്ന് എനിക്കു തീർച്ചയായി. നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. തടിച്ച ഒരു ഷാൾ പുതച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പുറത്തേക്കു കുതിച്ചു. ലൂസിയെ പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന സ്ഥലത്തെല്ലാം ഞാൻ നോക്കി. അവൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ, പള്ളിവളപ്പിൽ കണ്ടെങ്കിലാ! ഞാനങ്ങോട്ടോടി. എന്റെ ഉളഹം തെറ്റിയില്ല. അകലെ ലൂസിയുടെ വസ്ത്രത്തിന്റെ നിഴൽ അവ്യക്തമായി ഞാൻ കണ്ടു. ആ വെളുത്ത രൂപത്തിനു പിന്നിൽ കറുത്ത എ& ന്നാ ഒന്ന് കുനിഞ്ഞു നില്പുണ്ടെന്ന് ഞാൻ സംശയിച്ചു. മേഘം ചന്ദ്രനെ മറച്ചതിനാൽ എനിക്കു വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

പട്ടണം ഗാഡ്നിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഒരൊറ്റ മനുഷ്യജീവിപോലും പുറത്തില്ല. അതു നന്നായി. ഇക്കാഴ്ച ആരും കാണുകയില്ലല്ലോ. ശക്തി മുഴുവൻ സംഭരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഓടി. കാലുകൾക്കു ഭാരം അനുഭവപ്പെട്ടു. ഞാൻ പള്ളിവളപ്പിനോടു കൂടുതൽ അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആ കറുത്തിരുണ്ട രൂപത്തെ ഞാൻ വ്ക്തമായി കണ്ടു. ഭയപ്പാടോടെ ഞാൻ വിളിച്ചു: “ലൂസി... ആ രൂപം തലയുയർത്തി എന്നെ നോക്കി. തീക്കട്ടേപോലെ ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ! പള്ളിയെ ചുറ്റി ഞാൻ ലൂസിയുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. പള്ളിയുടെ മറവു കാരണം ഒന്നുരണ്ടു നിമിഷത്തേക്ക് എനിക്കവളെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ ഞാൻ അവളുടെ അരികിലെത്തിയപ്പോൾ ഇരിപ്പിടത്തിൽ ചാഞ്ഞുകിടക്കുകയാണ് ലൂസി. മറ്റു ജീവികളൊന്നും സമീപത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ ഗാഡ്നിദ്രയിലായിരുന്നു. ശ്വാസം കഴിക്കാൻ വിഷമിക്കുന്നതായി തോന്നി. ഞാനവളെ കുലുക്കി വിളിച്ചു. മഞ്ഞുപോലെ തണുത്തിരുന്നു അവളുടെ ശരീരം. എന്റെ ഷാൾ എടുത്ത് ഞാനവളെ പുതപ്പിച്ചു. അവൾ സ്വയം എഴുന്നേറ്റു നടക്കുകയില്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. അവളെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു പോകേണ്ടിവന്നു. ഞാൻ സേഫ്റ്റിപിൻകൊണ്ട് ഷാൾ അവളുടെ ശരീരത്തു ചേർത്തു കുത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചു. എന്റെ ഷൂസൂരി അവളുടെ കാലിൽ അണിയിച്ചു. അവളെയും താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. കുറെ

സമയത്തെ (ശ്രമഫലമായി ലൂസി കണ്ണു തുറന്നെങ്കിലും അസാധാരണമായി എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ച ഭാവം അവളുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്റെ അശ്രദ്ധ കാരണം സേഫ്റ്റിപിൻ അവളുടെ കഴുത്തിൽ കൊണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. കഴുത്തിൽ ചെറിയ രണ്ടു മുറിവുണ്ടായി. തൊലി പൊട്ടിയതേയുള്ളൂ. എങ്കിലും അതെന്നെ ദുഃഖിതയാക്കി. ഒടുവിൽ അവളെ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തി. മുറി അടച്ചുപൂട്ടി താക്കോൽ ഭദ്രമായി ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. ലൂസി സുഖമായി ഉറങ്ങി.

അടുത്ത പകൽ കുഴപ്പം ഒന്നും ഇല്ലാതെ കടന്നുപോയി. അന്നു രാത്രിയിലും വാതിൽ ഭദ്രമായി അടച്ചുപൂട്ടി. താക്കോൽ എന്റെ കൈവശം സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഉറക്കത്തിൽ ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യം ലൂസി എഴുന്നേറ്റു പുറത്തേക്കു പോകാൻ തുടങ്ങിയതാണ്. വാതിൽ പൂട്ടിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഉറക്കത്തിലാണെങ്കിലും അവൾ അസ്വസ്ഥയായി. എങ്കിലും അന്ന് അവൾക്കുറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞു. പുലർച്ചെ അവൾ ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ കൂടുതൽ ഉന്മേഷവതിയായിരുന്നു.

ആഗസ്റ്റ് 13

അർദ്ധരാത്രിയിൽ ഞാൻ തെട്ടിയുണർന്നു. ലൂസി കിടക്കയിൽ എഴുന്നേറ്റിരിക്കുന്നതാണു കണ്ടത്. അവൾ ജനാലയിലേക്കു വിരൽ ചൂണ്ടിയിരുന്നു. ജനൽപാളി അല്പം തുറന്നു ഞാൻ പുറത്തേക്കു നോക്കി. പൂനിലാവിൽ (പഞ്ചം കുളിച്ചുനില്ക്കുന്നു. ഒരു കടവാതിൽ ജനലിനരികിൽ വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നുണ്ട്. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അതു ഭയന്നതുകൊണ്ടാകാം, തുറമുഖത്തിനു നേർക്കു പറന്നുപോയി; അവിടെനിന്നു പള്ളിവളപ്പിലേക്കും.

ആഗസ്റ്റ് 14

പകൽ പള്ളിവളപ്പിലെ പ്രിയപ്പെട്ട ഇരിപ്പിടത്തിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ നേരം കഴിച്ചുകൂട്ടി. വൈകിട്ടു വീട്ടിലേക്കു വന്നപ്പോൾ ലൂസിയുടെ അസാധാരണമായ ഒരഭിപ്രായപ്രകടനം ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ലൂസി പറഞ്ഞു: “അതാ അവന്റെ ചോരക്കണ്ണുകൾ വീണ്ടും. അത് അവന്റെ കണ്ണുകൾതന്നെ.” അവൾ പകുതി മയക്കത്തിലാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഞാനാകെ പരിശ്രമിച്ചു.

ഞങ്ങൾ സാധാരണ ഇരിക്കാറുള്ള ഇരിപ്പിടത്തിലേക്കു നോക്കുകയാണ് ലൂസി. ഞാനും അങ്ങോട്ടു നോക്കി. കറുത്തിരുണ്ട ഒരു ഭീകരരൂപം! ജ്വലിക്കുന്ന ചോരക്കണ്ണുകൾ! ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഇരിപ്പിടം ശൂന്യമായിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. അവ്യക്തമായ ഒരു ഭീതി എനിക്കും അനുഭവപ്പെട്ടു.

മുറിയിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ലൂസി അതിവേഗം ഉറക്കത്തിലേക്കു വഴുതിവീണു. ലൂസി ഉറങ്ങുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടാണു ഞാനല്ലെന്ന് നടക്കാനിറങ്ങിയത്. തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ വീടും പരിസരവും ചന്ദ്രികയിൽ കുളിച്ചുനില്ക്കുന്നു. ലൂസി ജനാലയ്ക്കൽത്തന്നെയുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ, എന്നെ അന്വേഷിക്കയാവാം. ഞാൻ തുവാലയെടുത്തു വീശിക്കാണിച്ചു. അതവൾ കണ്ടെന്നു തോന്നിയില്ല. അവൾ ഉറക്കത്തിലാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞാനൊന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ജനലിനരികിൽ അവളോടു ചേർന്ന് ഏതോ ഒരു രൂപം നിൽക്കുന്നുണ്ടോ? ഞാൻ ഭയന്നുപോയി. ധൃതിയിൽ അങ്ങോട്ടോടി. മുറിയിലെത്തിയപ്പോൾ അവൾ കട്ടിലിലേക്കു നടക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ പിന്നീടു ശാന്തമായി ഉറങ്ങി. ഞാനവളെ ഭണർത്തിയില്ല. പക്ഷേ, പതിവിലേറെ അവൾ വിളർത്തിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു.

ആഗസ്റ്റ് 15

പതിവിലും വൈകിയാണ് ലൂസി എഴുന്നേറ്റത്. അവൾ ക്ഷീണം കൊണ്ടു തളർന്നിരുന്നു. ആർതറുമായുള്ള വിവാഹം പെട്ടെന്നു നടക്കുമെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ലൂസിക്ക് വളരെയേറെ സന്തോഷം ഉണ്ടായി. അമ്മയുടെ മുഖത്തു സഭ ന്താഷവും സങ്കടവും ഒപ്പം ദർശിക്കാമായിരുന്നു. മകൾ തന്നെ വിട്ടുപോകുമല്ലോ എന്നോർത്തു വിഷാദം. താമസിയാതെ ലൂസിക്ക് ഒരു രക്ഷാകർത്താവുണ്ടാകുമല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ സന്തോഷവും. അധികം വൈകാതെ താൻ മരിക്കുമെന്ന് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതായി ലൂസിയുടെ മാതാവ് എന്നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. അവരുടെ ഹൃദയം അത്രയേറെ തകർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ചെറിയ ഒരാഘാതം മതി അതു നിശ്ചലമാകുവാൻ. പക്ഷേ,

ഇക്കാര്യം ലൂസിയോടു പറയുകയില്ലെന്ന് അവർ എന്നെക്കൊണ്ടു സത്യം ചെയ്യിച്ചു.

ആഗസ്റ്റ് 17

ജീവിതത്തെയാകെ ഒരു നിഷ്ക്രിയത്വം ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ദിവസങ്ങൾ അസന്യസ്ഥങ്ങളായി വരുന്നു. ജോനതന്റെ വിവരം ഒന്നുമില്ല. ലൂസിയുടെ ആരോഗ്യം ദിവസംപ്രതി ക്ഷയിച്ചുവരുന്നു. അവളുടെ അമ്മയുടെ ദിനങ്ങൾ എണ്ണപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ലൂസിയുടെ കാര്യമാണ് ഏറെ കഷ്ടം. അവളുടെ രോഗകാരണം കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. സേഫ്റ്റിപിൻകൊണ്ടു തൊണ്ടയിൽ മുറിവുണ്ടായതുകൊണ്ടല്ല അവൾ രോഗിണിയായതെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. ആ മുറിവ് ഇതുവരെ ഉണങ്ങിയിട്ടില്ല. ഇനിയും കരിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഡോക്ടറെ കാണിക്കണം.

ആഗസ്റ്റ് 18 പള്ളിമുറ്റത്തെ ഇരിപ്പിടത്തിലാണു ഞങ്ങൾ. ലൂസി സഃ ന്താഷവതിയായിരിക്കുന്നു. കവിളുകളുടെ അരുണിമ തിരിച്ചുകിട്ടിയതുപോലെ തോന്നി. അവൾ വാചാലയായി. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “അന്നു രാത്രി എന്തു പറ്റി? നീ സ്വപ്നം കണ്ടോ?”

ലൂസി മറുപടി പറഞ്ഞു: “സ്വപ്നം കണ്ടതായി ഞാനോർക്കുന്നില്ല. ഇതൊക്കെ സത്യമോ മിഥ്യയോ എന്നെന്നിക്കു തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. രാത്രിയിൽ ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു നടന്നു എന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. വഴികൾ കടന്നുപോയത് അവ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു. നിരവധി നായ്ക്കളുടെ ഓരിയിടൽ കേട്ടു. എല്ലാം വ്യക്തമായി ഓർക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഏതോ ഒരു കറുത്ത ജീവി എന്റെ അടുത്തു കുനിഞ്ഞു നിന്നതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. വിവരിക്കാനാവാത്ത കടുത്ത ഒരാശ്ശേഷസുഖം ഞാനനുഭവിച്ചു. അത്യഗാധതയിലേക്ക് ആണ്ടുപോകുന്ന തോന്നൽ. (പാണൻ വേർപെട്ടു മുകളിലേക്കു പറന്നുയരുന്ന മാതിരി. പിന്നെ എല്ലാം അവ്യക്തം. ഓർമ്മ വന്നപ്പോൾ നീ എന്നെ പിടിച്ചു കുലുക്കുന്നതാണു ഞാൻ കണ്ടത്.

ഞങ്ങൾ കുറെനേരം പിന്നെയും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ആഗസ്റ്റ് 19 ഒടുവിലതാ ജോനതന്റെ വിവരം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ പ്രിയതോഴൻ സുഖമില്ലാതെ കിടപ്പിലായിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന സിസ്റ്ററാണെഴുതിയത്.
എനിക്കെത്രയും പെട്ടെന്ന് ജോനതന്റെ അടുത്തെത്തണം.
അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കണം. യാതതയ്ക്കു വേണ്ട
ഏർപ്പാടെല്ലാം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.

സിസ്റ്റർ അഗതയുടെ കത്തിൽനിന്ന് ജോനതന് കടുത്ത
ആഘാതമേറ്റിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി.
അബോധാവസ്ഥയിൽ ചെന്നായ്ക്കൾ, രക്തം, പ്രേതം,
രക്തരക്ഷസ്സ് എന്നൊക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞത്രേ. ക്ലോസൺ
ബർഗിൽനിന്നുള്ള തീവണ്ടിയിലാണ് അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്നത്.
“വീട്ടിലേക്ക് ഒരു ടിക്കറ്റ് എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സ്റ്റേഷനിലേക്ക്
അദ്ദേഹം പാഞ്ഞുകയറുകയായിരുന്നത്രേ. ആൾ ഒരു
ഇംഗ്ലീഷുകാരനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി, അവസാനത്തെ
സ്റ്റേഷനിലേക്കുള്ള ടിക്കറ്റാണ് ജോനതനു നൽകിയത്.

ദ്വൈദ്വീപ്ചെ നിയോപ്'ദേഷ്ടാക്കളായ ബില്ലിങ്ടണൺ!
ആൻഡ് സൺസ്, ലണ്ട വിലെ കാർട്ടർ പിറ്റ്‌റേഴ്സൺ കമ്പ/
നിക്കയച്ച കത്ത്.

മാന്യരെ, തീവണ്ടിവഴി അയച്ച സാധനങ്ങളുടെ രസീതും
സാധനങ്ങളിറക്കേണ്ട വീടിന്റെ താക്കോലും ഇതോടൊപ്പം
വെക്കുന്നു. വീടിന്റെ പ്ലാനുമുണ്ട്. 4” എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തിയ
സ്ഥാനത്തു സാധനങ്ങൾ വെക്കുക. ഇന്ന് 9.30 ന് പുറപ്പെട്ട
വണ്ടിയിലാണ് അവ അയച്ചിരിക്കുന്നത്. നാളെ വൈകിട്ടു 4.30 ന്
വണ്ടി അവിടെ എത്തും. ഈ സാധനങ്ങൾ എത്രയും വേഗം
അവിടെനിന്നു നീക്കം ചെയ്യണമെന്ന് ഞങ്ങളുടെ കക്ഷി
ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഫീസിനു താമസം ഉണ്ടാകരുതെന്നു കരുതി 10
പവന്റെ ചെക്കും അയയ്ക്കുന്നുണ്ട്. പോരാതെ
വരികയാണെങ്കിൽ വിവരം അറിയിച്ചാൽ ബാക്കി തുക ഉടനെ
അയയ്ക്കുന്നതാണ്. ഈ തുക കൂടുതലാണെങ്കിൽ ബാക്കി
ഞങ്ങൾക്കയച്ചു തരിക. എത്രയും വേഗം ഈ സാധനങ്ങൾ
അവിടെനിന്നു മാറ്റണമെന്നു പറയുമ്പോൾ മറ്റൊന്നും
കരുതുകയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. വിശ്വസ്തയോടെ;
സാമുവൽ എഫ് ബില്ലിങ്ടൺ ആൻഡ് സൺസ്.

കത്തിന്റെ മറുപടി മാന്യരെ,

ഞങ്ങളുടെ കൂലിയുടെ ബാക്കി 1 പവൻ 19 ഷിഫ്റ്റിന്റെ 1 പെൻസ് ഇതിനോടൊപ്പം അയയ്ക്കുന്നു. നിങ്ങൾ കത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട പ്രകാരം എല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. താക്കോൽ ഹാളിൽതന്നെ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

നിങ്ങളുടെ വിശ്വസ്തൻ,
കാർട്ടർ പീറ്റേഴ്സൺ

ആറ്

ഡോ. സിവാർഡിന്റെ ഡയറി ആഗസ്റ്റ് 19 റെൻ ഫീൽഡിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ പെട്ടെന്നു മാറ്റമുണ്ടായി. ഒന്നിനെയും വകവെക്കുന്നില്ല എന്ന ഭാവം. എങ്കിലും വ്യക്തമായ എന്തോ ലക്ഷ്യം അയാൾക്കുള്ളതായി തോന്നി.

അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞു.

ഞാനൊരർദ്ധബോധാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. ക്ലോക്ക് രണ്ടടിക്കുന്നതു കേട്ടു; ഒപ്പം കാവൽക്കാരന്റെ പരിഭ്രമിച്ച ശബ്ദവും: “റെൻ ഫീൽഡ് രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.” പത്തു മിനിറ്റിനു മുമ്പ് അയാൾ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുന്നത് പരിചാരകൻ കണ്ടതാണ്. ബഹളം കേട്ട് അയാൾ ഓടിച്ചെന്നപ്പോൾ ജനലിലൂടെ റെൻ ഫീൽഡ് എടുത്തു ചാടിയോടുന്നതാണു കണ്ടത്. പരിചാരകൻ തടിയനായിരുന്നു. ജനലിൽക്കൂടി കടക്കുകയില്ല. ഞാൻ റെൻ ഫീൽഡിന്റെ പിറകെ ജനൽവഴിതന്നെ ചാടി ഓട്ടമാരംഭിച്ചു. അലൽപമകലെയുള്ള പള്ളിയുടെ മതിലിൽ അയാൾ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചുറ്റുപാടും നടക്കുന്നതൊന്നും അയാൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നി. റെൻ ഫീൽഡ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ‘പ്രഭോ! ഞാൻ അങ്ങയുടെ അടിമ, ഇതാ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞാനെന്നും അങ്ങയോടു വിശ്വസ്തനായിരിക്കും. അടിയനെ കൈവെടിയരുതേ പ്രഭോ.’

അപ്പോഴേക്കും പരിചാരകൻ വന്ന് റെൻഫീൽഡിനെ പിടിച്ചുകെട്ടി. അയാൾ ശാന്തനായി പറഞ്ഞു: “ഞാൻ കുഴപ്പമൊന്നുമുണ്ടാക്കുകയില്ല. “അത്” വരുന്നുണ്ട്. അടുത്തേക്കടുത്തേക്കു വരുന്നുണ്ട്.”

ആഗസ്റ്റ് 20 റെൻഫീൽഡിനെ ചങ്ങലയ്ക്കിട്ടിരിക്കുകയാണ്. കൂടെക്കൂടെ അയാൾ ഉന്മത്തനാകുന്നു, പലപ്പോഴും അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ ശാന്തത കളിയാടാറുണ്ടെങ്കിലും. ഇടയ്ക്ക് അയാൾ പറയുന്നതു കേട്ടു: “എനിക്ക് എത്ര വേണമെങ്കിലും കാത്തിരിക്കാൻ കഴിയും. ഞാൻ കാത്തിരുന്നോളാം.? പിന്നീടൊരിക്കൽ അയാൾ പറഞ്ഞു: ‘പൂച്ചയിലൊന്നും എനിക്കിപ്പോൾ താൽപര്യമില്ല. അതിലും വലിയ കാര്യങ്ങളാണ്

എന്റെ ചിന്തയിൽ. ഞാൻ കാത്തിരുന്നോളാം.' അയാൾ രാത്രിയിൽ താരതമ്യേന ശാന്തനാണ്. എന്താണിതിനു കാരണം? എന്തോ ഭൗമപ്രഭവം കാണണം. ഒരു പരീക്ഷണം നടത്താൻ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ രക്ഷപ്പെടാൻ ഞാനയാൾക്കൊരവസരം നൽകിനോക്കി. പക്ഷേ, അയാൾ ശാന്തനായി മുറിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതേയുള്ളൂ.

പക്ഷേ, നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന മാതിരിയാവണമെന്നില്ലല്ലോ, കാര്യങ്ങളുടെ പോക്ക്. വൈകിട്ട് പരിചാരകനെ തട്ടിമാറ്റി അയാൾ പുറത്തേക്കു കുതിച്ചു. ഞങ്ങൾ പിന്തുടർന്നു ചെന്നപ്പോൾ പഴയ പള്ളിവാതിലിൽ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു കയറി നിൽക്കുകതന്നെയായിരുന്നു അയാൾ. ചെറിയൊരു ഗുസ്തിക്കു ശേഷം അയാളെ ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ബന്ധനസ്ഥനാക്കി. എന്തോ ഒന്നിനു നേരെ അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നേരെ തെക്കോട്ട്, ലക്ഷ്യമറിയാവുന്നതുപോലെ അതിവേഗം പറന്നുപോകുന്ന ഒരു കടവാതിലിനെ മാത്രമേ ഞങ്ങൾ അവിടെ കണ്ടുള്ളൂ. സാധാരണ കടവാതിലുകൾ വട്ടത്തിലല്ലേ പറക്കുക? ഇതെന്താണിങ്ങനെ? ക്രമേണ എന്റെ രോഗി കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശാന്തനായി വന്നു.

മിന ലൂസിക്കയച്ച കത്ത്

ബുദാപെസ്റ്റ് ആഗസ്റ്റ് 24 പ്രിയപ്പെട്ട ലൂസി, വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും കൂടാതെ ഞാനിവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. ജോനതന്റെ ഒരു നിഴൽ മാത്രമാണ് ഞാനവിടെ കണ്ടത്. അദ്ദേഹം ക്ഷീണിച്ചവശനായിരിക്കുന്നു. ആ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന ഗാംഭീര്യം പോയിമറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു ഷോക്കേറ്റിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞത്. ജോനതൻ ഉണർന്നപ്പോൾ തന്റെ കോട്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അഗത കോട്ടു കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം ഡയറി എടുത്തു കൈയിൽവെച്ചു. അത്യാകാംക്ഷയോടുകൂടി ഞാൻ ജോനതന്റെ മുഖത്തു നോക്കി. എന്റെ ആകാംക്ഷ കണ്ണുകളിൽനിന്നു വായിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടാകണം, അല്പനേരം അവിടെനിന്നും മാറിയിരിക്കാൻ അദ്ദേഹമെന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ ജനലിന്റെ സമീപത്തേക്കു പോയി. അധികം വൈകാതെ എന്നെ

തിരിച്ചുവിളിച്ച് ജോനതൻ പറഞ്ഞു: 'പ്രിയപ്പെട്ട മിന, എനിക്ക് താങ്ങാവുന്നതിനെക്കാൾ കനത്ത ഒരു ഷോക്കേറ്റിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നോ, അതോ അവയൊക്കെ വാസ്തവമായിരുന്നോ എന്ന് ഇപ്പോഴും തീർച്ചയില്ല. ആ കഥ നിന്നെ അറിയിക്കുന്നതിൽ എനിക്ക് മടിയില്ല. ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർക്കിടയിൽ യാതൊരു രഹസ്യവും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല. നമ്മുടെ വിവാഹം ഇവിടെവെച്ചു നടത്തണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. അതുകൊണ്ട് നിനക്ക് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ ഡയറി വായിക്കാം. പക്ഷേ, അതെപ്പറ്റി എന്നോടാരിക്കലും സംസാരിക്കരുത്. അതെന്നിക്കു താങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നു വരികയില്ല.' ഇത്രയും പറഞ്ഞു ക്ഷീണിതനായി ജോനതൻ പുറകോട്ടു വീണു. ഞാൻ ഡയറി തലയണയിൽ വെച്ചിട്ടു കുനിഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു ചുംബിച്ചു. ഇന്നുതന്നെ ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടത്തണമെന്ന് സിസ്റ്റർ അഗതയോടു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചു. സിസ്റ്റർ അതിനുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുതന്നു. ആ ശുഭമുഹൂർത്തം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. വിവാഹത്തിനുശേഷം ഞങ്ങൾ തന്നിച്ചായപ്പോൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറി എടുത്ത് ഭദ്രമായി പൊതിഞ്ഞു കെട്ടി സീൽവെച്ചു. "നമ്മുടെ പരസ്പരവിശ്വാസത്തിന്റെ അടയാളമായി ഞാനിത് സീൽവെച്ചു സൂക്ഷിക്കും." ഞാൻ പറഞ്ഞു. "എന്റെ ലക്ഷ്യം നിറവേറ്റാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഞാനനുഭവിച്ച ദുരിതങ്ങൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി അനുഭവിക്കാൻ തയ്യാറാണ്." അതായിരുന്നു ജോനതന്റെ മറുപടി.

സ്നേഹത്തോടെ സ്വന്തം മിന.

മിനയുടെ അസാന്നിധ്യം ലൂസിയെ വല്ലാതെ ദുഃഖിപ്പിച്ചിരുന്നു. ലൂസി വീണ്ടും ദുഃസ്വപ്നങ്ങൾ കാണാൻ തുടങ്ങി. പുലർച്ചെ ഉണർന്നെഴുന്നേൽക്കാനുള്ള ശക്തിപോലും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉറങ്ങുവാൻ അവൾ ഭയന്നു. ഉറക്കത്തിൽ ദുഃസ്വപ്നങ്ങൾ കാണുമെന്നാണ് അവളുടെ പേടി. അർദ്ധരാത്രിയോടുകൂടി കലശലായ ഉറക്കം പിടികൂടും. ജനലരികിൽ എന്താക്കെയോ മാന്തുകയും ചിറകിട്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം അവൾ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട്

അബോധാവസ്ഥയിലേക്കു വഴുതി വീഴും. പുലർച്ചയിൽ തളർച്ച അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ലൂസിയുടെ അസുഖം സ്വാഭാവികമായും ആർതറെയാണ് കൂടുതൽ ദുഃഖിപ്പിച്ചത്. ഈ അസ്വസ്ഥതകളുടെ പൂർണ്ണരൂപം മനസ്സിലാക്കത്തക്ക ആരോഗ്യം ലൂസിയുടെ അമ്മയ്ക്കില്ലായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, അവരുടെ മനസ്സിന് വിഷമമുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യം അവരെ അറിയിക്കാൻ മറ്റുള്ളവർ ഒരുകുമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ലൂസിയുടെ അമ്മയുടെ ശശദ്ധയിൽ പെടാതെ ലൂസിയെ പരിശോധിച്ചുനോക്കണമെന്ന് ആർതർ, ഡോക്ടർ സെവാർഡിനു കത്തയച്ചു. സുഹൃത്തിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം സെവാർഡ് ലൂസിയെ വിശദമായി പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രത്യേകിച്ച് അസുഖങ്ങളൊന്നും കാണാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ, ലൂസി രോഗിണിയാണെന്നു തീർച്ച. അതിനാൽ പ്രഗല്ഭനായ ഡോക്ടർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്, സെവാർഡ് വിവരങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊണ്ട് വിശദമായ കത്തെഴുതി. തത്ത്വചിന്തകനും മനുഷാസ്ത്രജ്ഞനും ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിൽ പണ്ഡിതനുമാണ് പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സയിൽ ലൂസി പൂർണ്ണ ആരോഗ്യവതി ആയിത്തീരുമെന്നാണ് ഡോക്ടർ സെവാർഡിന്റെ വിശ്വാസം.

ഒരിക്കൽ പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ മുറിവായിൽനിന്ന് വിഷം വലിച്ചെടുത്ത് പ്രൊഫസറെ മരണരവ്രകതത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാനൊരവസരം സിവാർഡിനുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സെവാർഡിന്റെ കത്തു കിട്ടിയ ഉടൻതന്നെ പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ് സുഹൃത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു തിരിച്ചു. വാൻ ഹെൽസിങ് ലൂസിയെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് എന്തൊക്കെയോ സംശയമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതൊരു ജീവന്മരണപ്രശ്നമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, സംശയം മറ്റാരോടും പറഞ്ഞുമില്ല. പരിശോധനയ്ക്കുശേഷം വീണ്ടും വരാം എന്നുള്ള ഉറപ്പിന്മേൽ പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ് തിരികെപ്പോയി.

രണ്ടുദിവസം വലിയ കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലാതെ കടന്നുപോയി. പക്ഷേ അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ലൂസിയുടെ അവസ്ഥയിൽ അപകടകരമായ മാറ്റം കണ്ടു. വിവരം കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഡോക്ടർ സെവാർഡ് പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസെന്റിന് കമ്പിയടിച്ചു. കമ്പി കിട്ടിയ ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹം പാഞ്ഞെത്തി.

വാൻ ഹെൽസിങ് സിവാർഡിനോടു ചോദിച്ചു; “നിങ്ങൾ അവളുടെ കാമുകനെ വിവരം അറിയിച്ചോ?”*

“ഒരു സൂചന മാത്രം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങ് വന്നു കണ്ടശേഷം കത്തെഴുതാമെന്നു കരുതി.

“താങ്കൾ ചെയ്തതു നന്നായി. ഇത് അദ്ദേഹം അറിയാതിരിക്കുകയാണു നല്ലത്. പലപ്പോഴും പല കാര്യങ്ങളും രഹസ്യമായി വെക്കേണ്ടിവരാറുണ്ടല്ലോ. എനിക്ക് ചില ഉഹങ്ങളുണ്ട്. അത് താങ്കളോടു പിന്നീടു പറയാം.

“എന്തുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുകൂടാ? നമുക്ക് ഒന്നിച്ചു ചിന്തിക്കാനതു സഹായിക്കില്ലേ?”

“എനിക്ക് ചില ഈഹങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അതു ശരിയാകണമെന്നില്ല. ചില ധാന്യങ്ങളും ഞാൻ വിതച്ചിരിക്കുകയാണ്. അത് വളർന്ന മുള പൊട്ടിവരുന്നത് ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു.”

ഡോ. സിവാർഡ് തുടർന്ന് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചില്ല. ലൂസിയുടെ രോഗവിവരങ്ങൾ പ്രൊഫസറെ ധരിപ്പിച്ചു. അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടി ലൂസിയുടെ സമീപത്തേക്കു ചെന്നു. പ്രേതത്തെപ്പോലെ വിളറി തളർന്നു കിടക്കുകയായിരുന്നു ലൂസി.

പ്രൊഫസർ ലൂസിക്ക് അല്പം ഉറക്കമെന്നു കൊടുത്തു. വളരെ വിഷമിക്കേണ്ടിവന്നു അവളെ അതു കുടിപ്പിക്കാൻ. അധികം താമസിയാതെ ലൂസി ഗാഡനിദ്രയിലേക്കു വഴുതിവീണു.

ഈ സമയത്തുതന്നെ ആർതർ അവിടെയെത്തിച്ചേർന്നു. അയാളുടെ മുഖത്തു പരിഭ്രമം ദൃശ്യമായിരുന്നു. “താങ്കൾ കൃത്യസമയത്തുതന്നെ വന്നല്ലോ. നന്നായി. ലൂസിയുടെ ശരീരത്തുനിന്നു രക്തമെല്ലാം വാർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. അവൾക്ക് കുറെ രക്തം കൊടുത്താൽ മാത്രമേ ജീവൻ

നിലനിറുത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. രക്തദാനത്തിനു തയ്യാറായിക്കൊള്ളൂ.' പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ് പറഞ്ഞു.

അത്യധികം സന്തോഷത്തോടുകൂടി ആർതർ അതിനൊരുങ്ങി. പ്രൊഫസർ രക്തസംക്രമം നടത്തുന്നതിനിടയിൽ ലൂസിയുടെ കവിളുകളിൽ അരുണിമയുടെ ലാങ്ക്വറ കണ്ടു. ആർതർ ക്ഷീണിച്ചു വന്നു. ആർതറുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നും വളരെയേറെ രക്തമെടുത്തെങ്കിലും ലൂസിയുടെ നിലയിൽ നേരിയ മെച്ചപ്പെടൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. അവൾ അത്രയ്ക്കു ക്ഷീണിതയായിരുന്നു. രക്തസംക്രമം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ്, ഡോക്ടർ സിവാർഡിനെക്കൂട്ടി ആർതറെ താഴേക്കയച്ചു. “അല്പം വൈൻ കുടിച്ച് താങ്കൾ വിശ്രമിച്ചോളൂ.? പ്രൊഫസറുടെ ശ്രദ്ധ വീണ്ടും ലൂസിയിലായി. ലൂസിയുടെ കഴുത്തിൽ കണ്ട മുറിപ്പാടുകൾ അദ്ദേഹത്തെ ഞെട്ടിച്ചതായി തോന്നി. അറിയാതെ ഒരു സീൽക്കാര ശബ്ദം പുറത്തുവന്നു. പ്രൊഫസർ, ഡോ. സിവാർഡിനോടു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ അത്യാവശ്യമായി ആംസ്റ്റർഡാമിലേക്കു പോകുന്നു. എനിക്ക് വേണ്ട ചില പുസ്തകങ്ങളും മരുന്നുകളും അവിടെ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടു വരണം. നിങ്ങൾ ഈ രാത്രി മുഴുവൻ ഇവളെ ശ്രദ്ധിക്കണം.” “ഞാനൊരു നേഴ്സിനെ വിളിച്ചാലോ?”

“വേണ്ട, വേണ്ട. നമ്മൾതന്നെയാണ് ഏറ്റവും നല്ല നേഴ്സുമാർ. നിങ്ങളുടെ ചാർജിലാണ് ഇന്നിവൾ. ഇവൾക്കു വേണ്ടത്ര ഭക്ഷണം കൊടുക്കണം. രാത്രി നിങ്ങൾ ഉറങ്ങരുത്. ഒരുപോള കണ്ണുമടയ്ക്കരുത്. യാതൊന്നും അവളെ ശല്യപ്പെടുത്താതെ നോക്കണം. ഞാൻ വളരെ വേഗം തിരിച്ചെത്തും. എന്നിട്ടു നമുക്കാരംഭിക്കാം.”

ആരംഭിക്കാമെന്നോ?

“അതെ. ആരംഭിക്കാം. വിശദമായി ഞാൻ വന്നിട്ടു പറയാം.”

രാത്രി മുഴുവൻ ഡോ. സിവാർഡ് ലൂസിക്ക് കാവലിരുന്നു. സന്ധ്യക്കാണ് അവൾ മയക്കത്തിൽനിന്നുണർന്നത്. അവളുടെ ആരോഗ്യം കുറെ മെച്ചപ്പെട്ടിരുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ട ചൈതന്യം തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു. പരിചാരിക വന്ന് കിടക്ക വിരിച്ചിട്ടു

പോയി. ലൂസിയുടെ കണ്ണുകളിൽ ഉറക്കം തളംകെട്ടിക്കിടന്നിരുന്നെങ്കിലും അവൾ ഉറങ്ങാതിരിക്കാൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നതായി തോന്നി.

“എന്താണ് ലൂസി, ഉറങ്ങേണ്ട??

“ഇല്ല. ഉറങ്ങണമെന്ന ചിന്തപോലും എന്നെ നടുക്കുന്നു.”

“അതെന്താണ്?”

“എന്താണെന്നെനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, ഉറക്കത്തിലാണു ഞാൻ ദുഃസ്വപ്നങ്ങൾ കാണുന്നത്. എനിക്ക് ഈ ക്ഷീണമൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നതും ഉറക്കത്തിൽതന്നെയാണ്.’

“എന്നാൽ ഇന്ന് ലൂസി സുഖമായി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കാം. ദുഃസ്വപ്നത്തിന്റെ എന്തെങ്കിലും സൂചന ഉണ്ടായാൽ ഞാൻ ഉടൻതന്നെ വിളിച്ചുണർത്താം.”

“ഉവ്വോ? എനിക്കു ഡോക്ടറിൽ വിശ്വാസമുണ്ട്. എങ്കിൽ ഞാനിന്നുറങ്ങാം.?”

അവൾ പതുക്കെ പുറകോട്ടു ചാരിക്കിടന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. അന്നു രാത്രി മുഴുവൻ ഡോ. സിവാർഡ് തന്നെയാണ് ലൂസിക്ക് കാവലിരുന്നത്. ദുഃസ്വപ്നത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലും അവൾ കാണിച്ചില്ല. ഒരു ശക്തിയും അവളെ ഉറക്കത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചില്ല. കാലത്ത് പരിചാരിക വന്നപ്പോൾ ലൂസിയെ അവളുടെ ചുമതലയിൽ വിട്ടിട്ട് സിവാർഡ് വീട്ടിലേക്കു പോയി. കാവലിന്റെ അത്ഭുതഫലത്തെപ്പറ്റി പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന് കമ്പി അടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മറന്നില്ല.

വീട്ടിലെത്തി കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രൊഫസറുടെ കമ്പി സെവാർഡിനു കിട്ടി. സിവാർഡ് ഹില്ലിങ്ഹാമിലേക്കു പോകാനാണ് അതിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്.

പ്രൊഫസറുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഡോ. സിവാർഡ് ഹില്ലിങ് ഹാമിലെത്തി. അദ്ദേഹം തളർന്നവശനായിരുന്നു. പക്ഷേ, സന്തോഷവതിയായ ലൂസിയെ കണ്ടപ്പോൾ ഡോക്ടറുടെ ക്ഷീണം പറപറന്നു. ഡോക്ടറുടെ കൈ പിടിച്ചു കുലുക്കിക്കൊണ്ട് ലൂസി പറഞ്ഞു: “എനിക്കു സുഖമായിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ഡോക്ടർ

കാവലിരിക്കേണ്ട.? ഡോ. സിവാർഡ് ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ലൂസി അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അരികിൽത്തന്നെ നിന്നു. ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം സിവാർഡും ലൂസിയും മുകളിലേക്കു പോയി. ലൂസിയുടെ മുറിയോടുചേർന്ന ചെറിയ മുറിയിൽ കിടക്കുവാൻ ലൂസി സിവാർഡിനെ നിർബന്ധിച്ചു. അവളുടെ ആരോഗ്യം മെച്ചപ്പെട്ടിരുന്നു. സിവാർഡ് തളർന്നുമിരുന്നു. അതിനാൽ ലൂസിയുടെ നിർബന്ധപകാരം സിവാർഡ് അന്നു ലൂസി പറഞ്ഞ മുറിയിലാണു കിടന്നത്. സോഫയിലേക്കു ചാഞ്ഞതേയുള്ളൂ; അദ്ദേഹം ഗാഡ്നിദ്രയിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഡോ. സെവാർഡിന്റെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 4

റെൻ ഫീൽഡ് ഇപ്പോഴും ഞങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ട്. കുടക്കുടെ അയാൾക്ക് ഹാലിലകുന്നു. കാവൽക്കാർക്ക് ശക്തി മുഴുവൻ പ്രയോഗിക്കേണ്ട സന്ദർഭമുണ്ടാകാറുണ്ട്. വൈകിട്ട് അഞ്ചുമണിക്ക് അയാൾ സാധാരണപോലെ പെരുമാറി. ഈച്ചയെ പിടിച്ചുതിന്നുകയും അതിന്റെ കണക്ക് നഖംകൊണ്ട് കുറിച്ചിടുകയും ചെയ്തു. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ അടുത്തേക്കോടി വന്നു: “എന്നെ എന്റെ പഴയ മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകൂ. എന്റെ നോട്ടുബുക്കു തിരിച്ചുതരു. അയാൾ അപേക്ഷിച്ചു. അതു നല്ലതാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. അയാളെ പഴയ മുറിയിൽത്തന്നെയാക്കി. അയാൾ വീണ്ടും ഈച്ചയെ പിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതിനെ ഭക്ഷിക്കാതെ ഒരു കൂട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ഇടയ്ക്ക് ദുഃഖിതനായി റെൻ ഫീൽഡ് പറഞ്ഞു: “എല്ലാം തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എന്നെ തനിച്ചാക്കിയിട്ടു പോയി. ഇനിയും ഞാൻ ആദ്യംമുതൽത്തന്നെ തുടങ്ങുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.” അയാൾ പെട്ടെന്ന് എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു: “ഡോക്ടർ എനിക്ക് അല്പം പഞ്ചസാരകുടി തരുമോ?”

“എന്തിന്, വീണ്ടും ഈച്ചകളെ പിടിക്കാനോ?

“അതെ, ഈച്ചുകളെ പിടിക്കാൻതന്നെ. ഈച്ചകൾക്ക് പഞ്ചസാര ഇഷ്ടമാണ്. എനിക്ക് ഈച്ചകളെയും.?”

ഞാനയാൾക്കു കുറച്ചു പഞ്ചസാര കൊടുത്തപ്പോൾ അയാൾ ഏറെ സഭ ന്താഷവാനായിത്തീർന്നു.

ഈ രോഗിയുടെ മാനസികനില എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഉച്ചയ്ക്കും സൂര്യസ്തമനവേളയിലുമാണ് അയാൾ ഉന്മാദിയാകുന്നത്. അതിനു സമയവുമായി എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടോ? അയാളുടെ പ്രവൃത്തികൾ അതിശയകരമാണ്; മുൻകൂട്ടി കാണാനാകാത്തതാണ്. വളരെ താൽപര്യപൂർവ്വം പിടിച്ചു സൂക്ഷിച്ച ഈച്ചകളെ അയാൾ ഇന്നു തട്ടി ദൂരെ കളഞ്ഞു. അതുകണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു: “എന്താ, ഈച്ചകളെ മതിയായോ?”

“മതി, മതി. അവയെക്കൊണ്ട് എനിക്ക് യാതൊരുപയോഗവും ഇല്ല. തലവേദന പിടിച്ചതുമാത്രം മിച്ചം.” ആ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!

ഏഴ്

നേരം പുലർന്നു. പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽൽസിങ്ങ് കൈ നെറ്റിയിൽ വെച്ചപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഡോ. സിവാർഡ് ഉണർന്നത്. പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു: “നമ്മുടെ രോഗി എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?”

“അവൾ എന്റെ അടുത്തുനിന്നു പോയപ്പോൾ ഉന്മേഷവതിയായിരുന്നു.”

“ശരി. വരു. നമുക്കു പോയി നോക്കാം.”

പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ്ങും ഡോ. സിവാർഡുംകൂടി മുകളിലേക്കു കയറിപ്പോയി. ലൂസിയുടെ മുറിയിൽ കാൽ കുത്തിയ മാത്രയിൽ പ്രൊഫസർ ഒരു സീൽക്കാരശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. കട്ടിലിൽ ലൂസി വിളറിവെളുത്ത് പ്രേതത്തെപ്പോലെ കിടന്നിരുന്നു. സിവാർഡ് ആകെ പരിശ്രമിച്ചുവശായി. ക്രമേണ ആത്മനിയന്ത്രണം വീണ്ടെടുത്ത് പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “വേഗം കുറച്ചു ബ്രാണ്ടി കൊണ്ടുവരു.”

ഡോ. സിവാർഡ് നിമിഷങ്ങൾക്കകം ബ്രാണ്ടിയുമായി തിരിച്ചെത്തി. പ്രൊഫസർ, ലൂസിയുടെ വെളുത്ത ചുണ്ടുകൾ ബ്രാണ്ടികൊണ്ടു നനച്ചു. അവളുടെ കൈപ്പടങ്ങളും കാലുകളും തിരുമ്മിച്ചുടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഒരു രക്തസംക്രമണത്തിനു തയ്യാറായി. ഇക്കുറി ഡോ. സിവാർഡിന്റെ രക്തമാണ് അദ്ദേഹം എടുത്തത്. വളരെയേറെ രക്തം ലൂസിയുടെ സിരകളിൽ ഒഴുകിച്ചെന്നെങ്കിലും ആരോഗ്യനിലയിൽ വലിയ മെച്ചം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഈ അവസ്ഥയിൽ ലൂസി ഉണർന്നാൽ അത് അപകടകരമായേക്കും. അതുകൊണ്ട് അവളുടെ അബോധാവസ്ഥ ഉറക്കത്തിലേക്കു വഴുതി വീഴ്ത്തക്കെട്ടിൽ പ്രൊഫസർ ഒരു ഇൻജക്ഷൻ നൽകി. ഫലം നിരാശാജനകമായിരുന്നില്ല. ലൂസി ക്രമേണ നിദ്രയിലേക്കു വഴുതി വീണു. രക്തസംക്രമത്തിനുശേഷം പ്രൊഫസർ സിവാർഡിനോടു പറഞ്ഞു: *ഇതേപ്പറ്റി ഒരക്ഷരവും ആരോടും പറയരുത്.

രക്തസംക്രമംകൊണ്ടു തളർന്ന സിവാർഡ് സോഫയിൽ കിടന്ന് അല്പനേരം വിശ്രമിച്ചു: പെട്ടെന്നുതന്നെ

ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

അന്നു വൈകിട്ട് ലൂസി ഉണർന്നപ്പോൾ അവളുടെ ആരോഗ്യം കുറയൊക്കെ തിരിച്ചുകിട്ടിയിരുന്നു. ലൂസിയെ സിവാർഡിന്റെ ചാർജിൽ ഏല്പിച്ചിട്ട് പ്രൊഫസർ നടക്കാനിറങ്ങി.

ലൂസിയെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ഡോക്ടർ സിവാർഡ് പരമാവധി ശ്രമിച്ചു. ലൂസിയും വാചാലയായി. പ്രൊഫസർ തിരിച്ചെത്താൻ വൈകിയില്ല. അദ്ദേഹം സിവാർഡിനോടു പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വീട്ടിലേക്കു പോയി വിശ്രമിക്കൂ. ഞാനിന്ന് ഇവിടെ കാവലിരിക്കാം.?”

അടുത്ത ദിവസം വൈകിട്ട് ഞാൻ വീണ്ടും ഹില്ലിങ്ഹാമിലേക്കുപോയി. പ്രൊഫസറും ലൂസിയും ഉന്മേഷമുള്ളവരായിരുന്നു. അന്ന് പ്രൊഫസർക്കു വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കളുടെ ഒരു വലിയ പാഴ്സൽ വന്നു. വിദേശത്തുനിന്ന്. “ലൂസി, ഇതു നിനക്കുവേണ്ടിയാണ്.’ പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. പ്രൊഫസർ കളിയാക്കുകയാണെന്നാണ് അവൾ വിചാരിച്ചത്. അവൾ വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾ പരിശോധിച്ചശേഷം താഴേക്കിറങ്ങി. പ്രൊഫസറുടെ മുഖം ഗൗരവം പുണ്ടു: “നീ വെറുതെ കളിക്കരുത്. വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളില്ലാതെ ഞാനെന്നും ചെയ്യുകയില്ല. ഇതു മരുന്നാണ്. നിന്റെ ദുഃസ്വപ്നങ്ങളെക്കുറാൻ തക്ക കഴിവ് ഇതിനുണ്ട്. ഇതിൽ കുറച്ചു ഞാൻ ജനൽപ്പടികളിലിടും. ബാക്കികൊണ്ട് ഒരു മാല ഉണ്ടാക്കി നിന്റെ കഴുത്തിൽ അണിയിക്കും.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ലൂസിയുടെ മുഖം വിവർണമായി. പക്ഷേ, പ്രൊഫസർ അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

പ്രൊഫസറുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം വിചിത്രമായി തോന്നി. ഡോ. സിവാർഡ് ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും അദ്ദേഹം വ്യക്തമായ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം വേണ്ട ക്രമീകരണങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു. വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾകൊണ്ടുള്ള മാല കേടുവരുത്താതിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് സിവാർഡും പ്രൊഫസറും വീട്ടിലേക്കു പോയി.

അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ഡോ. സിവാർഡും പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ്ങും ഹില്ലിങ്ഹാമിലെത്തി. ലൂസിയുടെ അമ്മയാണ്

അവരെ സ്വാഗതം ചെയ്തത്. അവർ പറഞ്ഞു: 'ലൂസിക്ക് സുഖമുണ്ട്, അവൾ സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നു.'

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അത്യധികം സന്തോഷത്തോടെ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു: "സഃ ന്താഷം, അവളുടെ അസുഖം എന്താണെന്നു ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നാണു തോന്നുന്നത്. എന്റെ ചികിത്സ ഫലിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു."

അമ്മ പറഞ്ഞു: "അങ്ങ് അത്രയ്ക്ക് അഭിമാനിക്കുകയൊന്നും വേണ്ട. അവളുടെ അസുഖം ഭേദമാകാൻ ഞാൻകൂടി കാരണക്കാരിയാണ്.?"

"അതെങ്ങനെ?"

"അതോ? ഞാനിന്നലെ രാത്രി അവളുടെ മുറിയിൽ ചെന്നുനോക്കി. അവൾ നല്ല ഉറക്കത്തിലായിരുന്നു. ഞാൻ ചെന്നതൊന്നും അവൾഅറിഞ്ഞില്ല. ആ മുറിയിലാകെ ഒരുതരം നശിച്ച പൂക്കളുടെ ദുർഗന്ധം നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. അവൾ വീർപ്പുമുട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവളുടെ കഴുത്തിലും ആ പൂക്കൾകൊണ്ടൊരു മാല ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാനതൊക്കെ പൊട്ടിച്ചു പുറത്തുകളഞ്ഞു. ശുദ്ധവായു കിട്ടാനായി ജനലുകൾ മലർക്കെ തുറന്നിട്ടു. ഇപ്പോൾ അവൾ സുഖമായി ഉറങ്ങുകയായിരിക്കും, തീർച്ച."

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പ്രൊഫസറുടെ മുഖം വെണ്ണീർപോലെ വിളറി. ലൂസിയുടെ അമ്മ പുറത്തേക്കു പോയ ഉടൻ സിവാർഡിനെയും വലിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ലൂസിയുടെ മുറിയിലേക്കു കുതിച്ചു. പോകുന്നതിനിടയിൽ "ദൈവമേ, ദൈവമേ" എന്ന് അദ്ദേഹം വിലപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പ്രൊഫസറെ ഇത്രയേറെ അസ്വസ്ഥനായി കണ്ടിട്ടേയില്ല.

പ്രൊഫസർ പ്രതീക്ഷിച്ച മാതിരി ലൂസി വിളറി വെളുത്ത് പ്രേതസമ്മാനമായി കിടന്നിരുന്നു. ഒരിക്കൽകൂടി രക്തസംക്രമപരിപാടികൾ ആവർത്തിച്ചു. ഇപ്രാവശ്യം പ്രൊഫസർതന്നെയാണ് അവൾക്കുവേണ്ട രക്തം നൽകിയത്.

സിവാർഡിനെ, ലൂസിയുടെ ചാർജേലിച്ച് അല്പനേരത്തെ വിശ്രമത്തിനായി പ്രൊഫസർ താഴേക്കുപോയി. ആ വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾ ചികിത്സയുടെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നും തന്റെ

സമ്മതം ഇല്ലാതെ മുറിയിൽനിന്നും ഒന്നും മാറ്റരുതെന്നും പ്രൊഫസർ ലൂസിയുടെ അമ്മയെ അറിയിച്ചു.

ഏതാണ്ട് ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉല്ലാസവതിയായി ലൂസി ഉറക്കമുണർന്നു. അവളുടെ ആരോഗ്യം ക്രമേണ മെച്ചപ്പെട്ടു വന്നു.

നാലഞ്ചുദിവസം യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ലാതെ കടന്നുപോയി. ദുഃസ്വപ്നങ്ങൾ ലൂസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിദൂരസ്ഥരണകളായി മാറി. വീണ്ടും ചൈതന്യവത്തായ ജീവിതത്തിലേക്ക് അവൾ തിരിച്ചുവന്നതായി തോന്നി. പ്രൊഫസറുടെ സാന്നിധ്യംതന്നെ അവൾക്ക് ആശ്വാസദായകമാണ്. ഇപ്പോൾ രാത്രിയിൽ പ്രൊഫസർ കൂറെനേരം ഉറങ്ങുന്നുണ്ട്. ഇന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആംസ്റ്റർഡാമിലേക്കു പോകണം. തനിച്ചുറങ്ങാൻ ഇപ്പോൾ ലൂസിക്ക് ഭയമില്ല.

ഇതിനിടയിൽ പ്രതത്തിൽ വന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ട് പൊതുജനശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റി. മൃഗശാലയിൽനിന്ന് ബെർസി എന്ന ചെന്നായ് എങ്ങനെയോ പുറത്തു ചാടി. ഒരു ദിവസം ബഹളം കേട്ട് മൃഗശാലാമേധാവി ചെന്നുന്നോക്കിയപ്പോൾ പുറത്തു ചാടുവാൻ വേണ്ടി അത് ഇരുമ്പഴികൾ കടിച്ചുവലിക്കുകയും ബഹളം വെക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. നീണ്ടുമെലിഞ്ഞ ഒരാൾ യാതൊരു പരിഭ്രമവും ഇല്ലാത്തമട്ടിൽ ആ കാഴ്ച നോക്കി നിന്നിരുന്നു. അയാൾ കൂറെ ചെന്നായ്ക്കളെ വളർത്തുന്നുണ്ടത്രെ. ഒരു പ്രഭുവിനു ചേരുന്ന ഗയരവത്തോടെ അയാൾ നടന്നുപോവുകയും ചെയ്തു.

അന്നു രാത്രിയിൽ ചെന്നായ്ക്കൾ എല്ലാം ചേർന്ന് ഓലിയിടാൻ തുടങ്ങി. അസാധാരണമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു അത്. മൃഗശാലാധിപൻ പുറത്തുവന്നു നോക്കി. അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ ചെന്നായ്ക്കൾ ശാന്തരായി. അർധരാത്രിയോടുകൂടി വീണ്ടും മൃഗശാലാധിപൻ എഴുന്നേറ്റു പുറത്തുവന്നു. ബെർസിയുടെ കൂട് ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു! ഇരുമ്പഴികൾ മുറിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. ആർക്കും അതേപ്പറ്റി വ്യക്തമായി ഒന്നും പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു കുറ്റൻ നായ് കുതിരയെക്കൊളം

വേഗത്തിൽ വടക്കോട്ടു പായുന്നതു ചിലർ കണ്ടു. രണ്ടു ദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബെർസി സ്വയം തിരിച്ചെത്തുകയും ചെയ്തു.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 17

ഞാൻ ചില കണക്കുകൾ

കുത്തിക്കുറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. റെൻ ഫീൽഡ് എന്റെ മുറിയിലേക്കു പാഞ്ഞുവന്നു. ഇതു പതിവുള്ളതല്ല. ഞാനല്ലമൊന്നു പരിഭ്രമിച്ചു. അയാളുടെ കൈയിൽ ഒരു വാക്കത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. വാക്കത്തി വീശി അയാൾ എന്നെ വെട്ടി. എനിക്ക് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കത്തി മണികണ്ഠത്തിൽ കൊണ്ടു സാമാന്യം നല്ല ഒരു മുറിവുണ്ടായി. മുറിവിൽനിന്നു ചോര വാർന്നൊലിക്കാൻ തുടങ്ങി. വളരെ ശ്രമപ്പെട്ടെങ്കിലും അയാളെ തള്ളി വീഴ്ത്താനെന്നിക്കു കഴിഞ്ഞു. വീണ്ടും ഒരാക്രമണത്തിന് അയാൾ മുതിർന്നില്ല. എന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു വളരെയേറെ രക്തം എടുത്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും രക്തം നഷ്ടപ്പെടാൻ വയ്യാത്ത ഒരവസ്ഥയിലാണു ഞാൻ. നിലത്തുവീണു കിടന്ന റെൻ ഫീൽഡ് എന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്നൊഴുകിവിണ രക്തം ഒരു പട്ടിയെപ്പോലെ നക്കിക്കുടിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു വിഷമം തോന്നി. പെട്ടെന്നുതന്നെ പരിചാരകൻ ഓടിവന്ന് അയാളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. സഹുമൃഗായിത്തീരാൻ അയാൾക്ക് അധികനേരം വേണ്ടിവന്നില്ല. “ചോര ജീവനാണ്, അതു നല്ലതാണ്? എന്നിങ്ങനെ അയാൾ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വളരെ അത്യാവശ്യമായി ഹില്ലിങ്ഹാമിലെത്തിച്ചേരണമെന്ന് പ്രാഫ. വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ കമ്പി ഇന്നു കിട്ടി. ഒരു ദിവസം താമസിച്ചാണ് കമ്പി വന്നിരിക്കുന്നത്. ഒരു ദിവസം നഷ്ടപ്പെട്ടു. വളരെ അത്യാവശ്യമില്ലെങ്കിൽ പ്രാഫസർ കമ്പി അടിക്കില്ല. കഴിവതും വേഗം ഹില്ലിങ്ഹാമിലേത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ലൂസിയുടെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 17 രാത്രി

ഞാൻ തളർച്ചകൊണ്ടു മരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇന്നു രാത്രിയിൽ സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങളൊക്കെ എഴുതിവെക്കട്ടെ. എഴുതുവാനുള്ള ശക്തിപോലും നശിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഇക്കാര്യങ്ങൾ എഴുതിവെച്ചേ തീരൂ. മറ്റുള്ളവരെങ്കിലും ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുമല്ലോ. പ്രൊഫ. വാൻ ഹെൽസിങ് നിർദ്ദേശിച്ച രീതിയിൽ പൂക്കളെല്ലാം ശരിയാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ച ശേഷം ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. പെട്ടെന്ന് ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ജനാലയിൽ കടവാതിലിന്റെ ചിറകടിയൊച്ച കേട്ടാണ് ഞാൻ തെട്ടിയുണർന്നത്. കുറെ ദിവസമായി ഈ ശബ്ദം എന്നെ അന്യസ്ഥയാക്കുന്നു. ആ ശബ്ദം ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, ഉറക്കം പിണങ്ങി മാറിനിന്നതേയുള്ളൂ. വീണ്ടും ഉറക്കഭയം എന്നെ പിടികൂടി. ഞാൻ ഉറങ്ങാതിരിക്കാൻ (ശ്രമിച്ചു. പുറത്ത് എന്തൊക്കെയോ ശബ്ദം കേൾക്കാമായിരുന്നു. കതകു തുറന്ന് “ആരാണവിടെ? എന്നു ഞാൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. പക്ഷേ, അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അകലെ ഒരു നായുടെ മോങ്ങൽ കേൾക്കാമായിരുന്നു. വീണ്ടും ഞാൻ കിടക്കയിലേക്കു പോന്നു. ഉറങ്ങാതിരിക്കുവാനുള്ള (ശ്രമം തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് വാതിൽ തുറന്ന് അടുത്തുവന്നത്. അമ്മ പറഞ്ഞു: “എന്താ കുഞ്ചേ, നിനക്ക് അസുഖമൊന്നുമില്ലല്ലോ. നിന്നെക്കുറിച്ച് ചോർക്കുമ്പോൾ എനിക്കൊരു സമാധാനവുമില്ല.’ കുറച്ചു നേരം അമ്മ എന്റെ കൂടെ കിടക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ സമ്മതംമൂളി. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. അൽപസമയം കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ, കടവാതിലിന്റെ ചിറകടിയൊച്ച ജനലരികിൽ കേട്ടു. അമ്മ ചോദിച്ചു; “എന്താണത്?” അമ്മ ആകെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഹൃദയം ശക്തിയായി മിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എങ്ങനെയോ ജനൽചില്ലുകൾ തകർന്നു നിലത്തുവീണു. അതമ്മയെ കൂടുതൽ ഭയപ്പെടുത്തി. ജനലിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ചെന്നായയുടെ ക്രൂരമായ മുഖവും ചുവന്ന കണ്ണുകളും ഞങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടു. അക്കാഴ്ച എന്നെയും ഭയപ്പെടുത്തി. അമ്മയ്ക്ക് ഭയംകൊണ്ട് ഒന്നും സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വിചിത്രമായ ഒരു ശബ്ദം അവരുടെ തൊണ്ടയിൽ കുരുങ്ങിനിന്നു. ചെന്നായെ

ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നും ചെയ്യാനാവാതെ പരിഭ്രമിച്ച് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അമ്മ. പെട്ടെന്നവർ എന്റെ ദേഹത്തേക്കു മറിഞ്ഞുവീണു. അമ്മയുടെ തല എന്റെ നെറ്റിയിൽ വന്നിടിച്ചു. മുറി ആകെ വട്ടം കുറങ്ങുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. പരിഭ്രമത്തിനിടയിൽ കൈയിൽ കിട്ടിയതൊക്കെ അമ്മ വലിച്ചു പൊട്ടിച്ചു. ഞാൻ എപ്പോഴും ധരിക്കണമെന്ന് ഡോ. വാൻ ഹെൽസിങ് നിർദ്ദേശിച്ച വെള്ളുള്ളിപ്പുമാലയും അക്കൂട്ടത്തിൽ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു. ജനലിൽനിന്ന് ചെന്നായയുടെ തല പിൻവലിയുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. താമസിയാതെ മഞ്ഞുപാളികൾ പൊട്ടിയ ജനൽചില്ലിലൂടെ മുറിയിലേക്കു കയറാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ അവ ചുറ്റിച്ചുറ്റി ഒരു മനുഷ്യരൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നതായി തോന്നി. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു മാറുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അമ്മയുടെ ശരീരം എന്റെ ദേഹത്തു കിടക്കുകയായിരുന്നല്ലോ. ആ ഭാരംകൊണ്ട് എനിക്ക് അനങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നീട് എന്തൊക്കെയാണ് നടന്നതെന്ന് ഓർക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ബോധം തിരിച്ചു കിട്ടിയപ്പോൾ മുറിക്കു പുറത്തു പാദചലനങ്ങൾ കേൾക്കാമായിരുന്നു. അത് ആ വേലക്കാരികളുടേതാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞാനവരെ വിളിച്ചു. എന്റെ ബഹളം കേട്ട് ഒരുപക്ഷേ, അവർ ഭയന്നുപോയിരിക്കാം. എന്തായാലും കതകു തള്ളിത്തുറന്ന് അവർ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. മുറിയിലെ കാഴ്ച അവരെ തെറ്റിച്ചുകളഞ്ഞു. അവർ അലമുറയിടാൻ തുടങ്ങി. അമ്മയുടെ ശരീരം അവർ താങ്ങിപ്പിടിച്ച് കട്ടിലിൽ കിടത്തി. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു മാറിയിരുന്നു. ഞാൻ വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. ഓരോ ഗ്ലാസ് വീഞ്ഞു കുടിച്ചുവരാൻ ഞാനവരെ താഴേക്കയച്ചു. എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് എനിക്കൊരു രൂപവും കിട്ടിയില്ല. അമ്മയുടെ തണുത്തു മരവിച്ച ജഡത്തിന്നരികിൽ ഞാൻ കുറെ നേരം ഇരുന്നു. താഴേക്കുപോയ വേലക്കാരികളെ ആരെയും കണ്ടില്ല. അവരെ അന്വേഷിച്ച് ഞാൻ താഴേക്കു പോയി. മയക്കുമരുന്നു കഴിച്ചാലെന്ന മാതിരി ശക്തിയായി ശ്വാസോച്ഛാസം കഴിച്ചുകൊണ്ട് അവർ അവിടെ മലർന്നുകിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മയ്ക്കുവേണ്ടി വാങ്ങിവെച്ചിരുന്ന ഉറക്കമരുന്ന് അവർ

കഴിച്ചിരുന്നു. വീണ്ടും ഞാൻ മുറിയിലേക്കു പോന്നു. ഒരു രാത്രി മുഴുവൻ അപകടത്തിന്റെ നടുവിൽ ഒരു ശവശരീരത്തിന്നരികിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുക--അതിഭീകരമായിരുന്നു ആ അവസ്ഥ. അകലെ ഒരു നായയുടെ മോങ്ങൽ കേൾക്കുന്നു. അതാ... അതാ... വീണ്ടും മഞ്ഞുകണികകൾ മുറിയിലേക്കു (പവേശിക്കുന്നു! അവ ചുറ്റിത്തിരിയുന്നു. വ്യക്തമായ രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നു. ഓ, ദൈവമേ! ഒരുപക്ഷേ, ഇതെന്റെ അവസാന രാത്രിയായിരിക്കാം. ഇതൊക്കെയെഴുതി ഞാനെന്റെ മാറിടത്തിൽ സൂക്ഷിക്കട്ടെ. ഞാൻ തളരുന്നു. ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇതെന്റെ അന്ത്യരാത്രിയാണെങ്കിൽ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ആർത്തർ, ഞാനങ്ങയോടു വിട ചോദിക്കുന്നു.

ഡോ. സിവാർഡിന്റെ ഡയറി സെപ്തംബർ 18

ഹില്ലിങ്ഹാമിലെത്തിയപ്പോൾ 12 മണി. വാതിലിൽ മുട്ടിയെങ്കിലും യാതൊരു മറുപടിയും കേട്ടില്ല. എനിക്ക് വേലക്കാരികളോട് കലശലായ ദേഷ്യം തോന്നി. കുറെനേരം ഞാൻ വാതിലിൽ ഇടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. (ക്രമേണ ദേഷ്യം ഭയമായി മാറി. ഞങ്ങളെ വലയം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അപകടത്തിന്റെ മറ്റൊരു കണ്ണികൂടി ആണോ ഇതെന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. വീടിനകത്തുകടക്കാൻ യാതൊരു മാർഗവും കണ്ടില്ല. ഞാൻ വീണ്ടും മുൻവശത്തേക്കു വന്നു.

ഡോ. വാൻ ഹെൽസിങ് തിടുക്കത്തിൽ ഒരു കുതിരവണ്ടിയിൽ വന്നിറങ്ങുന്നതു കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമ്പി ഒരു ദിവസം താമസിച്ചാണു കിട്ടിയതെന്നും ഞാൻ എത്തിയിട്ടേയുള്ളൂവെന്നും പ്രൊഫസറോടു പറഞ്ഞു. വീട്ടിൽ ആളനക്കമുള്ള ലക്ഷണമൊന്നും കാണുന്നില്ലെന്നും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു.

“നമ്മൾ വൈകിപ്പോയെന്നാണു തോന്നുന്നത്. എങ്ങനെയെങ്കിലും അകത്തുകടക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. ഇപ്പോൾ സമയം വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണ്. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു.

പ്രൊഫസറുടെ നിർദ്ദേശപകാരം അല്പം ബുദ്ധിമുട്ടിയാണെങ്കിലും ജനലിന്റെ വിജാഗിരികൾ ഇളക്കി ജനലിലൂടെ ഞങ്ങൾ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. വേലക്കാരുടെ

മുറികളിൽ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ അതു ശ്രദ്ധിക്കാൻ പോയില്ല. ലൂസിയുടെ മുറിയിലേക്കു തിരക്കിട്ടു നടന്നു. നാലു വേലക്കാരികളും ശ്വാസം കഴിക്കുവാൻ വിഷമിച്ചുകൊണ്ടു കിടക്കുന്നതു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. പരിചാരികമാരെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഞങ്ങൾ ലൂസിയുടെ മുറിയിലേക്കു കുതിച്ചു. കട്ടിലിൽ ചലനമറ്റ രണ്ടു ശരീരം കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ലൂസിയുടെ മുഖം വിളറിവെളുത്തിരുന്നു. അവളുടെ കഴുത്തിലെ മുറിപ്പാടുകൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി; ഭയാനകമായി കാണപ്പെട്ടു. പ്രൊഫസർ കുനിഞ്ഞു ലൂസിയുടെ ഹൃദയമിടിപ്പു പരിശോധിച്ചു: “ഇപ്പോഴും വൈകിയിട്ടില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നത്. അല്പം ബ്രാണ്ടി കൊണ്ടുവരു.” സമയം നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ഞാൻ താഴേക്കു പോയി, ബ്രാണ്ടിയുമായി തിരികെ വന്നു.

ലൂസിയുടെ ചുണ്ടിലും കഴുത്തിലെ മുറിവിലും കൈപ്പടങ്ങളിലും മണികണ്ടത്തിലുമൊക്കെ ബ്രാണ്ടി പുരട്ടി, പ്രൊഫസർ ആ ശരീരം ചൂടു പിടിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

വളരെ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി പ്രൊഫസർ ജോലി തുടർന്നു. ആ സമയത്താണ് ആർതറുടെ കത്തുമായി ആരോ പുറത്തു വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന വിവരം അറിഞ്ഞത്. “അല്പം ക്ഷമിക്കാൻ പറയൂ. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു കാണാം. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ശദ്ധ മുഴുവൻ ജോലിയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു.

വളരെ നേരത്തെ കഠിൻശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി ലൂസിയുടെ ഹൃദയമിടിപ്പ് സ്റ്റേതസ്കോപ്പിലൂടെ വളരെ പതുക്കെ കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അതീവ ദുർബലമായിരുന്നു അത്. “നാം തല്ക്കാലം ജയിച്ചു. പക്ഷേ, ഇനിയും എന്ത് എന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.’ പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. തൊട്ടടുത്ത മുറിയിൽ കിടക്ക വിരിച്ച് ലൂസിയെ അങ്ങോട്ടു മാറ്റി. ഒരു പരിചാരികയെ വിളിച്ച് പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “ഞങ്ങൾ തിരിച്ചു വരുന്നതുവരെ ഇവളുടെ ദേഹത്തുനിന്നു കണ്ണെടുക്കാതെ നോക്കിക്കൊള്ളണം. വളരെ പ്രധാനമാണ്.”

പ്രൊഫസറെ എന്തോ അലട്ടുന്നുണ്ടെന്നറിയാൻ തോന്നി. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “എന്താണു പ്രൊഫസർ, അങ്ങ് എന്താണു ചിന്തിക്കുന്നത്?

“അതോ? ഉടൻതന്നെ ലൂസിക്കു കുറെ രക്തം കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒട്ടും താമസിക്കാൻ വയ്യ. രക്തം കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവൾ ഒരു മണിക്കൂറിലധികം ജീവിച്ചിരിക്കില്ല. ഈ വേലക്കാരികൾ രക്തം തരാൻ തയ്യാറാകും. പക്ഷേ, എനിക്കാ രക്തത്തിൽ വിശ്വാസമില്ല.”

“എന്റെ രക്തത്തിനെന്താണു തകരാറ്?”

ചോദ്യം കേട്ടു പ്രൊഫസർ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അത് ക്വിൻസി ആയിരുന്നു. എന്റെ (പിയപ്പെട്ട ഒരു സുഹൃത്ത്. ആർതറുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരമാണ് അദ്ദേഹം അവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. സംഗതികളുടെ കിടപ്പ് പ്രൊഫസർ ക്വിൻസിയെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹം സസന്തോഷം രക്തദാനത്തിനു തയ്യാറായി. ക്വിൻസിയുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു ധാരാളം രക്തം ഒഴുകി ലൂസിയുടെ സിരകളിൽ പ്രവേശിച്ചെങ്കിലും അവളിൽ ആശാവഹമായ പുരോഗതി കണ്ടില്ല.

രക്തദാനത്തിനു ശേഷം ക്വിൻസിയെയുംകൂടി ഞാൻ താഴോട്ടു പോയി. ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യവും മറ്റും ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. വീണ്ടും ഞാൻ ലൂസിയുടെ മുറിയിലേക്കു മടങ്ങി. ഒരു കടലാസ് കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പ്രൊഫസർ ചിന്താമഗ്നനായി ഇരിക്കുന്നതാണു കണ്ടത്. ആ കടലാസ് വാങ്ങി ഞാൻ വായിച്ചുനോക്കി. കൂടുതൽ വിശദീകരണം തരാൻ അദ്ദേഹം മടിക്കുന്നതായി തോന്നി.

ലൂസിയുടെ മാതാവിന്റെ മരണത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ ശരിയാക്കുവാനായി ഞാൻ രജിസ്ട്രാറുടെ സമീപത്തേക്കു പോയി. രജിസ്ട്രേഷന്റെ ഏർപ്പാടുകൾ പൂർത്തിയാക്കി തിരിച്ചുചെന്നപ്പോൾ ക്വിൻസി എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ലൂസിയുടെ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെയേറെ ഉത്കണ്ഠ ഉള്ളതായി തോന്നി. എനിക്കറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ ക്വിൻസിയെ അറിയിച്ചു. ക്വിൻസി കൈ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “സുഹൃത്തേ, ഞാൻ ഒരിക്കൽ ലൂസിയെ പ്രേമിച്ചിരുന്നു എന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, അതു കഴിഞ്ഞ കാര്യമാണ്. എങ്കിലും അവളുടെ കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് അതിയായ ആകാംക്ഷയുണ്ട്. നിങ്ങൾ

അവൾക്കുവേണ്ടി ഇത്രയേറെ കഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്ന കാര്യമോർക്കുമ്പോൾഎനിക്ക് അതിയായ വിഷമം തോന്നുന്നു. ഇനിയും നിങ്ങളിലൊരാളായി എന്നെയും കണക്കാക്കുക.”

ലൂസി സന്ധ്യയ്ക്കാണ് ഉറക്കമുണർന്നത്. മാറിടത്തിൽ തപ്പിനോക്കുകയാണ് ആദ്യമായി അവൾ ചെയ്ത കൃത്യം. ലൂസിയെ പരിശ്രമിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാനായി പ്രൊഫസർ അവളെഴുതിയ കടലാസ് പൂർവസ്ഥാനത്തു തന്നെ തിരികെവെച്ചിരുന്നു. ഓർമ തിരിച്ചു കിട്ടിയപ്പോൾ അമ്മയുടെ കാര്യം അവൾ പെട്ടെന്ന് ഓർത്തു. അവൾ നേരിയ ശബ്ദത്തിൽ കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് അവൾ വീണ്ടും മയങ്ങി. ഉറക്കത്തിൽ തന്റെ മാറിടത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന കടലാസെടുത്ത് അവൾ കഷണം കഷണമായി കീറുവാൻ തുടങ്ങി. മുഴുവൻ കീറുന്നതിനു മുമ്പ് പ്രൊഫസർ ആ കടലാസ് കൈവശപ്പെടുത്തി. കഥയൊന്നുമറിയാതെ അവൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ആ കടലാസ് കീറുന്ന മാതിരി കാണിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ കൈ ഉയർത്തി അതു കാറ്റിൽ പറത്തുകയും ചെയ്തു.

സെപ്തംബർ 19 ലൂസിക്കു തീരെ സുഖമില്ല. അവൾ മരണത്തോടടുക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. അവളുടെ പല്ലുകൾക്കു കൂടുതൽ നീളം വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഉറക്കത്തിൽ അവൾ ശരിയായി ശ്വാസോച്ഛാസം കഴിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഉണരുമ്പോൾ അതല്ല അവസ്ഥ. അവളുടെ കണ്ണുകളിലെ മൃദുലത നഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവൾ ഉറക്കത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ ഞെട്ടിയുണരുന്നുണ്ട്. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് അവൾ ആർതറെ അന്വേഷിച്ചു. ആർതർക്കു ഞങ്ങൾ കമ്പിയടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആറുമണിയോടുകൂടിയാണ് ആർതർ എത്തിച്ചേർന്നത്. ആർതറുടെ വരവ് അവളിൽ കുറച്ചു മാറ്റംവരുത്തിയതായി തോന്നി. അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിക്കുവാൻ അവൾക്ക് ശക്തിമുഴുവൻ സംഭരിക്കേണ്ടി വന്നു.

മിന ലൂസിക്കയച്ച കത്ത് സെപ്തംബർ 17 പ്രിയപ്പെട്ട ലൂസി, നിനക്കു കത്തെഴുതിയിട്ടു വളരെ നാളുകളായി. നിന്റെ വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടു യുഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. പക്ഷേ, എന്റെ പരിതഃസ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞാൽ നീ

എന്നോടു ക്ഷമിക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്. എനിക്കു ജോനതനെ തിരിച്ചുകിട്ടി. ഞങ്ങൾ നേരെ ഹോക്കിൻസിന്റെ വീട്ടിലേക്കാണ് പോയത്. ഞങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളെ ഞാൻ വളരെയേറെ സ്നേഹിക്കുന്നു. നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമ്പോൾ എനിക്കു വളരെ അഭിമാനം തോന്നുന്നുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഭാവി ഐശ്വര്യസമ്പൂർണ്ണമാകണം എന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. നിങ്ങൾ എന്റെ കൂടെ താമസിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഏറ്റവും സഭന്താഷവാനായിരിക്കും. എനിക്കു കുട്ടികളോ ബന്ധുക്കളോ ഇല്ല. എന്റെ ഒസ്യത്ത് അനുസരിച്ച് എന്റെ സ്വത്തുക്കളുടെ മുഴുവൻ അവകാശി നിങ്ങളാണ്.” ഹോക്കിൻസും ജോനതനും പരസ്പരം മറന്നാശ്ശേഷിച്ചു. വാക്കുകൾക്കുവേണ്ടി അവർ പരസ്പരമായി തോന്നി. അങ്ങനെ പഴയതെങ്കിലും മനോഹരമായ ഈ വീട്ടിൽ ഞങ്ങൾ പാർപ്പു തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. ജോനതൻ അസുഖത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു പൂർണ്ണമായി മോചിതനായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും ഉറക്കത്തിൽ ഞെട്ടിവിറയ്ക്കാറുണ്ട്. എങ്കിലും ക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യം തിരിച്ചു കിട്ടുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനു ശാന്തി ലഭിക്കുമെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നു. എനിക്കിവിടെ വളരെയേറെ ജോലിത്തീരക്കുണ്ട്.

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടുകാരി, ഇനിയും നിന്റെ വിശേഷം കേൾക്കട്ടെ. നിന്റെ അമ്മയുടെ സുഖക്കേട് എങ്ങനെയുണ്ട്? നിന്റെ കല്യാണം എന്നാണ്? ആരാണു കാർമികൻ? എല്ലാ വിവരങ്ങളും നീ എഴുതിയറിയിക്കണം. എന്റെയും ജോനതന്റെയും സ്നേഹാശംസകളോടെ.

സ്വന്തം മിന.

എട്ട്

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന് അസിസ്റ്റന്റ് സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട്

സെപ്തംബർ 20

സർ,

താങ്കൾ ആവശ്യപ്പെട്ട റിപ്പോർട്ട് ഇതോടൊന്നിച്ചു സമർപ്പിക്കുന്നു. പ്രധാനമായും റെൻഫീൽഡിനെക്കുറിച്ചാണ് പറയാനുള്ളത്. അയാൾക്കു വീണ്ടും ഹാലിളക്കമുണ്ടായി. ഇന്നലെ വൈകിട്ട് തൊട്ടടുത്തുള്ള ഒഴിഞ്ഞ വീട്ടിലേക്ക് ഒരു വണ്ടി വന്നു. അവർ നമ്മുടെ പടിക്കൽ വന്ന് അങ്ങോട്ടുള്ള വഴി ചോദിച്ചു. അവരിലൊരാൾ റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിക്കു മുന്നിലൂടെയാണ് തിരിച്ചുപോയത്. റെൻഫീൽഡ് അയാളെ അതികഠിനമായി ശകാരിച്ചു: 'എന്റെ എല്ലാം നീ അപഹരിച്ചു. നിന്നെ ഞാൻ കൊല്ലും' എന്ന് റെൻഫീൽഡ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ആദ്യം അല്പം ശുണ്ഠി എടുത്തെങ്കിലും ഒടുവിൽ റെൻഫീൽഡ് പറഞ്ഞതൊന്നും കാര്യമാക്കുന്നില്ലെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു. വഴി കാണിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ അവർ പോകുകയും ചെയ്തു.

ഈ ഹാലിളക്കത്തിന്റെ കാരണം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. അല്പം കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ അതേപ്പറ്റി അയാളോടു സംസാരിച്ചു. പക്ഷേ, അങ്ങനെയൊരു സംഭവമുണ്ടായ യാതൊരു ലക്ഷണവും അയാളിൽ കണ്ടില്ല. അയാൾ എല്ലാം മറന്നുപോയതുപോലെ തോന്നി. ഒരുപക്ഷേ, അഭിനയിക്കുകയാവാം. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുമ്പേ പോയ വണ്ടി മടങ്ങി വന്നു. ജനൽക്കമ്പി വളച്ച് ജനലിലൂടെ പുറത്തുചാടി റെൻഫീൽഡ് ആ വണ്ടിയുടെ പുറകെ കുതിക്കുന്നതാണ് ഞാൻ കണ്ടത്. പരിചാരകരെയുംകൂടി ഞാൻ അയാളുടെ പുറകെ പോയി. ആ വണ്ടിയിൽ ചില തടിപ്പെട്ടികളാണുണ്ടായിരുന്നത്. വണ്ടിയിലുള്ളവർ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്ത മാതിരി വിയർപ്പിൽ കുളിച്ചിരുന്നു. എനിക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് റെൻഫീൽഡ് അതിലൊരു വണ്ടിക്കാരനെ തള്ളി താഴെയിട്ട് അയാളുടെ തല പിടിച്ചു നിലത്ത്

ഇടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതു കണ്ട് വണ്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരാൾ ചാടിയിറങ്ങി ചാട്ടയുടെ കടകൊണ്ട് റെൻഫീൽഡിന്റെ തലയിൽ ആഞ്ഞടിച്ചു. പക്ഷേ, അതൊന്നും റെൻഫീൽഡിന് ഏശിയതായി കണ്ടില്ല. അയാൾ രണ്ടാമത്തെ വണ്ടിക്കാരനെയും എന്നെയും തറയിൽ വീണു കിടന്നയാളെയും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു കൂടയുവാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങളെ മൂന്നുപേരെയും എതിർത്തു തോല്പിക്കാനുള്ള ശക്തി റെൻഫീൽഡിനുണ്ടായിരുന്നു. പരിചാരകന്മാരുടെ ശ്രമഫലമായി അല്പം ബുദ്ധിമുട്ടിയെങ്കിലും അയാളെ കീഴടക്കി പിടിച്ചുകെട്ടുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു. അയാൾ വിളിച്ചു പറയുവാൻ തുടങ്ങി: “എന്നെ അവർ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നു. എന്നെ ഇഞ്ചിഞ്ചായി കൊല്ലാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. അതിനുമുമ്പ് ഞാനവരെ കൊല്ലും. എന്റെ പ്രഭുവിനുവേണ്ടി, എന്റെ യജമാനനുവേണ്ടി ഞാൻ പൊരുതും.”

ഇപ്പോൾ അയാൾ ശാന്തനാണ്. ഒരു വേലക്കാരന്റെ ഒരു വിരൽ മുറിഞ്ഞുപോയി. മറ്റ് അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ആ വണ്ടിക്കാർ കേസുകൊടുക്കുമെന്നു പറഞ്ഞ് ബഹളംവെച്ചെങ്കിലും, ഓരോ ഗ്ലാസ് വൈൻ കുടിപ്പിച്ച് ഓരോ പവൻ അവരുടെ കൈയിൽ വച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ അവർക്കു സന്തോഷമായി.

ഹാരിസ് ആൻഡ് സൺസ് നടത്തുന്ന മുവിങ് ആൻഡ് ഷിപ്പിങ് കമ്പനിയിലാണ് അവർ ജോലി ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. മറ്റു പറയത്തക്ക വിശേഷം ഒന്നുമില്ല. എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ താങ്കളെ അറിയിക്കാം. അടിയന്തിരമായ വല്ല സംഗതികളും ഉണ്ടെങ്കിൽ കമ്പിയടിക്കുകയും ചെയ്യാം.

താങ്കളുടെ വിശ്വസ്തൻ
പാട്രിക്

ലൂസിക്ക് മിനയുടെ കത്ത് (ഈ കത്ത് ലൂസി തുറന്നിട്ടില്ല)
സെപ്തംബർ 18 പ്രിയപ്പെട്ട ലൂസി, വളരെ ദുഃഖകരമായ ഒരു വാർത്തയാണ് എനിക്ക് നിന്നെ അറിയിക്കാനുള്ളത്. ഞങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്ത ഹോക്കിൻസ് പെട്ടെന്നു മരിച്ചുപോയി. കടുത്ത ഒരാഘാതമേറ്റു തളർന്നിരിക്കുന്ന ജോനതനെ ഇത് എങ്ങനെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്

നിനക്കു പറയാതെതന്നെ ഉഘാപിക്കാമല്ലോ. ഞങ്ങൾക്ക് അച്ഛനും അമ്മയും യജമാനനും എല്ലാമായിരുന്നു ഹോക്കിൻസ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തോടുകൂടി കണക്കറ്റ സ്വത്ത് ഞങ്ങളുടെ അധീനതയിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ഹോക്കിൻസിന്റെ മധുരസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ ദുഃഖംകൊണ്ട് അവശരാകുന്നു. നിന്റെ അസുഖത്തിനിടയിൽ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ എഴുതി നിന്നെ വേദനിപ്പിക്കണമെന്നും കരുതിയതല്ല. ഹോക്കിൻസിന് അടുത്ത ബന്ധുക്കളാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ജോനതൻ തന്നെ വേണ്ടിവരും കർമ്മങ്ങളൊക്കെ ചെയ്യാൻ. അതിനുവേണ്ടി മറ്റുനാൾ ഞങ്ങൾ അങ്ങോട്ടുവരുന്നുണ്ട്. സമയം ഇല്ലെങ്കിൽകൂടി എന്റെ വപിയപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരിയെ കാണുവാൻ ഞാനെത്താതിരിക്കില്ല.

നിന്റെ സ്വന്തം

മിന.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി സെപ്തംബർ 20 ഞാനാകെ നിരാശനായിരിക്കുന്നു. നിരാശകൊണ്ട് എന്റെ ഹൃദയം തകർന്നിരിക്കുകയാണ്. മരണം ജൈത്രയാത്ര നടത്തുകയാണെന്നു തോന്നി. ലൂസിയുടെ അമ്മ മരിച്ചു. ആർതറുടെ അച്ഛൻ മരിച്ചു. ഇപ്പോൾ... കൃത്യസമയത്തുതന്നെ പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനെ വിശ്രമിക്കുവാനായി പറഞ്ഞയച്ച് ഞാൻ ലൂസിയുടെ ചാർജ് ഏറ്റെടുത്തു. വളരെ നിർബന്ധിച്ച് പ്രൊഫസർ ആർതറെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. വിളറി വെളുത്ത് തലയണയിൽ ചരിഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു ലൂസി. പ്രൊഫസർ മുറിയിലാകെ വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾ വിതറിയിട്ടുണ്ട്. ജനൽപ്പാളികൾക്കിടയിൽകൂടിയും വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾ തിരുകി വെച്ചിരിക്കുന്നു. വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾകൊണ്ടുള്ള മാല അവളെ അണിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ലൂസിയുടെ മുഖം വികൃതമായിരിക്കുന്നു. അവളുടെ പല്ലുകൾക്ക് നീളം വെച്ചിരിക്കുന്നു; പ്രത്യേകിച്ച് നായ്പ്പല്ലുകൾക്ക്. ജനലിനടുത്ത് എന്തോ ചില ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടു ഞാൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്നുനോക്കി. ഒരു കടവാതിൽ അവിടെ പറന്നു നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതു പല പ്രാവശ്യം പറന്നുവന്ന്

ജനലിൽ ശക്തിയായി മുട്ടി. ഇതേ സമയത്തുതന്നെ ലൂസി അസ്വസ്ഥത പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ തിരിച്ച് ലൂസിയുടെ സമീപത്തെത്തിയപ്പോൾ കഴുത്തിൽ കിടന്ന വെള്ളുള്ളിപ്പുമാല ലൂസി പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞതായി കണ്ടു. ഞാൻ അവയെ യഥാസ്ഥാനം പിടിച്ചു വച്ചു. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് ലൂസി ഉണർന്നു. ഞാനവൾക്കു ഭക്ഷണം കൊടുത്തു. അവൾ അല്പം ഭക്ഷണം കഴിച്ചതായി വരുത്തി. ജീവിതത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവരാനുള്ള ബോധപൂർവമായ സമരം അവൾ ഉപേക്ഷിച്ചതായി തോന്നി. അത്രയ്ക്കു ക്ഷീണിതയായിരുന്നു ലൂസി. അവൾ ഉണർന്നപ്പോൾ വെള്ളുള്ളിപ്പുമാല ശരീരത്തോടു ചേർത്ത് അമർത്തുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഉറക്കത്തിൽ അവൾ ആ മാല പൊട്ടിച്ചു കളയുന്നു. ബോധം കിട്ടുമ്പോൾ അതീവ ശ്രദ്ധയോടെ ശരീരത്തു ചേർത്തുവെക്കുന്നു. ഇതു പല പ്രാവശ്യം ഞാൻ കണ്ടു.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആർതറെ വിശ്രമിക്കുവാൻ വിട്ടിട്ട് പ്രൊഫസർ ലൂസിയുടെ സമീപത്തേക്കു വന്നു. ലൂസിയെ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി. പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖഭാവം മാറി. “ആ ജനലുകൾ തുറക്കൂ, വെളിച്ചം വേണം. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം ലൂസിയെ വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. കഴുത്തിൽനിന്ന് വെള്ളുള്ളിപ്പുമാല എടുത്തു മാറ്റി. കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്ന സിൽക്കു കൈലേസ് അദ്ദേഹം അഴിച്ചുനോക്കി. ആശ്ചര്യംകൊണ്ട് ഒരു സീൽക്കാരശബ്ദം അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ചു. അത്ഭുതവും പരിഭ്രമവും ആ ശബ്ദത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. അല്പനേരംകൂടി ലൂസിയെ നോക്കിനിന്നശേഷം പ്രൊഫസർ എന്നോടു പറഞ്ഞു: “അവൾ മരിക്കുകയാണ്. ഉറക്കത്തിലാണോ ഉണരുമ്പോഴാണോ മരിക്കുന്നതെന്ന കാര്യം വളരെ പ്രധാനമാണ്. എന്തായാലും പോയി ആർതറെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നോളൂ.”

ഞാൻ താഴേക്കു ചെന്നു. ആർതറെ ഉണർത്തി വളരെ മയത്തിൽ വിവരം അറിയിച്ചു. അതുകേട്ടപ്പോൾ മുഖം കൈത്തലംകൊണ്ടു പൊത്തി അദ്ദേഹം തേങ്ങിക്കരയുവാൻ തുടങ്ങി. പിന്നീട് അല്പനേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നിട്ട് എന്നോടൊപ്പം

ലൂസിയുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു. ലൂസി കണ്ണുകൾ തുറന്നപ്പോൾ ആർതറെയാണു കണ്ടത്.

“ഓ, എന്റെ ദേവാ, അങ്ങു വന്നോ? എനിക്ക് എത്രമാത്രം സന്താപമായെന്നോ?”

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ലൂസിയെ ചുംബിക്കുവാൻ ആർതർ ശിരസ്സു കുനിക്കുകയായിരുന്നു. ആർതറെ പ്രൊഫസർ പിറകോട്ടു പിടിച്ചുമാറ്റി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “പാടില്ല. സമയമായില്ല. ഇപ്പോൾ അവളുടെ കൈ പിടിച്ചോളൂ. അതവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചേക്കും.”

പെട്ടെന്ന് ലൂസിയുടെ സന്നദ്ധത വർദ്ധിച്ചതായി തോന്നി. ഒരു മാലാഖയുടെ സന്നദ്ധത! ആർതർ അവളുടെ കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ട് അരികിൽ ഇരുന്നു. ക്രമേണ ലൂസി ഉറക്കത്തിലേക്കു വഴുതി വീഴുകയായി. വീണ്ടും കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ കണ്ടതുപോലെ അവൾക്കു ശ്വാസോച്ഛ്വാസം വിഷമകരമായ പ്രവൃത്തിയായിത്തീർന്നു. അവൾ വായ് പിളർന്നു; നീണ്ട മുർച്ചയുള്ള പല്ലുകൾ ദൃശ്യമായി. ഈ അവസ്ഥ അധികനേരം തുടർന്നില്ല. അവൾ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. അർധബോധാവസ്ഥയിലാണ്, അവളെന്നു തോന്നി. അവൾ ആകാംക്ഷയോടെ പറഞ്ഞു: “ആർതർ, അങ്ങ് എന്നെ ചുംബിക്കൂ.” ലൂസിയുടെ ശബ്ദം കേട്ട് ആർതർ അത്യധികം ആവേശത്തോടെ അവളെ ചുംബിക്കുവാൻ കുനിഞ്ഞു. അതുവരെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കരുത്തത്തോടെ പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് ആർതറെ ഒരു വശത്തേക്കു തള്ളി നീക്കി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളുടെയും അവളുടെയും ജീവനെച്ചൊല്ലി അരുത്; അവളുടെ ആത്മാവിനെച്ചൊല്ലിയും.”

എന്തുചെയ്യണം എന്നറിയാതെ ആർതർ അമ്പരന്നുപോയി. അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ലല്ലോ ഇത്. സ്ഥലകാലബോധം തിരിച്ചു കിട്ടുവാൻ ആർതർക്ക് അൽപസമയം വേണ്ടിവന്നു. ഒരു നിമിഷം കോപത്തിന്റെ വേലിയേറ്റം ലൂസിയുടെ മുഖത്തു ദൃശ്യമായി. നീണ്ടുകൂർത്ത പല്ലുകൾ അവൾ കടിച്ചിറുമ്മി. പിന്നീട് കണ്ണുകൾ അടയ്ക്കുകയും ശക്തിയായി ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് ലൂസി കണ്ണുകൾ തുറന്നു. തന്റെ ശക്തിഹീനമായ കൈകൾ ഉയർത്തി വാൻ

ഹെൽസിങ്ങിന്റെ കൈകളിൽ പിടിച്ചു ചുംബിച്ചിട്ട് അവൾ പറഞ്ഞു: “അങ്ങ് എന്റെ യഥാർത്ഥ സുഹൃത്താണ്. എന്റെ മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെയും. അങ്ങ് അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കണം. എനിക്കു നിത്യശാന്തി അരുളണം. ആ ഒരൊറ്റ അപേക്ഷയേ എനിക്കുള്ളൂ.”

“ഞാനതു സത്യം ചെയ്യുന്നു.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ആർതറെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി: “വരു കുഞ്ഞേ, ലൂസിയുടെ കൈപിടിപ്പോളൂ. ആ നെറ്റിത്തടത്തിൽ ഒരിക്കലൊന്നു ചുംബിച്ചോളൂ.”

ലൂസിയുടെ കണ്ണുകളടഞ്ഞു. അവളുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം നിലച്ചു. ആർതറെയുംകൂടി ഞാൻ സ്വീകരണമുറിയിലേക്കു പോന്നു.

കരളലിയിക്കുന്ന രോദനത്തോടെ ആർതർ സോഫയിൽ തളർന്നുവീണു. ഞാൻ വീണ്ടും ലൂസിയുടെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് അവളെ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു.

“ഒടുവിൽ അവൾക്കു നിത്യശാന്തി ലഭിച്ചു.. ഞാൻ പറഞ്ഞു. “ഇല്ല കുഞ്ഞേ, തുടക്കമേ ആയുള്ളൂ. നമുക്കു കാത്തിരുന്നു കാണാം.” അതായിരുന്നു പ്രൊഫസറുടെ മറുപടി.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി
(തുടർച്ച)

ലൂസിയുടെ മരണശേഷം വാൻ ഹെൽസിങ് ആ വീട്ടിൽനിന്നു തിരിച്ചുപോകാൻ തിടുക്കം കാട്ടിയില്ല. ഞാനും പ്രൊഫസറുംകൂടെ അവളുടെ കടലാസുകളൊക്കെ പരിശോധിച്ച് കാര്യങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്താൻ തീരുമാനിച്ചു. ലൂസിയുടെ വ്യക്തിപരമായ കടലാസുകൾ പ്രൊഫസർതന്നെയാണു കൈകാര്യംചെയ്തത്. അവളുടെ ചിന്താശകലങ്ങൾപോലും മറ്റുള്ളവരുടെ കൈയിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം പരമാവധി ശ്രദ്ധിച്ചു.

അത്യാവശ്യജോലികൾ തീർത്തതിനു ശേഷം ഞാനും പ്രൊഫസറുംകൂടി ലൂസിയുടെ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. ജീവചൈതന്യം മുഴുവൻ തിരിച്ചു കിട്ടിയ മാതിരിയുള്ള ലൂസിയുടെ മനോഹരരൂപമാണു ഞങ്ങൾ അവിടെ കണ്ടത്. ജീവിച്ചിരിക്കെ

ലൂസിയെ ഇത്ര സുന്ദരിയായി കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. അവളുടെ കവിളുകൾക്ക് അരുണാഭ തിരിച്ചുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. മുഖത്തു ചൈതന്യം തുടിച്ചുനില്ക്കുന്നു. ഒരു ശവശരീരത്തിന്റെ നേർക്കാണെങ്ങൾ നോക്കുന്നത് എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വിഷമം തോന്നി. പ്രൊഫസറുടെ മുഖം ഗയരവം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കുറെ വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾ ശവശരീരത്തിനു ചുറ്റും വിതറി. ലൂസിയുടെ ചുണ്ടുകൾക്കു മുകളിൽ ഒരു സ്വർണക്കുരിശു വെക്കുകയും ചെയ്തു. “നാളെ സന്ധ്യയ്ക്കു മുമ്പേ പോസ്റ്റുമാർട്ട് ചെയ്യാനുള്ള ഒരു സെറ്റു കത്തികൾ വേണം.

“എന്തിന്? കീറി പരിശോധിക്കണോ?”

“വേണം. കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ എനിക്കവളുടെ തല മുറിച്ചുകളയണം. ശരീരത്തിൽനിന്നു ഹൃദയം തുരന്ന് എടുക്കുകയും വേണം.

“അങ്ങ് എന്താണു പറയുന്നത്?”

“അവളുടെ ശരീരം പെട്ടിയിലാക്കി ശ്മശാനത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ തയ്യാറാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ. എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയ ശേഷം നമുക്കു പെട്ടി തുറക്കാം. എന്നിട്ടു നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഓപ്പറേഷൻ നടത്തുകയും ചെയ്യാം. വീണ്ടും മൂടി അടച്ചു പൂർവസ്ഥിതിയിൽ വെച്ചാൽ ആരും ഇക്കാര്യം അറിയുകയില്ല.”

“അവൾ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും എന്തിന് അവളുടെ ശരീരത്തെ കീറിമുറിച്ചു നശിപ്പിക്കണം? അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനം ലഭിക്കാനുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നാണെങ്കിൽ താങ്കളുടെ പ്രവൃത്തി കിരാതത്വമാണെന്നു ഞാൻ പറയും.”

പ്രൊഫസർ എന്റെ ചുമലിൽ തട്ടിക്കൊണ്ടു ഹൃദയസ്പർശിയായ ഭാഷയിൽ പറയാൻ തുടങ്ങി: “എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സുഹൃത്തേ, കഴിഞ്ഞ കുറേ വർഷങ്ങളായി നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ അടുത്തറിയാമല്ലോ. എന്തെങ്കിലും വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളില്ലാതെ ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്യാറില്ലെന്നു താങ്കൾക്കറിയാം. താങ്കൾ ഒരിക്കൽ അവളെ പ്രേമിച്ചിരുന്നു. താങ്കളുടെ മാനസികാവസ്ഥ എനിക്കുഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. ആ

മനസ്സിന്റെ ദുഃഖം കഴിയുമെങ്കിൽ ഏറ്റെടുക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. ഞാൻ മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. എനിക്കും തെറ്റു പറ്റാ. പക്ഷേ, ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു ശരിയാണെന്നു പരിപൂർണ്ണമായി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. താങ്കൾ ഇങ്ങനെ നിർബന്ധിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ ഉള്ളിലുള്ളതെല്ലാം തുറന്നുപറയാൻ ഞാൻ നിർബന്ധിതനാകും. ഒരുപക്ഷേ, അതു ശരിയായി എന്നു വരില്ല. ലൂസിയുടെ മരണരംഗം താങ്കൾ ഓർക്കുന്നില്ലേ? അവൾ മരിക്കാൻനേരം എന്റെ കൈപിടിച്ചു ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു മോചനത്തിനുവേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചതു താങ്കൾ ഓർക്കുന്നില്ലേ? ഞാൻ അവൾക്കു കൊടുത്ത ഉറപ്പും താങ്കൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അത്യന്തം ഭീകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളാണു നമുക്കു നേരിടേണ്ടത്. നാമിരുവരും ഏകമനസ്സായി ഒത്തൊരുമിച്ചു (പവർത്തിച്ചാൽ അതിൽ വിജയം വരിക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. താങ്കൾക്കെന്നെ വിശ്വാസമില്ലേ?

പ്രൊഫസറെ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുമെന്നു ഞാൻ സത്യം ചെയ്തു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി. ഞാനവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അപ്പോൾ ഒരു പരിചാരിക ലൂസിയുടെ മുറിയിലേക്കു നടന്നുപോകുന്നതു കണ്ടു. അവളുടെ പിൻവശം മാത്രമേ എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

ക്ഷീണവും ഉറക്കക്കുറവുംമൂലം ഞാൻ വളരെ നേരം കിടന്നുറങ്ങിയെന്നു തോന്നുന്നു. വാൻ ഹെൽസിങ് എന്ന വിളിച്ചുണർത്തി പറഞ്ഞു: “ഓപ്പറേഷൻ കത്തികൾക്കുവേണ്ടി ഇനിയും ബദ്ധപ്പെടണ്ടോ.”

“അതെന്താണ്, ഓപ്പറേഷൻ വേണ്ടെന്നുവെച്ചോ?”

“അതേ, നമ്മളെല്ലാം വൈകിപ്പോയിരിക്കുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ വളരെ നേരത്തെ ആയിരിക്കുന്നു.”

“അങ്ങനതാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്?*

“ഇതാ, ഇതുകണ്ടോ?” കൈയിലിരുന്ന സ്വർണക്കുരിശ് ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഈ സ്വർണക്കുരിശ് വേലക്കാരി മോഷ്ടിച്ചു.”

“പിന്നെ അങ്ങനെയങ്ങനെ ഇതു തിരിച്ചുകിട്ടി.”

“ഞാനിന്ന് അവളുടെ കൈയിൽനിന്നു വാങ്ങി. താൽക്കാലികമായെങ്കിലും എന്റെ (ശമം പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. താൻ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നറിയാതെയാണു സ്വാർത്ഥമതിയായ ആ സ്രീ ഇതു മോഷ്ടിച്ചത്. ഇനിയും നമുക്കു ക്ഷമാപൂർവ്വം കാത്തിരിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.”

എന്നെ വീണ്ടും ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലാക്കിയിട്ട് പ്രൊഫസർ നടന്നുപോയി.

ഉച്ചയോടുകൂടി നിയമവിദഗ്ദ്ധൻ വന്നു. ശേഷിച്ച ജോലികളെല്ലാം അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തു. ഞങ്ങൾക്ക് അനല്പമായ ആശ്വാസം തോന്നി. നിയമമനുസരിച്ച് ലൂസിയുടെ അച്ഛന്റെ ചില സ്വത്തുക്കൾ ഒരു അകന്ന ബന്ധുവിനും ബാക്കി ആർത്തർക്കുമാണു ലഭിക്കുക.

കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആർതറും വന്നുചേർന്നു. വാൻ ഹെൽസിങ്ങും ഞാനും ലൂസിക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾക്കൊക്കെ ആർതർ ഹൃദയംഗമമായ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തി. ലൂസിയുടെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ ആർതർ ആകെ പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. കാരണം, ലൂസിയുടെ ശവശരീരം ചൈതന്യം തുള്ളുവുന്നതായിരുന്നു. ഒരു മാലാഖയുടേതെന്നപോലെ ആ ശരീരം ആകർഷമായിരുന്നു. ആർതർ ഒരു നിമിഷം ശങ്കിച്ചുനിന്നു. എന്നിട്ടു മടിച്ചു മടിച്ചു ചോദിച്ചു; “സിവാർഡ്, വാസ്തവത്തിൽ ഇവൾ മരിച്ചോ?”

“മരിച്ചാൽ ശരീരം കുറെയൊക്കെ മൃദുലമാവും. യയവനത്തിന്റെ സന്ദർശം അല്പമായി തിരിച്ചുകിട്ടും.”

പക്ഷേ, എനിക്കും ഈ കാഴ്ച ആശ്ചര്യകരമായിരുന്നു. ഇതിനു വിശദീകരണം നൽകാൻ എനിക്കും കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

ഞങ്ങൾ പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു: “ആർതർ അന്ത്യദർശനം നടത്തി വന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സംശയം-- ലൂസി യഥാർത്ഥത്തിൽ മരിച്ചോ?”

“എനിക്ക് ആർതറുടെ സംശയത്തിൽ അത്ഭുതമൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. ഒരു നിമിഷം ഞാനും ശങ്കിച്ചുപോയി.

ഞങ്ങളൊന്നിച്ചാണു ഭക്ഷണം കഴിക്കാനിരുന്നത്. ആർതർ ആകെ തളർന്നിരുന്നു. എങ്കിലും ലൂസിക്കുവേണ്ടി ത്യാഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചവരോടുള്ള കൃതജ്ഞതകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു നിറഞ്ഞിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് പ്രൊഫസറോട് അദ്ദേഹം പല പ്രാവശ്യം നന്ദി പറഞ്ഞു.

“എങ്കിൽ താങ്കളോട് ഞാൻ ഒരു കാര്യം ആവശ്യപ്പെട്ടെട്ടേയോ?” പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു.

“തീർച്ചയായും, ആവശ്യപ്പെടാമല്ലോ.”

“ലൂസിയുടെ സ്വത്തിനവകാശി താങ്കൾ ആണെന്നു നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നോ?”

“ഇല്ല.

“ഞങ്ങളും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ അവളുടെ സ്വകാര്യക്കത്തുകളും ഡയറികളും എടുത്ത് ഇവിടെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു മറ്റാരും കാണരുതെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു നിർബന്ധവുമുണ്ട്. തല്ക്കാലം താങ്കളും അതു കാണാതിരിക്കുകയാണു നല്ലത്. വെറും ആകാംക്ഷകൊണ്ടല്ല തക്കതായ കാരണമുള്ളതുകൊണ്ട് എനിക്കവ പരിശോധിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, എന്റേത് അല്പം കടന്ന ഒരാഗ്രഹമാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നാം. പക്ഷേ, അതിനു വ്യക്തമായ കാരണങ്ങളുണ്ട്. അധികം താമസിയാതെ താങ്കൾക്ക് അതു ബോധ്യമാകും. ലൂസിക്കുവേണ്ടി താങ്കൾ അതു ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.”

“പ്രൊഫസർ, അങ്ങ് എന്തു ചെയ്താലും എനിക്കതു സന്തോഷമാണ്. ഞാൻ അങ്ങയെ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.”

മിനയുടെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 22

എക്സറ്ററിലേക്കുള്ള വണ്ടിയിലിരുന്നുകൊണ്ടാണ് ഞാനിതെഴുതുന്നത്. വളരെ

ലളിതമായ രീതിയിൽ ഹോക്കിൻസിന്റെ ശവസംസ്കാരം നടന്നു. കുറച്ചുസമയം ആഘോഷിഞ്ഞ പാർക്കിലിരുന്ന ശേഷം

ഞങ്ങൾ

പിക്കാഡില്ലിയിലേക്കു തിരിച്ചു. കൈകോർത്തു പിടിച്ചാണ് ഞങ്ങൾ നടന്നത്. തൊട്ടുമുന്നിൽ ഒരു വണ്ടി നീങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെ ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ഞാൻ ആ പെൺകുട്ടിയെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ജോനതൻ ഒരു ആർത്തനാദം പുറപ്പെടുവിച്ചു: “എന്റീശ്വരാ...” എന്റെ കൈപിടിച്ച് അദ്ദേഹം ഞെരിച്ചു. ഞാൻ ജോനതന്റെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. ആ മുഖം ഭയംകൊണ്ടു വിളറിവെളുത്തിരുന്നു. അല്പമകലെ നടന്നു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന കറുത്തു മെലിഞ്ഞു നീണ്ട ഒരു മനുഷ്യനെയാണ് ജോനതൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. വളഞ്ഞ മുക്ക്, കറുത്ത മീശ, കൂർത്ത താടി, തുടുത്ത ചുണ്ടുകൾ, നീണ്ടുകൂർത്ത പല്ലുകൾ. ശരീരമാസകലം കറുത്ത വസ്ത്രംകൊണ്ടു മൂടിയിരുന്നു. ഞാൻ ജോനതന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു ചോദിച്ചു: “എന്തു പറ്റി?”

“അതാരാണെന്നറിയാമോ?”

“അറിയില്ല, ആരാണ്?”

“ഇത്, ഇത് അവൻതന്നെയാണ്, തീർച്ച?”

ജോനതൻ ആകെ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഭയംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ തുറിച്ചിരുന്നു. യുവതിയെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ആ കറുത്ത നീണ്ട മനുഷ്യൻ ഞങ്ങളെ കണ്ടില്ല. വണ്ടി കണ്ണിൽനിന്നു മറഞ്ഞപ്പോൾ അയാളും ആ വഴിയെ നടന്നുപോയി. ‘ഓ! അതു പ്രഭുതന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. അതെ, അതു തീർച്ചയായും അവൻതന്നെയാണ്. ഈശ്വരാ, ഈശ്വരാ, എനിക്കതൊന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ!’ അസ്വസ്ഥനായി ജോനതൻ വിലപിച്ചു.

ഞങ്ങൾ (ഗ്രീൻ പാർക്കിൽ പോയി കുറെ നേരം വിശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്റെ തോളിൽ തലചായ്ച്ചു. പെട്ടെന്ന് ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ഞാനദ്ദേഹത്തെ ശല്യപ്പെടുത്തിയില്ല. ഉണർന്നപ്പോൾ മുമ്പു കണ്ട അപരിചിതനെ ജോനതൻ പാടേ വിസ്മരിച്ചതായി തോന്നി. അത് ഒരു നല്ല

ലക്ഷണമായി ഞാൻ കരുതിയില്ല. ഒരു ചെറിയ ഷോക്കുകൂടി ഏറ്റാൽ ജോനതൻ തകർന്നു പോകുമെന്ന് എനിക്കറിയാം.

ഇനിയിപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു വിദേശപര്യടനത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കിയേ തീരൂ. ഒരുപക്ഷേ, ജോനതനെ രക്ഷിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞേക്കാം. (പിയപ്പെട്ട ജോനതൻ, ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു തെറ്റാണെങ്കിൽ എനിക്ക് മാപ്പു തരൂ. ജോനതന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അർദ്ധബോധാവസ്ഥയിലാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി.

വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു ദുഃഖവാർത്തയാണു ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചത്. ലൂസിയുടെ അമ്മ അഞ്ചുദിവസം മുമ്പു മരിച്ചു. ലൂസി മിനിഞ്ഞാനും.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി
സെപ്തംബർ 22

എല്ലാം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്വിൻസി ആർതറോടൊപ്പം പോയിരിക്കുകയാണ്. വാൻ ഹെൽസിങ് ഇന്നു രാത്രി ആംസ്റ്റർഡാമിലേക്കു പോകുന്നു. പക്ഷേ, നാളെത്തന്നെ തിരികെ വരും. ലണ്ടനിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കുറെ ജോലി ചെയ്തു തീർക്കാനുണ്ടത്രേ.

തന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് ലൂസിയുടെ സിരകളിലേക്കു രക്തം സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ തങ്ങൾ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരാണെന്ന് ആർതർ അവകാശപ്പെട്ടപ്പോൾ പ്രാപസർക്കുപോലും വികാരം അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ വീണ്ടും എന്റെ ഭ്രാന്തന്മാരുടെ ലോകത്തിലേക്കു പോകുന്നു.

ഒരു പ്രതറിപ്പോർട്ട് വെസ്റ്റ് മിൻസ്റ്റർ ഗസറ്റ്

സെപ്തംബർ 25 ഹാംപ്റ്റ്സ്ഡെയ്ക്ക് പരിസര പ്രദേശങ്ങളും വിചിത്ര സംഭവങ്ങളുടെ കൂത്തരങ്ങായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. കൊച്ചുകുട്ടികളെ രാത്രിയിൽ വീട്ടിൽനിന്ന് കാണാതെയാവുന്നു. അവർ വഴിനീളെ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നതായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും ഈ കുട്ടികൾ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുവരുന്നതേയില്ല. ഏതോ ഒരു ചെച്ചി തങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി എന്നാണ് എല്ലാ കുട്ടികളും പറയുന്നത്. ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞ ഒഴികഴിവ് മറ്റു കുട്ടികളും ഏറ്റുപാടുന്നതാവാം. മറ്റു

ന്യായീകരണങ്ങളൊന്നും ഒരു കൂട്ടിക്കും തരാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഈ ചേച്ചി നല്ല സുന്ദരിയാണെന്ന് എല്ലാ കൂട്ടികളും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ ഒരുപക്ഷേ, ഗയരവതരമായേക്കാവുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കാണാതാവുന്ന കൂട്ടികളുടെയെല്ലാം തൊണ്ടയിൽ ഒരേ രീതിയിലുള്ള മുറിവടയാളം കാണുന്നു.

എലിയോ നായോ മാനിയമാതിരി. ഇപ്പോൾ അത്ര അപകടകരമായി തോന്നുന്നില്ലെങ്കിലും ഈ സംഗതി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. അലഞ്ഞു തിരിയുന്ന കൂട്ടികളെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പോലീസിനു നിർദ്ദേശം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. തെരുവുപട്ടികളെ കണ്ടുപിടിക്കാനും പോലീസിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തി.

വെസ്റ്റ് മിൻസ്റ്റർ ഗസറ്റ്

(പ്രത്യേക പതിപ്പ്)

സെപ്തംബർ 25

ഒടുവിൽ കിട്ടിയത്. ഇന്നലെ കാണാതായ ഒരു കൂട്ടിയെ ശിക്ഷാരിക്കുന്നതിന്റെ താഴ്വരത്ത് ആൾപാർപ്പില്ലാത്ത ഒരിടത്തുനിന്ന് ഇന്നു രാവിലെ വളരെ താമസിച്ച് കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ കൂട്ടിയുടെ തൊണ്ടയിലും പതിവുപോലെയുള്ള മുറിപ്പാടുണ്ട്. ഒരു ചേച്ചി തന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയെന്നു മറ്റു കൂട്ടികളെപ്പോലെ ഈ കൂട്ടിയും അവകാശപ്പെടുന്നു.

ഒമ്പത്

മിനയുടെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 23

ഇന്ന് ജോനതൻ നല്ല സുഖമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ജോലിത്തിരക്കിലാണ്. പകലൊക്കെ അദ്ദേഹം എവിടെയോ ജോലിക്കു പോകുന്നു. അതിനാൽ ഉച്ചയ്ക്ക് ഉണ്ണാൻ വരാറില്ല. എന്റെ ജോലിത്തിരക്കുകൾ തീർന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറി മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയി വായിച്ചുനോക്കട്ടെ.

സെപ്തംബർ 24 ഇന്നലെ രാത്രി ഞാനൊന്നും എഴുതിയില്ല. കാരണം, ഞാനറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളത്ര ഭീകരമായിരുന്നു. പാവം ജോനതൻ! എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ജോനതൻ എത്രമാത്രം വേദനയനുഭവിച്ചിരിക്കണം. അദ്ദേഹം അബോധാവസ്ഥയിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും ഡയറിയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളും തമ്മിൽ പരസ്പരബന്ധം കാണുന്നുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ, ഇതു വാസ്തവംതന്നെയായിരിക്കുമോ? അതോ, മസ്തിഷ്കജ്വരം പിടിപെട്ട ഒരുവന്റെ കുറിപ്പുകളോ?

ഇന്നലെക്കണ്ട മെലിഞ്ഞു നീണ്ട ആ മനുഷ്യൻ പ്രഭുതന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. എങ്കിൽ, അവൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു വന്നിരിക്കുകയാണ്. അപകടകരമായ ഒരുവസ്ഥയാണിത്. ജോനതനെ സഹായിക്കാൻ കഴിവുള്ളതെല്ലാം ചെയ്യണം. ഈ ഡയറി ഞാൻ ടൈപ്പുചെയ്തു വെക്കട്ടെ. ഒരുപക്ഷേ, ഇതു മറ്റാർക്കെങ്കിലും ഉപകാരപ്പെട്ടേക്കാം.

അസുഖം ഭേദമായാൽ ജോനതൻതന്നെ ഇക്കാര്യം എന്നോടു പറഞ്ഞെന്നിരിക്കാം.

വാൻ ഹെൽസിങ് മിനയ്ക്കയച്ച കത്ത്

(സ്വകാര്യം)

സെപ്തംബർ 24

പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരി,

ലൂസിയുടെ മരണവാർത്ത താങ്കളെ അറിയിച്ച ഒരു അകന്ന സുഹൃത്താണു ഞാൻ. വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ജോലികൾ ഞാൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിൽ നിങ്ങളുടെ സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ലൂസിക്കയച്ച കത്തു മുഴുവൻ ഞാൻ വായിച്ചു. നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം നല്ലവളാണെന്ന് അതിൽനിന്നെന്നിക്കു മനസ്സിലായി. മറ്റുള്ളവരുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി എന്നെ സഹായിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. നിങ്ങൾക്കുഹിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത ചില ഭയാനക പരിതഃസ്ഥിതികളില്ലാതാക്കാൻ വേണ്ടിയാണു ഞാൻ ഇതാവശ്യപ്പെടുന്നത്. നിങ്ങളെ സന്ദർശിക്കണമെന്നു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നെ പൂർണ്ണമായും നിങ്ങൾക്കു വിശ്വസിക്കാം. ഡോക്ടർ സെവാർഡും ആർതറും എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളാണ്. നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ് എത്രമാത്രം വിഷമതകളനുഭവിച്ചു എന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അതിനാൽ ഇക്കാര്യം തൽക്കാലം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കരുത്. മറ്റൊരു ഷോക്കുകൂടി ഏല്ക്കാനുള്ള ശക്തി അദ്ദേഹത്തിന് കാണുകയില്ല. നിങ്ങൾ എനിക്കു സന്ദർശനാനുമതി തരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. സമയവും സ്ഥലവും അറിയിക്കുക, കഴിയുന്നത്ര വേഗം.

വാൻ ഹെൽസിങ്

ഈ കത്തിനു മറുപടിയായി അന്ന് പത്തേക്കാൽ മണിക്കുള്ള വണ്ടിക്കു വരണമെന്നും, വന്നാൽ കാണാൻ അസന്ദർഭമൊന്നുമില്ലെന്നും മിന ടെലഗ്രാം ചെയ്തു.

മിനയുടെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 25

തികച്ചും ഭയാനകമായ സംഭവങ്ങളാണ് ജോനതന്റെ ഡയറിയിൽനിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളിലേക്കു കൂടുതൽ വെളിച്ചം വീശാൻ കഴിഞ്ഞതേക്കും. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം വരുന്നത് ലൂസിയെപ്പറ്റി അറിയാനാണല്ലോ; ജോനതനെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാനല്ല. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചില്ലെങ്കിൽ ജോനതന്റെ

ഡയറിയെപ്പറ്റി ഒരക്ഷരം അങ്ങോട്ടു പറയേണ്ടതില്ല. ലൂസിയുടെ അവസാന ദിവസങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹമാണ് അവളെ ചികിത്സിച്ചത്.

ഏതാണ്ട് രണ്ടുമണിയോടുകൂടിയാണ് പ്രൊഫസർ വന്നത്. അദ്ദേഹം നേരെ എന്റെ അടുത്തേക്കുവന്നു ചോദിച്ചു: 'മിനയല്ലേ?'

“അതേ.” ഞാൻ തലയാട്ടി.

“അതായത് മി. ജോനതന്റെ ഭാര്യ?”

ഞാൻ വീണ്ടും തലയാട്ടി.

“ലൂസിക്കുവേണ്ടി മിനയെ കാണാനാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്?”

“ലൂസിയെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് അറിയാവുന്നതെല്ലാം പറയുവാൻ സഃന്താഷമേയുള്ളൂ.”

“പ്രിയപ്പെട്ട മിനാ, ലിപ്ലിപ്പുകൾപോലെ നല്ലവളായിരുന്നു ആ കൊച്ചു പെൺകിടാവ്. അവളുടെ കൂട്ടുകാരിയും നല്ലവളായിരിക്കുമെന്നിരിക്കറിയാം. പക്ഷേ, എനിക്കു ചില കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

“എന്തൊക്കെയാണ് അങ്ങേക്ക് എന്നിൽനിന്നറിയേണ്ടത്?”

“നിങ്ങൾ ലൂസിക്കയച്ച കത്തുകൾ മുഴുവൻ ഞാൻ വായിച്ചു. അവളുടെ ഡയറിയും ഞാൻ പരിശോധിച്ചു. ഞാൻ ചെയ്തതു ശരിയാണെന്നൊന്നും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. പക്ഷേ, എനിക്കതു ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അവളുടെ സ്വപ്നസഞ്ചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും നീ അവളെ--നീ എന്നു വിളിക്കുന്നതിൽ പരിഭവമില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ വിളിക്കാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം--രക്ഷിച്ചതിനെപ്പറ്റിയുമെല്ലാം ഡയറിയിൽ കണ്ടു. ആ സംഭവം ഒന്നു വിവരിച്ചു തരാമോ?”

“അതേക്കുറിച്ച് എനിക്കു വിവരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഞാനെല്ലാം കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.’

ടെപ്പു ചെയ്തു വെച്ചിരുന്ന കടലാസുകൾ എടുത്തുകൊണ്ടു വരാൻ ഞാൻ അകത്തേക്കു പോയി. പെട്ടെന്ന് എനിക്കൊരു കുന്ധുതി തോന്നി. ഷോർട്ട് ഹാൻഡിൽ തയ്യാറാക്കിയ കുറിപ്പുകൾ ഞാനദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു.

അത്യാകാംക്ഷയോടുകൂടി പ്രൊഫസർ അതു തുറന്നുനോക്കി.

പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം മങ്ങുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഹോ! നീ വല്ലാത്ത കുസൃതിതന്നെ. എനിക്ക് ഷോർട്ട് ഹാൻഡ് അറിയില്ല. ഇതൊന്നു വായിക്കുവാൻ എന്നെ സഹായിക്കണം.’

എന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ എനിക്ക് ലജ്ജതോന്നി. ടൈപ്പു ചെയ്തു വെച്ചിരുന്ന കടലാസ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു ഞാൻ പറഞ്ഞു: ‘എന്റെ തെറ്റിനു മാപ്പു തരു. ലൂസിയുടെ കാര്യത്തിനുവേണ്ടി ആയിരിക്കും അങ്ങ് വരികയെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിയിരുന്നു. അങ്ങയെ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാതിരിക്കാൻ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഞാൻ ടൈപ്പുചെയ്തു വെച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘മിടുക്കീ, ഞാനിതു വായിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ലല്ലോ. വായിച്ചു തീരുമ്പോൾ എനിക്ക് ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുണ്ടാകും.?’

“അതിനെന്താ, അങ്ങയ്ക്ക് ഏതു ചോദ്യവും ചോദിക്കാമല്ലോ. അങ്ങ് കുറിപ്പുകൾ വായിക്കുക. ഞാൻ കാപ്പി തയ്യാറാക്കി വരാം.

ഞാൻ കാപ്പിയുമായി തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ വാൻഹെൽസിങ് അത്യധികം വികാരാധീനനായിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. “എന്റെ കുഞ്ഞേ, എങ്ങനെ നന്ദി പറയണമെന്നറിയാനില്ലാത്തതുകൂടാ. നിന്റെ ഈ കുറിപ്പുകൾ എനിക്കൊരമൂല്യ നിധിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന പല കാര്യങ്ങളിലേക്കും വെളിച്ചം വീശാൻ ഇതുപകരിച്ചു. മനുഷ്യവർഗത്തിനുവേണ്ടി വലിയൊരു സേവനമാണു നീ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. എന്നെ ഒരു ആത്മാർത്ഥ സുഹൃത്തായി കാണുക. ഈ വയസ്സുന്റെ സേവനം വേണ്ടിവന്നാൽ അക്കാര്യം അറിയിക്കാൻ മടിക്കരുത്.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. പ്രൊഫസർ വീണ്ടും വീണ്ടും കൃതജ്ഞത പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു; “ആട്ടെ, ജോനതന്റെ അസുഖം എങ്ങനെയുണ്ട്?

ജോനതനെക്കുറിച്ചൊർത്തപ്പോൾ എനിക്ക് വല്ലാത്ത ദുഃഖം തോന്നി. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പ്രൊഫസറോടു തുറന്നു

പറയുന്നതാവും നല്ലതെന്നു ഞാൻ കരുതി.

“ജോനതന്റെ അസുഖം മിക്കവാറും മാറി. പക്ഷേ, ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികൾ മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോനില തകരാറിലാവുമോ എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. ഒന്ന്, ഹോക്കിൻസിന്റെ മരണംതന്നെ. മറ്റൊന്ന്, കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച പട്ടണത്തിൽവെച്ച് ഞങ്ങൾ കണ്ട ഒരു വ്യക്തി, ജോനതനെ ആകെ ഉലച്ചുകളഞ്ഞു എന്നു തോന്നുന്നു.”

പെട്ടെന്ന് ജോനതന്റെ ഡയറിയുടെ കാര്യം ഞാൻ ഓർത്തു. അതു വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനെ കാണിച്ചാലോ? ഒരു നിമിഷം ഞാൻ ശങ്കിച്ചുനിന്നു. വാൻ ഹെൽസിങ് നല്ല ഒരു മനുഷ്യനാണെന്നും ജോനതനെ രക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുമെന്നും ഞാൻ കരുതി. എന്റെ സമനിലപോലും തെറ്റിപ്പോയി. ഞാൻ മുട്ടുകുത്തി നിന്നുകൊണ്ട് പ്രൊഫസറോട് അപേക്ഷിച്ചു: “എന്റെ ജോനതനെ രക്ഷിക്കണം.

എന്നെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “എന്റെ കുഞ്ഞേ, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ ഏകനായിരുന്നു. എന്റെ സുഹൃത്ത് ഡോ. സെവാർഡിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഇങ്ങോട്ടുവന്നതിൽ പിന്നെയാണ് സഹൃദം എന്തെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നത്. ലോകത്തിൽ ഉത്തമസ്ത്രീകൾ ഇപ്പോഴും ഉണ്ടെന്നു നിന്നെ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു ബോധ്യമായി. നിനക്കെന്നെ വിശ്വസിക്കാം. നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നേടിയ അറിവുകൊണ്ട് എന്താണു ഫലം? നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനു സുഖമില്ലെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസുഖം എന്റെ അറിവിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിലാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ജോനതന്റെ വിഷമതകളെക്കുറിച്ചു നിനക്ക് അറിവുള്ളതെല്ലാം എന്നോടു പറയുക. ഒരുപക്ഷേ, ജോനതനെ രക്ഷിക്കാൻ, നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞേക്കും. നീ ആകെ തളർന്നിരിക്കുന്നു, വിളറിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യം കാപ്പി കുടിക്കുക. അതിനുശേഷം നമുക്കു സംസാരിക്കാം.”

കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ സ്വീകരണമുറിയിലെത്തി. എങ്ങനെ തുടങ്ങണം, എവിടെ തുടങ്ങണം എന്ന് എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നില്ല. “ബഹുമാനപ്പെട്ട ഡോക്ടർ, അത്യന്തം ഭീകരങ്ങളും വിചിത്രങ്ങളും ആയ കാര്യങ്ങളാണ് എനിക്കു

പറയാനുള്ളത്. അങ്ങ് അതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കണം. ചിരിച്ചു തള്ളരുത്. അങ്ങയ്ക്ക് ഒരു രേഖ ഞാൻ വായിക്കാൻ തരാം. ഇത് ജോനതന്റെ വിദേശയാത്രയുടെ ഡയറിയുടെ ശരിപ്പകർപ്പാണ്. ഇതെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ഒന്നും പറയാനില്ല. അങ്ങ് ഇതു സ്രദദ്ധ്യം വായിക്കുക. എന്നിട്ട് എന്താണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞാൽ മതി.?

“തീർച്ചയായും.”

ഞാൻ ടൈപ്പുചെയ്തുവെച്ചിരുന്ന ഡയറിയുടെ കോപ്പി പ്രൊഫസറെ ഏല്പിച്ചു. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ നാളെ രാവിലെ വരാം. നിങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും എനിക്കു കാണണം.

“പതിനൊന്നരമണിവരെയെങ്കിലും ജോനതൻ ഇവിടെ കാണും. നാളെ ഇവിടെ ഭക്ഷണം കഴിക്കാം. രാവിലെ 3.34-ന് പുറപ്പെടുന്ന വണ്ടിയിൽ കയറിയാൽ എട്ടുമണിക്ക് ഇവിടെ എത്താം.”

വണ്ടിയുടെ സമയം കൃത്യമായി ഞാൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, എക്സറ്ററിലേക്കു വരികയും ഇവിടെനിന്നും പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാ വണ്ടിയുടെയും സമയം ഞാൻ പഠിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം എങ്ങനെ അറിയാനാണ്. ജോനതനെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെക്കുമെന്നു കരുതിയാണ് ഞാൻ ഇതൊക്കെ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

ഞാൻ കൊടുത്ത കടലാസുകെട്ടുകളുംകൊണ്ട് പ്രൊഫസർ പോയി.

പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് മിനയ്ക്കയച്ച കത്ത് സെപ്തംബർ 26 പ്രിയപ്പെട്ട മിന, നീ എനിക്കു തന്ന അത്യത്ഭുതകരമായ ഡയറി ഞാൻ വായിച്ചുനോക്കി. സംശയിക്കേണ്ട. അവയൊക്കെ യാഥാർത്ഥ്യംതന്നെ. വിചിത്രമാണെങ്കിലും സംഭവിച്ചവതന്നെ. അത്തരം സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻവേണ്ടി ജീവിതംതന്നെ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്നവനാണു ഞാൻ. നിന്റെ ഭർത്താവ് ധൈര്യശാലിയാണ്. ചുവരിലൂടെ പൊത്തിപ്പിടിച്ച് താഴേക്കിറങ്ങുക. പോയ സ്ഥലത്തേക്ക് ഒരിക്കൽക്കൂടി പോവുക. ഓ! അതെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻപോലും കഴിയുന്നില്ല.

അസാധാരണ ധൈര്യശാലികൾക്കു മാത്രമേ അതു ചെയ്യാൻ കഴിയൂ. ഇത്രമാത്രം മനക്കരുത്തുള്ള മറ്റൊരു പുരുഷനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ധീരചിത്തനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിനും മസ്തിഷ്കത്തിനും യാതൊരു തകരാറുമില്ല. അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതിനു മുമ്പായിത്തന്നെ എനിക്കതു പറയാൻ കഴിയും. ഞാൻ അങ്ങോട്ടു വരികയാണെന്നോർക്കുമ്പോൾ സന്തോഷംകൊണ്ടു മതിമറക്കുകയാണ്.

സ്വന്തം

വാൻ ഹെൽസിങ്

ജോനതന്റെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 26

ഞാൻ വീണ്ടും ഡയറിയെഴുത്ത് തുടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നലെ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ മിന ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ സന്ദർശനത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. രണ്ടു ഡയറികളുടെയും കോപ്പികൾ എടുത്ത് അവൾ അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയത്രേ. എന്നെക്കുറിച്ച് അവൾക്ക് അത്രയ്ക്ക് ഉത്കണ്ഠയാണുപോലും. പ്രൊഫസറുടെ കത്തും അവൾ എന്നെ കാണിച്ചു. അത് എനിക്കു പുതിയ വെളിച്ചം തന്നിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നലെവരെ എല്ലാം അവ്യക്തമായിരുന്നു. എല്ലാം വാസ്തവമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ആശങ്കകളൊക്കെ പറപറന്നു. അവനെത്തന്നെയാണ് കഴിഞ്ഞയാഴ്ചയിൽ ഞാൻ കണ്ടതെന്നു വ്യക്തം. പക്ഷേ, അവൻ കൂടുതൽ യുവത്വം കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതെങ്ങനെ?

പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് വന്നപ്പോൾ ഞാൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി. എന്റെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“ഓ! ജോനതൻ, നിങ്ങൾക്കു സുഖമില്ലെന്നാണല്ലോ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ എന്നോടു പറഞ്ഞത്.?”

“സുഖമില്ലായിരുന്നു, ഇന്നലെവരെ. ഇപ്പോൾ അതൊക്കെ മാറി.”

“എങ്ങനെ?”

“അങ്ങ് മിനയ്ക്കയെച്ച കത്ത് ഞാൻ കണ്ടു. അതുകണ്ടപ്പോൾ എന്റെ സംശയം മാറി. ഞാനനുഭവിച്ച കാര്യങ്ങൾ വാസ്തവമാണോ എന്ന ശങ്ക ആയിരുന്നു എന്നെ തകർത്തിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ആശങ്കയ്ക്കിടമില്ല. അങ്ങ് എല്ലാം ദൂരീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.? എനിക്കു കൈ തന്നുകൊണ്ട് പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “നമുക്ക് ആജീവനാന്തം സുഹൃത്തുക്കളായിരിക്കാം. എനിക്കിവിടെ ചില ജോലികൾ ചെയ്തുതീർക്കുവാനുണ്ട്. അതിനു താങ്കളുടെ സഹായമാവശ്യമാണ്. താങ്കൾ ട്രാൻസിൽവാനിയയിലേക്കു പോകുന്നതിനുമുമ്പ് എന്തൊക്കെയാണു സംഭവിച്ചതെന്നു വ്യക്തമായി പറയൂ.”

“ഇടയ്ക്കൊന്നു ചോദിച്ചാട്ടെ. അങ്ങ് ആ പ്രഭുവിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും ജോലി ആണോ ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നത്?”

“അതെ.”

“എങ്കിൽ അങ്ങയുടെ കൂടെ നിൽക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്. അങ്ങയ്ക്കുവേണ്ട എന്തു സഹായവും ഞാൻ ചെയ്തു തരും. അങ്ങ് ആവശ്യപ്പെട്ട കടലാസുകൾ എല്ലാം ഞാൻ എടുത്തുകൊണ്ടു വരാം. അങ്ങയ്ക്ക് സയകര്യമായി അവ വണ്ടിയിലിരുന്നു വായിക്കാമല്ലോ.”

ചക്രോഫസർ ആ കടലാസുകൾ വാങ്ങി നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തിരിച്ചുപോയി. സ്നേഹൻവരെ ഞാനും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു.

കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിലെ വാർത്തകളടങ്ങിയ പ്രതങ്ങൾ ഞാനദ്ദേഹത്തിനു വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. വെറുതെ വണ്ടിയിലിരുന്നു മുഷിയേണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം അലസമായി പ്രതത്തിലൂടെ കണ്ണോടിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ഏതോ ഒരു വാർത്തയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളുടക്കി നിന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “ഓ! ഈശ്വരാ, പെട്ടെന്നോ? ഇത്ര പെട്ടെന്നോ?”

അദ്ദേഹം ഇതു പറഞ്ഞുതീർന്നപ്പോഴേക്കും വണ്ടി പുറപ്പെടാനുള്ള വിസിൽ മുഴങ്ങി. ജനലിലൂടെ തല

പുറത്തേക്കിട്ടുകൊണ്ട് കൈവീശി പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു:
“മിനയോടു പറയൂ, ഞാൻ പെട്ടെന്നുതന്നെ കത്തയയ്ക്കാം..?”

ഡോ. സെവാർഡിന്റെ ഡയറി സെപ്തംബർ 26 ഞാൻ ഡയറിയെഴുത്ത് നിറുത്തിയതാണ്. വീണ്ടും ആരംഭിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ റെൻഫീൽഡ് ഈച്ചകളെ അല്ല, എട്ടുകാലികളെയാണ് സംഭരിക്കുന്നത്. അയാൾ പൊതുവേ ശാന്തനായിരിക്കുന്നു. ആർതറുടെയും ക്വിൻസിയുടെയും കത്തുകിട്ടി. ആർതർ ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നു. ക്വിൻസിയും അവിടെയുണ്ടത്രേ. പ്രൊഫസർ ഇന്നലത്തെ വെസ്റ്റ് മിൻസ്റ്റർ ഗസറ്റിന്റെ ഒരു കോപ്പി എനിക്കു തന്നുകൊണ്ട് ഒരു പ്രത്യേക വാർത്തയിലേക്ക് എന്റെ (ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചു.

“താങ്കൾക്ക് ഇതേക്കുറിച്ച് എന്താണു പറയാനുള്ളത്?” കൊച്ചു കുട്ടികൾ ഏതോ ഒരു ചേച്ചിയുടെ വിളികേട്ട് രാത്രിയിൽ വീടിനു പുറത്തിറങ്ങി അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന വാർത്തയാണ് അദ്ദേഹം എന്നെ കാണിച്ചത്. അവരുടെ തൊണ്ടയിൽ കാണുന്ന മുറിവുകളെക്കുറിച്ച് വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു; “എന്താണ് താങ്കൾക്കു പറയാനുള്ളത്?” “ലൂസിയുടെ കഴുത്തിലും ഇത്തരം മുറിവാണ് കണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു? *അതെന്താണെന്നാണ് താങ്കൾ കരുതുന്നത്?” “താങ്കളുടെ അഭിപ്രായമെന്താണു പ്രൊഫസർ?”

പ്രൊഫസറുടെ മുഖം ഗൗരവം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു.

“സുഹൃത്തേ, ലൂസി മരിച്ചതെങ്ങനെയാണെന്ന് താങ്കൾക്ക് ഒരുപാടുമില്ലേ? ഇതുവരെയും ഒരു സൂചനയും കിട്ടിയില്ലേ?”

“വളരെയധികം രക്തം നഷ്ടപ്പെടുകയോ ദുരുപയോഗപ്പെടുകയോ ചെയ്തതുകൊണ്ടായിരിക്കും.”

“എങ്ങനെ രക്തം നഷ്ടപ്പെട്ടു?”

എനിക്കു വ്യക്തമായി മറുപടി നൽകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അദ്ദേഹം എന്റെ അടുത്തുവന്നു പറഞ്ഞു: “സുഹൃത്തേ, നിങ്ങൾ എല്ലാം കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒന്നും കാണുന്നില്ല. എല്ലാം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒന്നും കേൾക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത പലതും നിങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അതേപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റേതങ്ങൾക്ക്

കാണാൻ കഴിയാത്ത പല കാര്യങ്ങളും ഉണ്ട്; പഴയതും പുതിയതും ഒക്കെ. മറ്റുള്ളവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് നാം അത് അംഗീകരിക്കുന്നു. കൂടുവിട്ട് കൂടുമാറുന്ന വിദ്യയിൽ നിങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടോ? ഇല്ല, അല്ലേ, പരഹൃദയജ്ഞാനത്തിലോ? അതുമില്ല. പ്രേതങ്ങളെ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാൻ കഴിയുമെന്ന കാര്യത്തിൽ തങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടോ? അതിലുമില്ല. ആട്ടെ, ഹിപ്നോട്ടിസത്തിലോ?

“അതെന്നിന്നു വിശ്വാസമാണ്, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

“അതു ശരി. പ്രൊഫസർ മന്ദഹസിച്ച്കൊണ്ടു തുടർന്നു: “അക്കാര്യം സമ്മതമാണ്. ഹിപ്നോട്ടിസത്തിൽ താങ്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ, പരഹൃദയജ്ഞാനത്തിലില്ല. താങ്കൾക്ക് എന്തൊക്കെ അറിയാം? പണ്ട് ചിലർ അരോഗദ്യുധഃഗാത്രരായി നൂറ്റാണ്ടുകളോളം ജീവിച്ചിരുന്നതായി നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ലൂസിയോ? പൂർണ്ണാരോഗ്യവാനായ നാലു പുരുഷന്മാരുടെ രക്തം അവളുടെ സിരകളിലേക്ക് ഒഴുകിച്ചെന്നെങ്കിലും അവളുടെ ജീവിതം രക്ഷിക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. പടിഞ്ഞാറൻ കടലുകളിലുള്ള ചില ദ്വീപുകളിൽ രാത്രികാലങ്ങളിൽ കപ്പലിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നവനെ കൊന്നു രക്തം കുടിക്കുന്ന കടവാതിലുകളെക്കുറിച്ചു താങ്കൾക്കറിയാമോ? ആ നാവികന്മാർ ലൂസി മരിച്ചതുപോലെ വിളറിവെളുത്താണ് മരിക്കുന്നത്.

എനിക്ക് അത്ഭുതം മറച്ചുവെക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“ഈശ്വരാ, അത്തരമൊരു ചോരകുടിയൻ ലൂസിയെ കൊന്നെന്നാണോ താങ്കൾ പറയുന്നത്? അത്തരമൊന്ന് ഈ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണോ താങ്കളുടെ അഭിപ്രായം?”

പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “സാധാരണയായി ഒരു മനുഷ്യായുസ്സിലേറെ ആമകൾ ജീവിക്കുന്നുണ്ട്. ആനകൾ ദീർഘായുസ്സുകളാണ്. പൂച്ചകളോ നായ്ക്കളോ കടിച്ചില്ലെങ്കിൽ തത്തകൾ മരിക്കുന്നില്ല. വനാന്തരങ്ങളിലെ ഗുഹകളിൽ തലമുറകളോളം ചില മനുഷ്യർ ജീവിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ

യോഗിമാർ അഭീഷ്ടപ്രകാരമാണ് മരണം കൈവരിക്കുന്നത്? എന്റെ ചിന്തയിലൊരതുങ്ങുന്ന കാര്യങ്ങളായിരുന്നില്ല പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞത്. ഞാൻ പറഞ്ഞു: “അങ്ങ് പറയുന്നതെനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഭ്രാന്തു പിടിപെടുമോയെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞു തരൂ.”

“ശരി, ഞാൻ പറയാം. അസത്യമെന്നു നാം കരുതുന്ന പല കാര്യങ്ങളും സംഭവങ്ങളാണ്. യാതൊരു മുൻവിധിയുമില്ലാതെ കാര്യങ്ങളെ സമീപിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം. ആട്ടെ, രാത്രിയിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന കുട്ടികളുടെ കഴുത്തിൽ കണ്ട മുറിപ്പാടുകൾ ആരുണ്ടാക്കിയതാണെന്നാണ് താങ്കളുടെ വിശ്വാസം?

“ലൂസിയുടെ കഴുത്തിലുണ്ടാക്കിയ മുറിപ്പാടുകളും ഈ കുട്ടികളുടെ കഴുത്തിൽ കണ്ട മുറിപ്പാടുകളും ഒരേ ആളുണ്ടാക്കിയതാണെന്നെനിക്ക് തോന്നുന്നു.”

“എങ്കിൽ എന്റെ സുഹൃത്തേ, നിങ്ങൾക്കു തെറ്റുപറ്റി.

ഞാൻ ചോദ്യഭാവത്തിൽ പ്രൊഫസറുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഈ മുറിപ്പാടുകൾ ലൂസിയാണുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്.’

പരിഭ്രമംകൊണ്ടും കോപംകൊണ്ടും അല്പനേരത്തേക്ക് എനിക്കു കണ്ണുകാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഉച്ചത്തിൽ മേശപ്പുറത്ത് ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അലറി: “പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്, താങ്കൾക്കു മുഴുത്ത ഭ്രാന്താണ്?

ഞാൻ പ്രൊഫസറുടെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവിടം ശാ ന്തമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “എനിക്ക് ഭ്രാന്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്ന് ഞാനാശിക്കുന്നു. ഇത്തരം നഗ്നസത്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദം ഭ്രാന്തുപിടിക്കുകതന്നെയാണ്. എന്നെ മരണവ്രതത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതിന് ഞാൻ പകരം വീട്ടുകയാണെന്നു താങ്കൾ കരുതുന്നുണ്ടോ? താങ്കൾ ലൂസിയെ പ്രേമിച്ചിരുന്നുവെന്നെനിക്കറിയാം. വളരെ കരുതലോടുകൂടിയേ താങ്കളോട് ഇക്കാര്യം പറയാവൂ എന്നും ഞാൻ ഉറച്ചിരുന്നു. എങ്കിൽപോലും താങ്കളിതു വിശ്വസിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതിയില്ല.”

“എനിക്കു മാപ്പുതരു പ്രൊഫസർ.”

“ഞാൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ സത്യമാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ പോവുകയാണ്. ഇന്നുരാത്രി എന്നോടൊത്തുവരാൻ നിങ്ങൾക്കു ധൈര്യമുണ്ടോ?”

പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ സത്യമാണെങ്കിൽകൂടി അവ തെളിയിക്കപ്പെടാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽതന്നെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾക്കു തെളിവു വേണമെന്ന് ആരാണാഗ്രഹിക്കുക?

അതിഭീകരമായ ഒരു പരീക്ഷണത്തെ നേരിടാൻ പോവുകയാണെന്നോർത്തപ്പോൾ ഞാൻ ഭയംകൊണ്ടു നടങ്ങിപ്പോയി. പക്ഷേ, പ്രൊഫസർ എല്ലാം ഉറച്ച മട്ടാണ്. ആർതറെ ഏല്പിക്കാനെന്ന മട്ടിൽ ശവക്കല്ലറയുടെ താക്കോൽകൂടി അദ്ദേഹം വാങ്ങിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾ ആദ്യമായി ആശുപത്രിയിലേക്കൊന്നു പോയത്. കുട്ടികളുടെ കഴുത്തിൽ കണ്ട മുറിവിനെപ്പറ്റി ഡോക്ടറുമായി സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനും വ്യക്തമായൊന്നും പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു: “എലിയോ മറ്റോ കടിച്ചതാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ചിലപ്പോൾ കടവാതിലും ആകാം. പക്ഷേ, അവ പൊതുവേ നിരുപദ്രവികളാണ്. കൂട്ടത്തിലൊന്നുരണ്ടെണ്ണം കുഴപ്പക്കാരായിക്കൂടെന്നുമില്ല. ഇത്തരം കടവാതിലുകളെ രക്തരക്ഷസുകൾ വളർത്തുന്നതാണെന്നും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. എട്ടുപത്തു ദിവസം മുമ്പ് മൃഗശാലയിൽനിന്ന് ഒരു ചെന്നായ് ചാടിപ്പോവുകയും തിരിച്ചുവരികയും ചെയ്ത കഥ താങ്കൾക്കറിയാമല്ലോ. കുട്ടികളുടെ രാത്രിസഞ്ചാരം തുടങ്ങിയത് അതിനു ശേഷമാണ്. ഈ കുട്ടിയും പറഞ്ഞത് ചേച്ചിയുടെകൂടെ പോകട്ടെ എന്നാണ്?”

കുട്ടിയെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചയച്ചാലും ശക്തമായ കാവൽ ഏർപ്പെടുത്താനേർപ്പാടു ചെയ്യണമെന്നും ഇനിയും ഒരു രാത്രികൂടി അലഞ്ഞുതിരിയാനിടയായാൽ അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം ഗുരുതരമായിരിക്കുമെന്നും ഡോക്ടറെ ഓമർമ്മിപ്പിച്ചിട്ട് ഞങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി. എങ്ങും ഇരുൾ പരന്നിരുന്നു. അങ്ങിങ്ങ് ഒന്നുരണ്ടു

വിളക്കുകൾ എരിഞ്ഞിരുന്നത് അന്ധകാരത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തെ വർധിപ്പിക്കുവാനേ ഉതകിയുള്ളൂ. അടുത്തൊരു ഹോട്ടലിൽനിന്നു ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. അതിനുശേഷം പള്ളിവളപ്പിന്റെ അരുകിലെത്തി. മതിൽ ചാടിക്കടന്നു. ആ അന്ധകാരത്തിൽ ലൂസിയുടെ ശവമാടം കണ്ടെത്തുവാൻ വളരെയേറെ വിഷമിക്കേണ്ടി വന്നു.

കൈവശം കരുതിയിരുന്ന താക്കോലെടുത്ത് പ്രൊഫസർ വാതിൽ തുറന്നു. എന്നോട് മുമ്പേ നടക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ബാഗിൽ പ്രൊഫസർ കരുതിക്കൊണ്ടുവന്ന മെഴുകുതിരി അവിടെ കത്തിച്ചുവെച്ചു. മെഴുകുതിരിയുടെ മങ്ങിയ വെളിച്ചം പരന്നപ്പോൾ കുഴിമാടമാകെ ബീഭത്സാവസ്ഥയിലായിരുന്നു.

പ്രൊഫസർ ജോലി തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ബാഗു തുറന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു സ്ക്രൂ ഡ്രൈവർ പുറത്തെടുത്തു. ലൂസിയുടെ ശവപ്പെട്ടി തിരഞ്ഞുപിടിച്ച് അതിന്റെ മൂടി തുറക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മൂടിയുടെ അടിയിലുള്ള ഈയംകൊണ്ടുള്ള പൊതിച്ചിൽ അദ്ദേഹം കത്തികൊണ്ട് അല്പം വെട്ടി മാറ്റി. ഒരാഴ്ച പഴക്കമുള്ള ശവത്തിന്റെ രൂക്ഷഗന്ധം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ഞാൻ ആകെ അമ്പരന്നുപോയി. അദ്ദേഹം മെഴുകുതിരി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ശവപ്പെട്ടിക്കുള്ളിലേക്കെത്തിനോക്കുവാൻ എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. തീർച്ചയായും എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കടുത്ത ഒരാഘാതമായിരുന്നു അത്. എനിക്ക് അനങ്ങുവാനോ സംസാരിക്കുവാനോ കഴിഞ്ഞില്ല.

പ്രൊഫസർ എന്നോടു ചോദിച്ചു; “സുഹൃത്തേ, ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമായോ?”*

പരിസരബോധം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ എനിക്ക് അല്പസമയം വേണ്ടിവന്നു. എന്റെ ഉള്ളിലേക്കു തർക്കബോധം തലയുയർത്തി. ഞാൻ പറഞ്ഞു: “ലൂസിയുടെ ശവശരീരം ഈ പെട്ടിയിലില്ല. അതു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ശവക്കള്ളനോ പരികർമികളുടെ ആൾക്കാരോ അതെടുത്തുകൊണ്ടു പോയിരിക്കാം.”

ലൂസിയുടെ ശരീരം ആ പെട്ടിയിലില്ലായിരുന്നു. അതിനു വ്യക്തമായൊരു കാരണം കണ്ടെത്താൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.

വെറുതെ തർക്കത്തിനുവേണ്ടി ഞാനങ്ങനെ പറഞ്ഞെന്നേയുള്ളൂ. പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു: “അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കിനിയും വിശ്വാസമായില്ല, അല്ലേ? കൂടുതൽ തെളിവുകൾ വേണം. ശരി, വരു.” അദ്ദേഹം ശവപ്പെട്ടി മൂടി ഉപകരണങ്ങളുമായി പുറത്തിറങ്ങി. വാതിലുകൾ പൂട്ടി താക്കോൽ എന്നെ ഏല്പിച്ചു: “നിങ്ങൾ ഇതു സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുമല്ലോ.”

“ഒരു താക്കോലുകൊണ്ടെന്തു കാര്യം? ഇതിന്റെ ഇണത്താക്കോൽ വേറെയുണ്ടാവും?”

പ്രൊഫസർ ഒന്നും പറയാതെ താക്കോൽ പോക്കറ്റിലിട്ടു. അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് പള്ളിവളപ്പിലൊരിടത്തു ചുറ്റുപാടും നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. പ്രൊഫസർ ഇരുളിലേക്കുള്ളിയിട്ട് എങ്ങോ മറഞ്ഞു. നടുരാത്രിയിൽ ഘോരാന്ധകാരത്തിൽ അത്തരമൊരു സ്ഥലത്ത് ഏകനായിരിക്കേണ്ടിവന്ന അവസ്ഥ അത്യന്തം ദുസ്തഹമായിരുന്നു. പ്രൊഫസറോടും എന്നോടുതന്നെയും എനിക്കു വല്ലാത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. പക്ഷേ, എന്നെ ഏല്പിച്ച ചുമതലകളെക്കുറിച്ചൊർത്തപ്പോൾ മറ്റൊന്നും ചെയ്യുവാൻ നിർവാഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സമയം അരിച്ചുനീങ്ങി. പെട്ടെന്ന് തെല്ലകലെ വെളുത്ത ഒരു രൂപം നടന്നു നീങ്ങുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു കറുത്ത രൂപം അതിന്റെ പിന്നാലെ നീങ്ങുന്നതും എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടു. ഞാനും ആകാംക്ഷകൊണ്ട് അങ്ങോട്ടുനീങ്ങി. പെട്ടെന്നു കുഴിമാടത്തിന്റെ നേർക്ക് ആ വെളുത്ത രൂപം നീങ്ങിവരുന്നതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഞൊടിയിടയിൽ അത് അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. എങ്ങോട്ടു പോയെന്നു കണ്ടതേയില്ല.

ഞാൻ അടുത്തുചെന്നപ്പോൾ ഒരു കുഞ്ഞിനെയും കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പ്രൊഫസർ അവിടെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അധീരനായിരുന്നു. ആ കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ പള്ളിവളപ്പിനു പുറത്തെത്തി. ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി ഉറച്ച് അതിന്റെ തൊണ്ട പരിശോധിച്ചുനോക്കി. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു:

“നാം സമയത്തിനെത്തി. ഇതിന്റെ തൊണ്ടയിൽ മുറിപ്പാടു കാണുന്നില്ല.”

രാത്രിയിൽ റോന്തുചുറ്റുന്ന പോലീസുകാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടത്തക്കവിധം കുഞ്ഞിനെ ഒരിടത്തു കിടത്തിയിട്ട് ഞങ്ങൾ മറഞ്ഞുനിന്നു. ഒരു പോലീസുകാരൻ അതുവഴി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞിനെ കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ഒരത്ഭുതശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. അത്രയുമായപ്പോൾ അന്നത്തെ ജോലി മതിയാക്കി ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കു തിരിയുകയും ചെയ്തു.

സെപ്തംബർ 27

കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിലും സംഭവങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു. കുഴിമാടത്തിന്റെ വാതിൽ പ്രൊഫസർ തുറന്നു. എന്നോടു മുന്നിൽ നടക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പ്രൊഫസർ ശവപ്പെട്ടിയുടെ മൂടി വലിച്ചുതുറന്നു. ഞാൻ കുനിഞ്ഞുനോക്കി. അത്ഭുതംകൊണ്ട് എന്റെ കണ്ണുകൾ പുറത്തുചാടുമെന്നു തോന്നി. ലൂസിയുടെ ശരീരം ആ പെട്ടിയിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മാലാഖയ്ക്കുപോലും അത്ര സയന്റം കാണുകയില്ല. ലൂസി മരിച്ചെന്നുതന്നെ വിശ്വസിക്കുവാൻ എനിക്ക് വിഷമം തോന്നി. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “ഇതൊരു കൃശത്രിമശരീരമാണോ?” അദ്ദേഹം ആ ശരീരത്തിന്റെ ചുണ്ടുകൾ പിടിച്ചുവലിച്ചു. പല്ലുകൾക്കു കൂടുതൽ നീളവും മുർച്ചയും വെച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. മുകളിലും താഴെയുമുള്ള നായ്പല്ലുകൾ തൊട്ടുകാണിച്ചുകൊണ്ട് പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “ഇവകൊണ്ടാണ് ആ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽ ഇവൾ മുറിവുണ്ടാക്കിയത്.?” താൽക്കാലികമായുണ്ടായ മരവിപ്പിൽനിന്നു മോചനം നേടിയപ്പോൾ ഞാൻ പ്രതിവചിച്ചു: “ഈ ശരീരം ഇന്നു വീണ്ടും ഇവിടെ കൊണ്ടു കിടത്തിയതാവാം.”

“ആർ?”

“അത് എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, ആരോ അങ്ങനെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“ഇവൾ മരിച്ചിട്ട് ഒരാഴ്ചയായില്ലേ? ഇതേ രീതിയിൽ ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞും ഒരു ശരീരം കിടക്കുമെന്നു താങ്കൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?”

എനിക്ക് പ്രൊഫസറുടെ ചോദ്യത്തിനു മറുപടി പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രൊഫസർ പറയുവാൻ തുടങ്ങി:

“അബോധാവസ്ഥയിൽ കിടന്നപ്പോഴാണ് ഇവളുടെ ചോര രക്തരക്ഷസ്സ് കുടിച്ചത്. ഇവൾ മരിച്ചതും അബോധാവസ്ഥയിൽതന്നെ. അതേ, അബോധാവസ്ഥയിൽ ഇവൾ ഒരു പ്രേതമാണ്. സാധാരണയായി പ്രേതം അതിന്റെ വീട്ടിൽ കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ അതിന്റെ മുഖം യഥാർത്ഥ രൂപത്തിലായിരിക്കും. ഈ ശരീരം നോക്കൂ, ഇതിൽ കളങ്കത്തിന്റെ അംശം കാണാനില്ല. അതുകൊണ്ട് അവളെ ഈ നിലയിൽ കൊല്ലുക ബുദ്ധിമുട്ടാണ്.”

പ്രൊഫസർ എന്തൊക്കെയാണു പറയുന്നതെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. എന്നോ മരിച്ചുപോയ ഒരു സ്ത്രീയെ വീണ്ടും കൊല്ലുക! എങ്കിലും ഞാൻ ചോദിച്ചു: “താങ്കൾ എങ്ങനെയാണതു ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്?”

“ഞാൻ ഇവളുടെ തലവെട്ടി ദൂരെ കളയും. വായിൽ വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾ നിറയ്ക്കും. ദേഹത്തിലൂടെ ഒരു കുന്തം കുത്തിയിറക്കുകയും ചെയ്യും.”

പ്രൊഫസർ ഗാഢമായ ചിന്തയിൽ ലയിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു:

“ഞാൻ ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. ലൂസി യക്ഷിയായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയമാണിത്. ഇപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അവളിൽനിന്നുള്ള ആപത്ത് എന്നെന്നേക്കുമായി അവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, ആർതറെ വിവരം അറിയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇതെങ്ങനെ അയാളോടു പറയും? കുറെ കാര്യങ്ങൾ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കുപോലും പൂർണ്ണവിശ്വാസമില്ല. അപ്പോൾ ഒന്നുമറിയാത്ത ആർതറുടെ കഥയോ? ഒരുപക്ഷേ, ലൂസിയെ ജീവനോടെ കുഴിച്ചിട്ടതാണെന്നയാൾ വിചാരിക്കാനും മതി. ദുഃഖത്തിന്റെ പടവുകൾ പലതും ആർതർക്കു ചവുട്ടിക്കയറുവാനുണ്ട്. നിങ്ങൾ ആശുപത്രിയിലേക്കു മടങ്ങി പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. എനിക്കിന്നിവിടെ ചിലതു ചെയ്യുവാനുണ്ട്. നാളെ രാത്രി പത്തുമണിക്കു നിങ്ങൾ ലോഡ്ജിലേക്കു വരു.

ആർത്തരോടും ക്വിൻസിയോടും അവിടെവരാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടാം.”

കുഴിമാടം അടച്ചുപൂട്ടി മതിൽ ചാടിക്കടന്ന് ഞങ്ങൾ പീക്കഡില്ലിയിലേക്കു പോയി.

ഡോ. സിവാർഡിനു കൊടുക്കുവാനായി പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് ഒരു കുറിപ്പു ഹോട്ടലിൽ കൊടുത്തിരുന്നു. പക്ഷേ, അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കിട്ടുകയുണ്ടായില്ല. കുറിപ്പിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു: സെപ്തംബർ 27 പ്രിയപ്പെട്ട സിവാർഡ്,

ഞാൻ ഇന്ന് പള്ളിവളപ്പിലേക്ക് ഒറ്റയ്ക്കു പോവുകയാണ്. എനിക്കെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചെങ്കിലോ എന്നു കരുതിയാണു ഞാൻ ഈ കത്തെഴുതുന്നത്. ഇന്ന് ലൂസിയെ കുഴിമാടത്തിനു പുറത്തുവിടാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല. കുഴിമാടത്തിന്റെ വാതിലിൽ കുരിശും വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കളും വെക്കും. ലൂസിയുടെ പ്രേതത്തിനു ചെറുപ്പമായതുകൊണ്ടു വഴങ്ങാതിരിക്കില്ല. ഇന്നു കുഴിമാടത്തിൽ അടച്ചുപൂട്ടിയിട്ടാൽ നാളെ പുറത്തുകടക്കാൻ അവൾ വെമ്പൽ കാട്ടും. ലൂസിയെ എനിക്കു ഭയമില്ല. പക്ഷേ, അവളെ പ്രേതമാക്കിയവനുണ്ടല്ലോ, അവൻ ഒരുപക്ഷേ, കുഴിമാടം തിരക്കിവരാൻ ഇടയുണ്ട്. അവൻ മനുഷ്യരെക്കാൾ പല കാരണങ്ങൾക്കൊണ്ടും ശക്തനാണ്. ഇരുപതു പൂർണ്ണ ആരോഗ്യവാന്മാരുടെയെങ്കിലും ശക്തി അവനുണ്ട്. ചെന്നായ്ക്കളുടെ സൈന്യത്തോട് ആജ്ഞാപിച്ച് അവനെന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയും. കൂടുതൽ എന്താക്കെ ശക്തിയാണവനുള്ളതെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരുപക്ഷേ, ഞാൻ തിരിച്ചുവരാതിരുന്നാൽ ഇതോടൊപ്പമുള്ള കടലാസുകൾ വായിക്കുക, മനസ്സിലാക്കുക. ആ അപകടകാരിയെ കൊന്നു രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. വിധി അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ എനിക്കു വിട തരിക.

സ്വന്തം

വാൻ ഹെൽസിങ്

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 28

പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ആലോചിച്ചു. അതു ശരിയാണെന്ന് എനിക്കു ചിലപ്പോൾ തോന്നി. മറ്റു ചില സന്ദർഭത്തിൽ അത് ഒരുതരം ഭ്രാന്താണെന്നു തോന്നി. ഒരുപക്ഷേ, പ്രൊഫസറുടെ തലയ്ക്കു സുഖമില്ലായിരിക്കാം. എന്തായാലും അദ്ദേഹം സൂത്രശാലിയാണ്. അദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാം.

സെപ്തംബർ 29 ഇന്നലെ രാത്രി 10 മണിക്കു മുമ്പുതന്നെ ആർതറും ക്വിൻസിയും വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ മുറിയിലെത്തി. ഞങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രൊഫസർ ലഘുവായി വിവരിച്ചുതന്നു. ആർതറെ വിവരം ധരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം നന്നേ പാടുപെടുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. വിശദമായ മുഖവുരയ്ക്കുശേഷം പ്രൊഫസർ ആർതറോടു പറഞ്ഞു: “മനുഷ്യരാശിയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ആർതറോട് ഒരു കാര്യം അപേക്ഷിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾ എന്റെ വാക്കുകൾ അനുസരിക്കുമോ?”

“ഞാൻ എന്താണു വേണ്ടത്. അങ്ങ് അതു വിശദമാക്കിയാലും.?”

“രഹസ്യമായി നിങ്ങൾ എന്നോടൊത്തു പള്ളിവളപ്പിലേക്കു വരണം.” ആർതറുടെ മുഖത്തു കാർമേഘങ്ങൾ ഉരുണ്ടുകൂടുന്നതു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: ലൂസിയുടെ കുഴിമാടത്തിലേക്കാണോ?

“അതേ.”

“എന്നിട്ട് എന്തു ചെയ്യണം?”

“നിങ്ങൾ കുഴിമാടത്തിൽ (പ്രവേശിക്കണം.)’

“അങ്ങ് ഗൗരവമായി പറയുകയാണോ, അതോ തമാശയോ? അങ്ങയുടെ മുഖം കണ്ടിട്ട് അങ്ങ് കാര്യമായി പറയുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. കുഴിമാടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് എന്തു ചെയ്യാനാണ്?”

“ശവപ്പെട്ടി തുറക്കണം.”

“അങ്ങ് അതിരുവിട്ടിരിക്കുന്നു! കുഴിമാടത്തിൽ തൊട്ടുള്ള കളി എനിക്കു സഹിക്കാനാവില്ല.?”

ആർത്തർക്കു വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല. കോപംകൊണ്ട് ആ മുഖം ചുവന്നു തുടുത്തു. വീണ്ടും പ്രൊഫസർ ആർത്തറെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. (പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗൗരവം അദ്ദേഹം ആർത്തറെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കുറെ സമയം മയനമായി കടന്നുപോയി. പ്രൊഫസർ തന്നെയാണു നിശ്നേഹതയ്ക്കു ഭംഗം വരുത്തിയത്. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: ലൂസി മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു, ഇല്ലേ? പക്ഷേ, അവൾ മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലോ?”

ആർത്തർ ചാടിയെണീറ്റു; “ഈശ്വരാ, ഈശ്വരാ, അങ്ങനൊന്നി പറയുന്നത്? ഞാനൊന്നി കേൾക്കുന്നത്? എന്തെങ്കിലും അപകടം പറ്റിയോ? അതോ തെറ്റുപറ്റിയോ? അവളെ ജീവനോടെയാണോ സംസ്കരിച്ചത്?”

“ഒരിക്കലുമില്ല കുഞ്ഞേ. ഞാനങ്ങനെ ചിന്തിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല. അവൾ ജീവിക്കുന്ന ഒരു പ്രേതമാകാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതേയുള്ളൂ.”

“എന്ത്? ജീവിക്കുന്ന പ്രേതമോ? അങ്ങ് എന്താണുദ്ദേശിക്കുന്നത്? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ.’

“കുഞ്ഞേ, നമുക്കറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഏറെ കാര്യങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിൽ ഉണ്ട്. നമുക്കു ചിന്തിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത ഒരു കാര്യത്തിന്റെ വക്കിലെത്തിയിരിക്കുകയാണു ഞാൻ. നിങ്ങൾ എന്നെ വിശ്വസിക്കുക. ഈ മൃതദേഹത്തിന്റെ തല ഞാൻ വെട്ടി മാറ്റിക്കൊള്ളട്ടെയോ?

“ഇല്ല, പാടില്ല. ഞാനൊരിക്കലും അനുവദിക്കുകയില്ല. ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ തരാമെന്നു പറഞ്ഞാൽപോലും ഞാനതു സമ്മതിക്കില്ല. നിങ്ങൾ എന്നെ അതിരൂ കടന്നു പരീക്ഷിക്കുകയാണ്.” അവൾ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവൾക്കു ശ്മശാനത്തിൽപോലും അങ്ങ് സമാധാനം കൊടുക്കില്ലേ? അവളുടെ കുഴിമാടം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണു ഞാൻ.”

ആർത്തറോട് പ്രൊഫസർക്ക് അനുകമ്പ തോന്നി. എങ്കിലും അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു ശബ്ദം കുറച്ചു പറഞ്ഞു: “എനിക്കും ചില കടമകളില്ലേ? ഞാൻ കൂടുതലൊന്നും ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല.

എന്നോടൊപ്പം വന്നു സംഗതികളെല്ലാം നേരിട്ടുകണ്ടു ബോധ്യപ്പെടാനേ ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ഒരുപക്ഷേ, നേരിട്ടുകണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ എന്നെക്കാളേറെ ആ കൃത്യം ചെയ്യുവാൻ താൽപര്യം താങ്കൾക്കായിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ നന്മയേ ഞാൻ കാംക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ലൂസിയുടെ പ്രേതത്തിന് എന്റെ ജീവൻ നൽകിയാൽ എന്തെങ്കിലും നന്മ ഉണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ സസന്തോഷം അതു നൽകാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്?

പ്രൊഫസറുടെ വാക്കുകളിൽ ആത്മാർത്ഥത തുളുമ്പിനിന്നിരുന്നു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ആർതർ പറഞ്ഞു: 'ഹോ! എനിക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഈശ്വരാ, ഇതെന്തൊരു പരീക്ഷണമാണ്. എന്തായാലും ഞാനങ്ങയുടെ കൂടെ വരാം.'"

ഞങ്ങൾ മതിൽ ചാടി പള്ളിവളപ്പിൽ ഫ്രവേശിച്ചു. ഇപ്രാവശ്യം പ്രൊഫസറാണു മുന്നിൽ നടന്നത്. അദ്ദേഹം കുഴിമാടം തുറന്നു. വിളക്കു കൊളുത്തി. സ്ക്രൂഡ്രൈവർ കൈയിലെടുത്ത് ശവപ്പെട്ടിയുടെ മൂടി അഴിച്ചുമാറ്റി. ഈയംകൊണ്ടുള്ള മൂടിയും പ്രൊഫസർ ഇളക്കി മാറ്റി. ഞങ്ങളെല്ലാവരും ശവപ്പെട്ടിയിലേക്ക് എത്തിനോക്കി. അതു ശൂന്യമായിരുന്നു. ആർതർ വിളറിവെളുത്തു.

ഏതാനും നിമിഷം നിശ്ശബ്ദമായി കടന്നുപോയി. ക്വിൻസി ചോദിച്ചു: "പ്രൊഫസർ, ഞാനിതേവരെ അങ്ങയെ സംശയിച്ചിട്ടില്ല. ചോദ്യം ചോദിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിട്ടുമില്ല. ഇപ്പോൾ എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. അങ്ങാണോ ഇതു ചെയ്തത്."

"ലോകത്തിലെ എല്ലാ നന്മകളെയും പിടിച്ചു ഞാൻ സത്യം ചെയ്യുകയാണ്. ഞാനതെടുത്തു മാറ്റിയിട്ടില്ല. രണ്ടുദിവസം മുമ്പ് ഞാനും സെവാർഡുംകൂടി ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. പെട്ടി തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ അതു കാലിയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഒളിഞ്ഞുനിന്നു. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ മരങ്ങളുടെ ഇടയിലൂടെ വെളുത്ത ഒരു രൂപം നീങ്ങുന്നതു കണ്ടു. പിറ്റേദിവസം വന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ലൂസിയുടെ ശവശരീരം അതിൽ കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നലെ സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പ് ഇവിടെ വന്നു വെള്ളുളളിപ്പൂക്കളും കുരിശും വാതിൽപ്പടിയിൽ വെച്ചു. അതിനുശേഷം അവൾക്കു പുറത്തുപോകാൻ

കഴിഞ്ഞില്ല. സൂര്യനസ്തമിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ രക്തരക്ഷസ്സുകൾക്കു പുറത്തു പോവാനാവുകയില്ല. ഇന്നു വൈകിട്ട് വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കളും കുരിശും നീക്കം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടാണു പെട്ടി ശൂന്യമായിരുന്നത്. ഇതു തുടക്കം മാത്രമേ ആയുള്ളൂ. ഇനിയും അത്ഭുതകരമായ പലതും കാണാനുണ്ട്. വരു, നമുക്കു പുറത്തുപോയി ഒളിഞ്ഞുനില്ക്കാം.”

അദ്ദേഹം കറുത്ത ഒരു ചില്ലുകൊണ്ടു വിളക്കു മൂടി. പുറത്തു കടന്നു.

കുഴിമാടത്തിനു പുറത്തെത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക് അല്പം ആശ്വാസം തോന്നി. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ ആകാടംക്ഷാഭരിതരായിരുന്നു. മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചമാതിരി പ്രൊഫസർ ജോലി തുടർന്നു. അദ്ദേഹം ബാഗു തുറന്ന് എൻ്റെ എടുത്ത് കുഴിമാടത്തിൻ്റെ വാതിലുകളുടെ വിടവുകളിൽ വെക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “അങ്ങനതാണ് ചെയ്യുന്നത്?”

“അതോ? പ്രേതം അകത്തു കടക്കാതിരിക്കുവാനായി ഞാൻ വാതിലടയ്ക്കുകയാണ്.?”

“അങ്ങ് അവിടെ വെച്ച സാധനംകൊണ്ടാണോ വാതിൽ അടയ്ക്കുന്നത്?”

“അതേ, അതു വിശുദ്ധ കുരിശുപൊതുമാണ്.” പ്രൊഫസറുടെ ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിച്ചു; വിശ്വസിച്ചു. പ്രൊഫസർ നിർദ്ദേശിച്ച സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ മറഞ്ഞുനിന്നു. ആ അന്തരീക്ഷം പൊതുവെ ഭയാനകമായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നി. എത്രനേരം ഞങ്ങൾ അങ്ങനെ നിന്നു എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. പെട്ടെന്ന് പ്രൊഫസർ ‘ശ്ലൂ...’ എന്നൊരു സീൽക്കാറശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. അദ്ദേഹം ദൂരേക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. കറുത്ത എന്തോ സാധനം മാറത്തടുക്കിപ്പിടിച്ച വെളുത്ത ഒരു രൂപം നടന്നുനീങ്ങുന്നു! മേഘം അകന്നു മാറിയപ്പോൾ അവളുടെ മേൽ പതിച്ച നിലാവിൽ ആ രൂപം ഞങ്ങൾ വ്യക്തമായി കണ്ടു. ശവക്കച്ചയണിഞ്ഞൊരു സുന്ദരി! അവൾ ആ കറുത്ത സാധനത്തിൻ്റെയടുത്തേക്കു തല കുനിച്ചുപിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

അവളുടെ കൈയിലുള്ളത് ഒരു കുഞ്ഞാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി. ഒരു ശിശുവിന്റെ ദീനരോദനം ഒരു നിമിഷം അവിടെ ഉയർന്നു കേട്ടു.

ആ രൂപം ഞങ്ങളുടെ നേർക്കു നടന്നുവരാൻ തുടങ്ങി. നിലാവ് അവളുടെമേൽ പതിച്ചപ്പോൾ അതിനെ വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ഭയന്നുപോയി. ഭയംകൊണ്ട് ആർത്തർ വാ പൊളിച്ചു നിശ്ചലനായി മരവിച്ചു നിൽപുകയായിരുന്നു. അത് ലൂസിയുടെ രൂപമായിരുന്നു. അവൾ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന ശാന്തതയല്ല, മറിച്ച് പൈശാചികമായ ക്രൂരതയാണ് ആ മുഖത്തു ജ്വലിച്ചുനിന്നിരുന്നത്. അവൾ അടുത്തുവന്നപ്പോൾ പ്രൊഫസർ വിളക്കടച്ചിരുന്ന കറുത്ത ചില്ലടുത്തു മാറ്റി. അവളുടെ മേൽ പ്രകാശം വീണു. ആ രൂപം വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ കൈയിൽ ജീവനുള്ള ഒരു കുഞ്ഞിരിപ്പുണ്ട്. ചുണ്ടുകൾ ചൂടുരക്തംകൊണ്ടു തുടുത്തിരിക്കുന്നു. കവിളുകളിലൂടെ രക്തം ഒലിച്ചിറങ്ങിയിരുന്നു. അവളുടെ വസ്ത്രത്തിൽ രക്തത്തുള്ളികൾ വീണ അടയാളം കാണാമായിരുന്നു. ധീരോദാത്തനായ പ്രൊഫസർ വാൻഹെൽസിങ് പോലും തെല്ലു പകച്ചതുപോലെ തോന്നി. അപ്പോൾ പിന്നെ ഞങ്ങളുടെ കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഞങ്ങളെ കണ്ട് കോപാകുലയായി അവൾ പുറകോട്ടു മാറി. നായ് കടിച്ചു തുപ്പുന്ന എച്ചിൽ കഷണം എന്ന മാതിരി മാറത്തടുക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്ന കുഞ്ഞിനെ അശ്ശുദ്ധമായി അവൾ ഒരു വശത്തേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ആർത്തർ ആകെ തരിച്ചുനിൽക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഞരക്കം പുറപ്പെട്ടു. ലൂസി രണ്ടു കൈകളും നീട്ടി പൈശാചികമായ മന്ദഹാസത്തോടെ ആർത്തറുടെ നേർക്കു നീങ്ങി: “പ്രിയപ്പെട്ട ആർത്തർ, ഇവരെയൊക്കെ വിട്ടിട്ട് എന്റെ അടുത്തേക്കു വരു. നമുക്കൊന്നിച്ചു വിശ്രമിക്കാം. എന്റെ പ്രാണനായകാ, അങ്ങ് വരു.”

ആ പൈശാചികമായ ശബ്ദംകേട്ട് അബോധാവസ്ഥയിലെന്ന മാതിരി കൈകൾ വിടർത്തിക്കൊണ്ട് ആർത്തർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

പെട്ടെന്നു കൈയിലിരുന്ന കുരിശു വാൻ ഹെൽസിങ് ലൂസിയുടെ ശരീരത്തിനും ആർതറുടെ ശരീരത്തിനുമിടയിലായി പിടിച്ചു. ഷോക്കേറ്റമാതിരി അവൾ പിറകോട്ടു മാറി. ആ മുഖത്ത് ഭൂമിയിലുള്ള സകല കോപവും ഇറച്ചുകയറുന്നതു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. അവൾ തിരക്കിട്ടു കുഴിമാടത്തിലേക്കു നീങ്ങി. കുഴിമാടത്തിന് ഏതാനും വാര അരികെ എത്തിയപ്പോൾ അദ്യശ്യമായ ഏതോ കരങ്ങൾ തടഞ്ഞ മാതിരി അവൾ നിന്നു. പെട്ടെന്ന് അവൾ മുഖം തിരിച്ച് ഞങ്ങളെ നോക്കി. തീർച്ചയായും മരണത്തിന്റെ മുഖംതന്നെയായിരുന്നു അത്. അതുപോലെ കോപിച്ചൊരു മുഖം ഞാൻ ഈ ജീവിതത്തിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇനി കാണുമെന്നു തോന്നുന്നുമില്ല. ആ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് തീജ്വാലകൾ പറന്നു. പല്ലുകൾ കടിച്ചമർന്നു. രക്തപാനത്തിനായി ആ നാവു പല്ലുകളും കണ്ണുകളും ചുണ്ടുകളും ഉഴറുകയായിരുന്നു.

യുഗങ്ങളുടെ ദൈർഘ്യമുള്ള നിമിഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച കുരിശിന്റെയും വാതിലിന്റെയും ഇടയിൽ അവൾ അങ്ങനെ നിന്നു. പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് ആർതറുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു ചോദിച്ചു: “എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സുഹൃത്തേ, ഇനിയും ഞാൻ എന്റെ ജോലി തുടങ്ങട്ടെയോ?”

“അങ്ങേക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതു ചെയ്തുകൊള്ളൂ.”

വാൻ ഹെൽസിങ് മുമ്പോട്ടു ചെന്ന് വാതിലിനിടയിൽ തിരുകിവെച്ചിരുന്ന കുരിശും വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കളും എടുത്തു മാറ്റി. ഞങ്ങൾ നോക്കിനിൽക്കേ ഒരു കത്തിയുടെ വായ്ത്തലപോലും കടക്കാത്ത ആ വിടവിലൂടെ ഞങ്ങളുടേതു മാതിരി സ്ഥൂലശരീരം ഉള്ള ആ രൂപം അകത്തേക്കു കടക്കുന്നത് അത്ഭുതത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾ കണ്ടു. അത്ഭുതത്തേക്കാളേറെ ഞങ്ങൾക്കു ഭയമായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ രൂപം കണ്ണിൽനിന്നു മറഞ്ഞപ്പോൾ അല്പം ആശ്വാസം രോന്നി.

“ഇന്നിനി കൂടുതലൊന്നും ചെയ്യാനില്ല.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ആർതറും ക്വിൻസിയും എന്റെ കൂടെ വീട്ടിലേക്കു പോന്നു. പള്ളിവളപ്പിൽനിന്നു കിട്ടിയ കുഞ്ഞിനെ

സുരക്ഷിതമായൊരു സ്ഥലത്തു കിടത്തിയിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ പോന്നത്.

സെപ്തംബർ 29 രാത്രി ഒരു മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ പള്ളിവളപ്പിലെത്തി. പ്രൊഫസർ വാതിൽ തുറന്ന് കുഴിമാടത്തിനകത്തു (പവേശിച്ചു. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു. വാതിൽ ഭദ്രമായി അടച്ച് വിളക്കു കൊളുത്തി. വേറെ രണ്ടു മെഴുകുതിരികൾ അടുത്തുള്ള ശവപ്പെട്ടിയിൽ കൊളുത്തിവെക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രൊഫസർ ശവപ്പെട്ടി തുറന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അത്യാകാംക്ഷയോടെ അതിലേക്കെത്തിനോക്കി. ലൂസിയുടെ ശരീരം അവിടെ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ കൂടുതൽ സുന്ദരിയായി കാണപ്പെട്ടു.

ചില ഇരുമ്പുകമ്പികൾ, ഓപ്പറേഷൻ കത്തികൾ, ചെത്തിക്കൂർപ്പിച്ച മരംകൊണ്ടുള്ള ഒരു കുന്തം, ചുറ്റിക തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങളൊക്കെ പ്രൊഫസർ പുറത്തെടുത്തു തയ്യാറായി നിന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ഒരു വ്യക്തി രക്തരക്ഷസ്സോ രക്തയക്ഷിയോ ആയിത്തീരുമ്പോൾ ജീവിതകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന നന്മകളൊക്കെ പോയി മറയുന്നു. സന്മാർഗ്ഗലോപം വന്നുചേരുന്നു. രക്തരക്ഷസ്സുകൾക്കു മരണമില്ല. അവർ രക്തം കുടിക്കുന്നവരും മരണശേഷം രക്തരക്ഷസ്സുകളുമായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെ യുഗങ്ങളോളം തങ്ങളുടെ വലയം വിപുലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അവ ജീവിക്കുന്നു. മരണശയ്യയിൽ കിടന്ന ലൂസിയെ ചുംബിക്കുന്നതിൽനിന്ന് താങ്കളെ ഞാൻ തടഞ്ഞതോർമയുണ്ടോ, ആർതർ? അന്നു നിങ്ങൾ അവളെ ചുംബിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നലെ അവളുടെ കരവലയത്തിലൊതുങ്ങിയിരുന്നെങ്കിൽ, മരണശേഷം താങ്കളും ഒരു രക്തരക്ഷസ്സാകുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ രാത്രിയിൽ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ള കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഈ അവസരത്തിൽ മരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവയും രക്തരക്ഷസ്സുകളായിത്തീരും. അതു സംഭവിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് “ഇതിനെ” നശിപ്പിച്ചാൽ ഹ്രമേണ മുറിപ്പാടുകൾ ഉണങ്ങി അവർ രക്ഷപ്പെടും. ഇവൾ പ്രേതമായിത്തന്നെ തുടരുകയാണെങ്കിൽ തന്റെ ശക്തിയുപയോഗിച്ച് ആ കുട്ടികളെ അരികിലേക്കു വരുത്തുവാൻ

കഴിയും. അതുകൊണ്ട് ഇവളിൽ ആദ്യത്തെ അടിയേല്പിക്കുന്ന കൈ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അത് ലുസിക്കു നിത്യശാന്തി നല്കുന്ന കൈയായിരിക്കും. ഞാൻ അതിനു തയ്യാറാണ്. പക്ഷേ, എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ അർഹതയുള്ള കൈകൾ ഈ കൂട്ടത്തിലില്ലേ?” പ്രൊഫസറുടെ ഉദ്ദേശ്യം ആർത്തർക്കു മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിനിന്നു പറഞ്ഞു: “എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സുഹൃത്തേ, അങ്ങ് എന്തു നിർദ്ദേശിക്കുന്നുവോ, അതു ചെയ്യാൻ എനിക്കു സന്തോഷമേയുള്ളൂ.”

“എങ്കിൽ ഇതാ, ഈ കുന്തം സ്വീകരിക്കുക. ഇത് ഇടതുകൈകൊണ്ട് അവളുടെ ഹൃദയത്തിനു നേരെ പിടിക്കണം. ചുറ്റിക വലതുകൈയിൽ എടുത്ത് ആഞ്ഞടിച്ചു കുന്തം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴത്തിലിറക്കുക. ഞങ്ങൾ ചുറ്റും നിന്നു ബൈബിൾ വായിക്കാം. നിങ്ങളുടെ ഈ പ്രവൃത്തിക്കൊണ്ട് ഈ രക്ഷസ്സ് നശിക്കും. അനേകം പേർക്കു മോചനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.”

പ്രൊഫസർ ബൈബിൾ വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാനും ക്വിൻസിയും അതേറ്റു പറഞ്ഞു. ആർത്തർ കുന്തവും ചുറ്റികയും കൈയിലെടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകൾ വിറച്ചില്ല. അത് ലുസിയുടെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ആർത്തറുടെ കൈകൾ ഉയർന്നും താഴന്നുമിരുന്നു. ശവപ്പെട്ടിയിൽ കിടന്ന ദേഹം പിടച്ചു. രക്തവും പതയംകൂടി വായിലൂടെ ഒഴുകുവാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ ആ ശരീരത്തിന്റെ ചലനം നിലച്ചു. ആർത്തറുടെ കൈയിൽനിന്ന് ചുറ്റിക താഴെ വീണു. ഞങ്ങൾ താങ്ങിപ്പിടിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആർത്തർ താഴെ വീണുപോകുമായിരുന്നു.

കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ ശവപ്പെട്ടിയിലേക്കു നോക്കി. അത്ഭുതവും സഃന്താഷവുംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ഉന്മത്തരായിരുന്നു. ലുസിയുടെ ശരീരം പെട്ടിയിൽത്തന്നെ കിടപ്പുണ്ട്. സയന്ദ്രവും മാദകത്വവും (ക്രൂരതയും നിറഞ്ഞ മുഖമല്ല ഞങ്ങളവിടെ കണ്ട്; ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അത്യധികം സ്നേഹിച്ച ശാന്തസുന്ദരമായ മുഖമായിരുന്നു. നിഷ്കളങ്കതയും ദൈന്യതയും ആ മുഖത്തു തെളിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു.

“അങ്ങയോട് ഞാൻ ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നു. ഞാൻ അങ്ങയെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ അങ്ങ് എന്റെ ഓമനയ്ക്ക് മോക്ഷം നൽകിയിരിക്കുന്നു.? ആർതർ പ്രൊഫസറോടു പറഞ്ഞു. ലൂസിയുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു തള്ളിനിന്നിരുന്ന കുന്തത്തിന്റെ ഭാഗം പ്രൊഫസർ മുറിച്ചുകളഞ്ഞു. അവളുടെ ശിരസ്സും ഞങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുള്ളതും വായിൽ വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾ നിറച്ച് പെട്ടി പഴയതുപോലെ അടച്ചുവെച്ചു. വാതിൽ അടച്ചുപൂട്ടി പ്രൊഫസർ താക്കോൽ ആർതറെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

കിഴക്കൻ മാനം വെളുക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “നമ്മുടെ ശ്രമത്തിന്റെ ഒന്നാം ഘട്ടം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഭാരിച്ച ജോലി ഇനിയും ചെയ്തു തീർക്കാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഞാൻ വിശദമായി പിന്നീട് നിങ്ങളോടു പറയാം. രണ്ടു ദിവസംകഴിഞ്ഞ് സെവാർഡിന്റെ വീട്ടിലേക്കു വരു. പുതിയ രണ്ടാളുകളെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരാം. എനിക്കു വളരെയേറെ സംസാരിക്കാനുണ്ട്. ഇന്നു ഞാൻ ആംസ്റ്റർഡാമിലേക്കു പോകുന്നു. നാളെ രാത്രി തിരിച്ചുവരും. അതിനുശേഷം നമുക്കു ചെയ്തുതീർക്കാനുള്ള ജോലിയെക്കുറിച്ചു ചർച്ച ചെയ്യാം. ഒരിക്കൽ മുമ്പോട്ടുവെച്ച കാൽ പുറകോട്ടു വെക്കാൻ പാടില്ല.”

പത്ത്

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

ഞങ്ങൾ ബർക്ലി ഹോട്ടലിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന് ഒരു ടെല്(ഗ്രാം കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു: 'ഞാൻ അടുത്ത ട്രെയിനിനു വരുന്നു. ജോനതൻ വൈറ്റ്ബിയിലാണ്. കാര്യം പ്രധാനം.'"

മിനാ ഹാർക്കർ പ്രൊഫസർക്കു സന്തോഷം തോന്നി. 'മിനാ വരുന്നു. പക്ഷേ, എനിക്കിവിടെ തങ്ങാൻ നിർവാഹമില്ല. അതുകൊണ്ട് താങ്കൾ അവളെ വീട്ടിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകണം. സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്ന് അവളെ സ്വീകരിക്കുകയും വേണം. വിവരത്തിന് അവൾക്കു കമ്പിയടിക്കൂ.?

കമ്പിയടിച്ചതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ ചായ കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പ്രൊഫസർ ജോനതന്റെ ഡയറിയുടെ ഒരു കോപ്പി എന്റെ കൈയിൽ തന്നുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: "ഇതാ, ഇവ അമൂല്യനിധികളാണ്. ഇവ ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുക. താങ്കൾക്ക് അപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാവും.

ട്രെയിൻസമയത്തിനു 15 മിനിറ്റു മുമ്പേ ഞാൻ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ട്രെയിൻ വന്നുനിന്ന് അല്പസമയത്തിനുശേഷം ശാലീനയായ ഒരു യുവതി വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി എന്റെ സമീപത്തെത്തി ചോദിച്ചു; "ഡോക്ടർ സിവാർഡ് അല്ലേ?"

"നിങ്ങൾ? മിസ്സിസ് ഹാർക്കർ?"

അവൾ എന്റെ നേരെ കൈനീട്ടി. കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ടുതന്നെ ഞങ്ങൾ വീട്ടിലെത്തി. എന്റെ താമസസ്ഥലം ഒരു ഭ്രാന്താലയംകുടിയാണെന്ന് അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിൽപോലും വീട്ടിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്ത് ഒരു ചകിതഭാവം ഞാൻ കണ്ടു.

മിനയ്ക്ക് വളരെയേറെ സംസാരിക്കാനുണ്ടെന്നും വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എന്റെ മുറിയിലേക്കു വരാൻ തയ്യാറാണെന്നും അവൾ അറിയിച്ചു. ഞാൻ ഡയറിയെഴുത്തു നിറുത്തിവെച്ചിട്ട് അവളെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. വാൻ

ഹെൽസിങ് തന്ന കടലാസുകെട്ടുകൾ ഞാൻ തുറന്നു നോക്കിയില്ല. ഇതുവരെ സമയം കിട്ടിയില്ല. മിനയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും രസകരമായ ജോലി നൽകിയിട്ട് എനിക്ക് ഈ കടലാസുകൾ വായിക്കണം.

മിനയുടെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 29

അലൽപ്പസമയത്തെ വി(ശമത്തിനുശേഷം ഞാൻ ഡോക്ടർ സെവാർഡിന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി. വാതിൽക്കൽ ഒരു നിമിഷം ശങ്കിച്ചു നിന്നു. മുറിയിൽനിന്നു സംസാരം കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാത്തു നിൽക്കാൻ സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ വാതിൽക്കൽ മുട്ടി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “വരു.”

ഞാൻ മുറിക്കുള്ളിൽ കടന്നു. അവിടെ ഒരു ഫോണോഗ്രാഫ് കണ്ട് എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നി. “വാതിൽക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ മറ്റാരോ മുറിക്കുള്ളിലുണ്ടെന്നു തോന്നി. ഞാൻ ഒന്നു സംശയിച്ചു.

“ഓ, ഞാൻ ഡയറി എഴുതുകയായിരുന്നു. അതിങ്ങനെയാണ്.?”

“ലൂസിയുടെ അവസാന നാളുകളിൽ അങ്ങ് അവളെ ശുശ്രൂഷിച്ചതായെനിക്കറിയാം. അവളുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് അങ്ങെഴുതിയിട്ടുള്ള ഭാഗം എനിക്കു വായിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.

“ലൂസിയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ചോ? വേണ്ട, വേണ്ട. ആ കഥ അത്രയ്ക്കു ഭയങ്കരമാണ്.”

എന്റെ ഈഹം തെറ്റല്ല. ആ ഭയങ്കരനെക്കുറിച്ച് ഡോക്ടറുടെ ഡയറിയിലും എന്തെങ്കിലും കാണാതിരിക്കുകയില്ല.

“അങ്ങ് എന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. അതിൽ ഞാൻ കുറ്റം പറയുന്നുമില്ല. ഇതാ എന്റെയും എന്റെ ഭർത്താവിന്റെയും ഡയറി വായിച്ചു നോക്കൂ. ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ അങ്ങേക്ക് എന്നെ മനസ്സിലാവും.

ഡോക്ടർ സിവാർഡ് അകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി. പെട്ടെന്നു തടിച്ചൊരു പുസ്തകവുമായി മടങ്ങിവന്നു. പുസ്തകം എന്റെ കൈയിൽ തന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: “ക്ഷമിക്കണം. നിങ്ങളെ എനിക്കു പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ലൂസി എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നെക്കുറിച്ച് ലൂസി നിങ്ങളോടും പറഞ്ഞുകാണുമെന്നറിയാം. ഇതാ, ഈ ഡയറിയിലെ ആദ്യഭാഗങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങളാണ്. അവയിൽ ഭീകരതയുടെ അംശം ഒട്ടുമില്ലതാനും. അവ വായിക്കുക. അപ്പോഴേക്കും ഭക്ഷണം തയ്യാറാകും.”

ഞാൻ ഡയറി വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 29

വേലക്കാരി വന്ന് ഭക്ഷണം തയ്യാറായി എന്ന് അറിയിച്ചപ്പോഴും മിന മുകളിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. ഞാൻ പറഞ്ഞു: “മിന ക്ഷീണിതയായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അല്പംകൂടി കഴിയട്ടെ. ഞാൻ എന്റെ ജോലിയിൽ മുഴുകി. മിസ്സിസ് ഹാർക്കർ ഡയറിവായന കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുകളിൽനിന്നിറങ്ങി വന്നു. അവൾ മനോഹാരിണിയായി കാണപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ദുഃഖിതയായിരുന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ കരഞ്ഞു കലങ്ങിയിരുന്നു. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “ഞാൻ നിങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തിയോ?”

“ഓ, ഇല്ല.” അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു: “അങ്ങയുടെ ഹൃദയവേദന മുഴുവൻ ഈ ഡയറിയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ അവയുടെ കോപ്പി ടൈപ്പു ചെയ്തെടുത്തിട്ടുണ്ട്.”

“അരിങ്ങു തന്നേക്കൂ, ആരും കാണണ്ട.

“വേണം, കണ്ടേ തീരു.” “എന്തിന്?”

“ഇത് ഭീകരമായ ആ കഥയുടെ ഒരു ഭാഗമാണ്. പ്രിയപ്പെട്ട ലൂസിയുടെ മരണത്തിന്റെയും അതിന്റെ കാരണത്തിന്റെയും ഒരു ഭാഗമാണ് ഭൂമിയിൽ മരണം വിതറി വിരാജിക്കുന്ന ആ രാക്ഷസനെ നശിപ്പിക്കാൻ സഹായകമായ എല്ലാ വിവരങ്ങളും നാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. അതിനുവേണ്ടി സഹായിക്കാൻ

അങ്ങ് എന്നെ അനുവദിക്കുകയില്ലേ? നാം ഒത്തൊരുമിച്ചു (പ്രവർത്തിച്ചാൽ വിജയം ലഭിക്കുമെന്നറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.”

അവളുടെ വാക്കുകളിൽ ആത്മവിശ്വാസം തുളുമ്പിനിന്നിരുന്നു.

മിനയുടെ ഡയറി സെപ്തംബർ 29 ലൂസിയുടെ മരണവും അതിനെ തുടർന്നുള്ള സംഭവങ്ങളും വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശക്തിഹീനയായി ഞാൻ കസേരയിലേക്കു തളർന്നുവീണു. അത്രയ്ക്കു (ക്രൂരവും ചിന്തയിലൊതുങ്ങാത്തതും അത്ഭുതകരവുമായ കാര്യങ്ങളായിരുന്നു അവ. ട്രാൻസിൽവാനിയയിലെ ജോനതന്റെ അനുഭവങ്ങൾ വായിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവയൊന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നില്ല. അമ്പരപ്പു തൊല്ലൊന്നടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ആ ഡയറിയുടെ മൂന്നു കോപ്പികൾ ടൈപ്പുചെയ്ത് സൂക്ഷിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും ആശുപത്രിയിലെ പതിവു സന്ദർശനവും കഴിഞ്ഞ് ഡോക്ടർ സിവാർഡ് തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നു. വണ്ടി പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് എക്സെറ്റർ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽവെച്ച് പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് പ്രതത്തിലെ ഏതോ ഒരു വാർത്ത വായിച്ച് ഭയചകിതനായ വിവരം ജോനതൻ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ പ്രതം ഡോക്ടർ സെവാർഡ് സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ അവയുമെടുത്ത് എന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി സെപ്തംബർ 30 ഒമ്പതുമണിക്ക് ജോനതൻ എത്തി. പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന് മിനയുടെ കമ്പി കിട്ടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉത്തർജ്ജസ്വലനും അസാധാരണമാംവിധം ബുദ്ധിമാനുമാണെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ മനസ്സിലാകും. ഭക്ഷണാനന്തരം ജോനതനും മിനയുംകൂടി അവരുടെ മുറിയിലേക്കു പോയി. അവിടെനിന്ന് ടൈപ്പു ചെയ്യുന്നതിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കാമായിരുന്നു. അവർ തിരക്കിട്ട ജോലി ചെയ്യുകയാണ്. ആ പെട്ടികൾ കൈകാര്യം ചെയ്ത കമ്പനികൾ നടത്തിയ

കത്തുകുത്തുകളുടെ കോപ്പികൾ അദ്ദേഹം ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഡയറി അദ്ദേഹമിപ്പോൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

എന്റെ വീടിന്റെ തൊട്ടപ്പുറത്തുള്ള ആളൊഴിഞ്ഞ ഭവനമാണത്രേ ഡ്രാക്കുളപ്രഭുവിന്റെ ആസ്ഥാനം. എനിക്ക് അത്ഭുതം അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. റെൻഫീൽഡിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ ചില സൂചനകളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നിരിക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്നു. പക്ഷേ, എങ്ങനെ സംശയിക്കാനാണ്? ഈ കത്തുകളുടെ കോപ്പി കൂറെ നേരത്തെ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ പല ദുരന്തങ്ങളും ഒഴിവാക്കുമായിരുന്നു. ലൂസിയുടെ മരണംപോലും ഒഴിവാക്കുമായിരുന്നുവെന്നിരിക്കു തോന്നുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരം ശേഖരിക്കുവാനായി ജോനതൻ വീണ്ടും പുറത്തേക്കു പോയി. ഭക്ഷണസമയമാകുമ്പോഴേക്ക് ചിത്രങ്ങളുടെ വ്യക്തമായ രൂപം ലഭിക്കുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. എന്തായാലും റെൻഫീൽഡിനെ ഒന്നു സന്ദർശിക്കാം. പ്രഭുവിന്റെ വരവും പോക്കും അറിയാൻ കഴിയാനുള്ള ഒരു സൂചികയായി റെൻ ഫീൽഡിനെ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും.

ഞാൻ കടന്നുചെന്നപ്പോൾ സമാധാനചിത്തനായി പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി റെൻഫീൽഡ് അവിടെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അത്രമാത്രം ശാന്തത അയാളുടെ മുഖത്തു ദർശിച്ചിട്ടേയില്ല. ഞങ്ങൾ വളരെക്കാലങ്ങൾ സംസാരിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു: “എനിക്കു വീട്ടിൽ പോകണം.”

ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും അയാൾ സംസാരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാര്യമായിരുന്നു അത്. ജോനതന്റെ ഡയറി വായിക്കുകയും അയാൾക്ക് ഉന്മാദമുണ്ടായ ദിവസങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അയാളെ വിട്ടയച്ചേനെ. ഈ ശാന്തത വിശ്വസിക്കാനാവാത്തതാണ്. അയാളെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന് ജോലിക്കാർക്കു നിർദ്ദേശം നൽകിയിട്ട് ഞാൻ തിരിച്ചുപോന്നു.

ജോനതന്റെ ഡയറി (ലണ്ടനിലേക്കുള്ള
ട്രെയിനിൽവെച്ചെഴുതിയത്) സെപ്തംബർ 29 തന്റെ കൈവശമുള്ള
വിവരങ്ങളും തരാമെന്നു വില്ലിങ്ടൺ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ
വൈറ്റ്ബിയിൽ പോയി വിവരങ്ങൾ നേരിട്ടു
ശേഖരിക്കുകയാണല്ലോ നല്ലത്. പ്രഭുവിന്റെ പെട്ടികൾ
എവിടെയാണിറക്കിയിരിക്കുന്നതെന്നറിയണം. സ്റ്റേഷനിൽ വന്ന്
വില്ലിങ്ടൺ എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. പ്രഭുവിന്റെ പെട്ടികളെ
സംബന്ധിച്ച കടലാസുകളൊക്കെ അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കി
വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. (ഡാക്കുള്ളക്കോട്ടയിൽവെച്ച് (പ്രഭുവിന്റെ
മേശപ്പുറത്ത് ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കത്ത് ആ കൂട്ടത്തിൽ
കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോവുകതന്നെ ചെയ്തു. എത്ര
ത്രന്തപൂർവമാണ് പ്രഭു കരുക്കൾ നീക്കിയിരിക്കുന്നത്!
“പരീക്ഷണാർത്ഥം ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള അമ്പതുപെട്ടി
സാധാരണ മണ്ണ് എന്നാണ് അവൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്.
പെട്ടികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന റിക്കാർഡുകളെല്ലാം ഞാൻ
കുറിച്ചെടുത്തു. പിന്നീട് കസ്റ്റംസ് ഓഫീസിലേക്കൊന്നു പോയത്.
കൂടുതൽ വിവരങ്ങളൊന്നും അവിടെനിന്നു കിട്ടിയില്ല. സ്റ്റേഷൻ
മാസ്റ്ററുമായി സംസാരിച്ചതിൽനിന്ന് ആ പെട്ടികൾ
വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയ ആളുകളെ കണ്ടെത്താനെന്നിരിക്കു
കഴിഞ്ഞു. ആ പെട്ടിക്ക് അസാധാരണമാംവിധം
ഭാരമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മാത്രമേ അവർക്കു പറയാൻ
കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

സെപ്തംബർ 30 പിറ്റേന്നുകാലത്ത് കിങ് ക്രോസ്സ് റെയിൽവേ
സ്റ്റേഷനിലേക്കും അവിടെനിന്ന് പീറ്റേർസന്റെ ഓഫീസിലേക്കും
പോയി. കാർഫാക്സിൽ ആ പെട്ടികൾ എത്തിച്ചതിനെപ്പറ്റിയുള്ള
വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഈ അന്വേഷണത്തിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി. പ്രഭു
കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള പെട്ടികൾ കാർഫാക്സിലെ ആ പഴയ
പള്ളിയിൽ കാണണം. ഇതിനകം ചിലവ നീക്കം
ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ 50 എണ്ണവും അവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും.
പക്ഷേ, അവിടെനിന്നു ചില പെട്ടികൾ നീക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന്
ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറിയിൽ കാണുന്നു. അവ

കൊണ്ടുപോയപ്പോഴാണല്ലോ റെൻഫീൽഡ് വണ്ടിക്കാരനെ ആക്രമിച്ചത്. എന്തായാലും ആ വണ്ടിക്കാരനെ കാണാൻ ശ്രമിക്കണം.

ഇന്നത്തെ വിശ്രമരഹിതമായ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ധാരാളം വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. കടലാസുകളൊക്കെ ക്രമപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

മിനയുടെ ഡയറി സെപ്തംബർ 30 ഈ ഭീകരസംഭവങ്ങൾ ജോനതനെ തകർത്തുകളയുമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടതാണ്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം കൂടുതൽ നിശ്ചയദാർഢ്യമുള്ളവനും ഉല്ലാസവാനുമായിരിക്കുന്നു. എനിക്കുപോലും ആവേശം തോന്നുന്നു. ജോനതനു തികഞ്ഞ ശുഭപ്രതീക്ഷയാണുള്ളത്. ആ പ്രഭു ഒരു പിശാചാണ്.

ആർതറും ക്വിൻസിയും എത്തിച്ചേർന്നപ്പോൾ ഡോക്ടർ സെവാർഡും ജോനതനുംകൂടി എന്തോ ആവശ്യത്തിനായി പുറത്തു പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവരെ യഥോചിതം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. ആർതറെ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിലൂടെ ദുഃഖത്തിന്റെ ഒരു നീർച്ചാൽ ഒഴുകിപ്പോയി. ലൂസി എന്നെക്കുറിച്ച് ഇവരോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. അവളുടെ മരണസമയത്ത് ഇവർ രണ്ടുപേരും അരികിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽനിന്ന് യാതൊരു രഹസ്യവും ഒളിച്ചുവെക്കേണ്ടതില്ല. എല്ലാ ഡയറികളും ബന്ധപ്പെട്ട കടലാസുകളും ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അവരെ അറിയിച്ചു. അവയുടെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ഓരോ കോപ്പി അവരുടെ കൈയിൽ കൊടുത്ത് ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി
സെപ്തംബർ 30

അഞ്ചുമണിക്ക് ഞാൻ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ആർതറും ക്വിൻസിയും ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ കടലാസുകളും വായിച്ചു തയ്യാറായിരിക്കുകയായിരുന്നു. ജോനതൻ മാത്രം തിരിച്ചെത്തിയിട്ടില്ല. മിന ചായ കൊണ്ടുവന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ഏതോ ഒരു ലോലത്രന്ത്രി മീട്ടപ്പെട്ടതായി തോന്നി. ഇതൊരു വീടാണെന്ന ബോധം അപ്പോഴാണെന്നിരിക്കുമായത്.

“ഞാൻ റെൻഫീൽഡിനെ ഒന്നു കണ്ടുകൊള്ളട്ടെയോ?’ മിന ചോദിച്ചു. ഈ ബുദ്ധിമതിയായ പെൺകുട്ടിയുടെ ആവശ്യം എങ്ങനെ അനുവദിക്കാതിരിക്കും? ഞാൻ റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്ന് ഒരു സ്ത്രീ കാണാൻ വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് അറിയിച്ചു.

അയാൾ പറഞ്ഞു: “അതിനെന്താ, അവർ വന്നോട്ടെ. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നിമിഷം നില്ക്കൂ. ഞാൻ ഇതൊക്കെ ഒന്നു വെടിപ്പാക്കട്ടെ.”

എനിക്കു തടുക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഈച്ചകളെയും എട്ടുകാലികളെയും അയാൾ ഒന്നായി വിഴുങ്ങി. പിന്നീട് കട്ടിലിൽ കയറി ഗയരവത്തിൽ അതിമിയെയും കാത്തിരിപ്പായി. അയാൾ വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നു.

മിന മുറിയിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. അസാധാരണമായി എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ എത്തിപ്പിടിക്കാൻ വേണ്ടി ഞാൻ കരുതലോടെ സമീപത്തു നിന്നു.

“നമസ്കാരം റെൻഫീൽഡ്. നിങ്ങളെപ്പറ്റി ഡോക്ടർ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.” മിന പറഞ്ഞു. റെൻഫീൽഡ് മിനയെ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

“ഡോക്ടർ വിവാഹംകഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച പെൺകുട്ടി നിങ്ങളല്ലെന്നു കരുതുന്നു. അല്ല, അവർ നേരത്തെ മരിച്ചുപോയല്ലോ.’

“അല്ല. ഡോക്ടറെ പരിചയപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ എന്റെ വിവാഹം നടന്നു. എന്റെ പേര് മിസ്സിസ് മിനാ ഹാർക്കർ.”

“നിങ്ങൾ ഇവിടെ എന്തുചെയ്യുന്നു?”

“ഞാനും എന്റെ ഭർത്താവുംകൂടി ഒരു സന്ദർശനത്തിനു വന്നതാണ്. ഞങ്ങൾ ഡോക്ടറുടെ അതിമികളാണ്.”

“എങ്കിൽ നിങ്ങളിവിടെ താമസിക്കാതിരിക്കുകയാണു നല്ലത്.”

“കാരണം?”

ഈ സംഭാഷണം ഇതേ രീതിയിൽ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നത് നന്നല്ലെന്നെനിക്കു തോന്നി. വിഷയം

മാറ്റാനായി ഞാൻ ചോദിച്ചു:

“ഞാൻ ആരെയെങ്കിലും വിവാഹംകഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെയറിയാം?

എന്റെ ചോദ്യത്തെ പൂച്ചഭാവത്തിൽ റെൻഫീൽഡ് തള്ളിക്കളഞ്ഞു. മിന പറഞ്ഞു:

‘നിങ്ങളെന്താണുദ്ദേശിച്ചതെന്നെനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.’”

വളരെയേറെ ബഹുമാനത്തോടുകൂടിയാണ് റെൻഫീൽഡ് മിനയോടു മറുപടി പറഞ്ഞത്: ‘നിങ്ങൾക്കു തീർച്ചയായും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും മിനാ. നിങ്ങളുടെ ആതിഥേയൻ വളരെയേറെ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തിയാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗികളെല്ലാം മാനസികമായി തകരാറുള്ളവരാണ്. ഈ ഭ്രാന്താലയത്തിലെ ചില രോഗികളിൽ കാണുന്ന സ്വഭാവവികമായ ആന്തരിക ശക്തിവിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ശ്രാന്താലയത്തിലെ ഒരു രോഗി മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ യുക്തിയുക്തമായി സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ മിഴിച്ചിരുന്നുപോയി. മിനയുടെ സാന്നിധ്യം അയാളിൽ എന്തൊക്കെയോ പരിവർത്തനം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നി. ഈ മിന ഒരത്ഭുത ബാലികതന്നെ. കുറെനേരം ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ വിവരണങ്ങളിൽ യുക്തിഭംഗങ്ങളൊന്നും കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ റെൻഫീൽഡ് പറഞ്ഞു: “ഞാനും അസാധാരണമായ ചില വിശ്വാസങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്നവരാണ്. മനുഷ്യജീവിതം അനന്തമാണെന്നും ധാരാളം ജീവികളെ--അവ എത്രമാത്രം നിസ്സാരമാണെങ്കിൽകൂടി--ജീവനോടെ വിഴുങ്ങുന്നതുകൊണ്ട് മനുഷ്യജീവിതം അനന്തമായി നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഡോക്ടറുടെ രക്തംകുടിച്ച് ഡോക്ടറുടെ ശക്തി എന്നിൽ ലയിപ്പിച്ച് എന്റെ ആന്തരികശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻപോലും ഞാൻ ഒരിക്കൽ ശ്രമിച്ചതാണ്, അല്ലേ ഡോക്ടർ? ഞാൻ വാച്ചിൽ നോക്കി. പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ

സ്റ്റേഷനിലേക്കു പോകേണ്ട സമയമായി. ഞാൻ മിനയോടു പറഞ്ഞു:

“പോകാം, സമയമായി.”

“ഗുഡ്ബൈ. ഞാൻ പോകട്ടെ. ഇനി വീണ്ടും വന്നു കാണാം.? മിനയും പുറത്തേക്കു പോന്നു.

“പൊയ്ക്കൊള്ളൂ കുഞ്ഞേ. നിങ്ങളുടെ സുന്ദരമായ മുഖം ഞാനിനി ഒരിക്കലും കാണാതിരിക്കട്ടെ. അവൻ നിന്നെ കാത്തുരക്ഷിക്കട്ടെ.”

റെൻഫീൽഡിന്റെ ഈ വാക്കുകൾകേട്ട് ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി.

സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്ന് വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. വേണ്ടിവന്നാൽ കുറച്ചു ദിവസങ്ങളിവിടെ താമസിക്കുവാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം വന്നിട്ടുള്ളത്.

വീട്ടിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കിടയിൽ അതുവരെ നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ രത്നച്ചുരുക്കം ഞാൻ പ്രൊഫസർക്കു നൽകി. ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് എന്റെ ഡയറി മിനയ്ക്കു കൊടുത്തതും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. പ്രൊഫസറുടെ പ്രതികരണം ഇതായിരുന്നു:

“മിന! ഓ, അവളൊരു അത്ഭുത സൃഷ്ടിതന്നെ. അവൾ ചെറുപ്പമാണ്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടില്ല. അവളുടെ സഹായം ഇതുവരെയും നമുക്കു വിലപ്പെട്ടതുതന്നെ. പക്ഷേ, അവളുടെ ജീവിതവും വിലപ്പെട്ടതാണ്. അവളെ ഈ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്ന് പിൻതിരിപ്പിക്കണം. നാളെ അവൾ ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജോലി മതിയാക്കണം. നമുക്കു തുടരുകയും ചെയ്യാം.

എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഡ്രാക്കുളപ്രഭു പുതുതായി വാങ്ങിയ കെട്ടിടം എന്റെ ഭ്രാന്താലയത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്താണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രൊഫസർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. “ഹോ! ഇതു നേരത്തെ നമ്മൾ

അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ? ആ അറിവുകൊണ്ട് ലൂസിയുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.”

വീട്ടിലെത്തുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം പിന്നീടൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. അതുവരെയുള്ള എല്ലാ റിക്കാർഡുകളും മിന തയ്യാറാക്കിവെച്ചിരുന്നു.

മിനയുടെ ഡയറി

സെപ്തംബർ 30

സിവാർഡിന്റെ വീട്ടിലാണ് ഞങ്ങൾ കൂടിയത്. സമയം ഏതാണ്ട് എട്ടുമണിയായിക്കാണും. ഒരു കമ്മറ്റി മീറ്റിങ്ങിന്റെ സ്വഭാവം ആ സമ്മേളനത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. പ്രൊഫസർ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു: “നമുക്കു വളരെയേറെ വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കടലാസിലുള്ള വിവരങ്ങൾ എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. നമ്മുടെ ശത്രുവിന്റെ ശക്തിയെക്കുറിച്ച് ഒരു ബോധം ഏവർക്കും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനി അവന്റെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു ചിലതു പറയാം. എങ്ങനെയാണു നാം മുന്നോട്ടു പോകേണ്ടതെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്യാം. രക്തരക്ഷസ്സുകൾ എന്ന പിശാചുക്കൾ ഉണ്ട് എന്നതിനു ചില തെളിവുകൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. തുടക്കത്തിൽ ഞാൻതന്നെ സംശയാലുവായിരുന്നു. ഈ അറിവു നേരത്തെ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, ലൂസിയുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിയുമായിരുന്നു. ഇനി അതേപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലല്ലോ. മറ്റൊരു ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടാതെ നോക്കുകയാണു വേണ്ടത്. നമ്മുടെ ശത്രുവിന് ഏതാണ്ട് ഇരുപതു പൂർണ്ണ ആരോഗ്യവാന്മാരുടെ കരുത്തുണ്ട്. അവൻ സൂത്രശാലിയാണ്. യുഗങ്ങളിലൂടെ വളർത്തിയെടുത്ത സാമർത്ഥ്യം നമുക്കെതിരായി അവൻ പ്രയോഗിക്കും. പ്രേതങ്ങളും മരിച്ചുപോയവരുടെ ആത്മാക്കളും അവന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തിയാണ്. (കുരും നീചനുമാണവൻ. എങ്കിൽപ്പോലും അവനു ചില പരിമിതികളൊക്കെയുണ്ട്. പക്ഷേ, അവന് ഏതു രൂപത്തിലും എവിടെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയും. കൃത്രിമശക്തികളായ കൊടുങ്കാറ്റ്, മൂടൽമഞ്ഞ്, ഇടിമുഴക്കം ഇവയൊക്കെ അവനു നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയും. എലി, കഴുകൻ,

കടവാതിൽ, ശലഭം, കുറുക്കൻ, ചെന്നായ് തുടങ്ങിയ ജീവികളെ സ്വന്തം ആഗ്രഹത്തിനനുസരിച്ചു നിയന്ത്രിക്കുവാൻ അവനു കഴിയും. നാം നോക്കിയിരിക്കേണ്ടതെന്ന മറഞ്ഞുപോകാനും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനുമുള്ള കഴിവ് അവനുണ്ട്. കടുകുമണിയോളം ചെറുതാകുവാനും എത്ര വലിയ രൂപം സ്വീകരിക്കുവാനും അവനു വിഷമമില്ല. ഇത്രമാത്രം ശക്തികളുള്ള ഒരു ശത്രുവിനെ നാം എങ്ങനെ കണ്ടുപിടിക്കും? കണ്ടുപിടിച്ചാൽത്തന്നെ എങ്ങനെ നശിപ്പിക്കും? വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു ജോലിയാണ് നാം ഏറ്റെടുക്കുന്നത്. നിരവധി അപകടഘട്ടങ്ങളെ നമുക്കു തരണം ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നേക്കാം. ഈ (ശരമത്തിൽ പരാജയപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ നാം അവനെപ്പോലെ രക്തരക്ഷസ്സായി തീരുമെന്നുള്ളതാണ് ഏറ്റവും സങ്കടകരമായ വസ്തുത. എങ്കിൽ യുഗങ്ങളോളം നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ രക്തം കുടിച്ചുകൊണ്ട് നാം ജീവിക്കും. ഇവയൊക്കെ ഭയാനകമായ കാര്യങ്ങളാണ്. നമ്മുടെ കടമകളുടെ മുന്നിൽ ഈ ഭയപ്പാട് നാം കാര്യമാക്കണോ? നാം ഭയന്നു പിന്മാറണോ? ഞാൻ വയസ്സനാണ്. എനിക്കു മരിക്കാൻ പേടിയില്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ ചെറുപ്പക്കാരാണ്. ഒരു ജീവിതം മുഴുവൻ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിലുണ്ട്. എന്താണ് നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം?

പ്രൊഫസർ ഒന്നു നിറുത്തി, ജോനതൻ എന്റെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “മിനയ്ക്കും എനിക്കുംവേണ്ടി ഞങ്ങളുടെ എല്ലാ സഹായ സഹകരണങ്ങളും ഞങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു?”

“ഞാനുമങ്ങയുടെ കൂടെയുണ്ടു പ്രൊഫസർ.” ക്വിൻസി പറഞ്ഞു.

“ലൂസിയുടെ ആത്മാവിനുവേണ്ടി ഞാൻ പറയുന്നു, ഞാനും അങ്ങയോടൊത്തുണ്ട്.” ആർതറും പ്രസ്താവിച്ചു. സെവാർഡ് തലകുലുക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ. പ്രൊഫസർ സ്വസ്ഥാനത്തുനിന്നൊഴുന്നേറ്റു. തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വർണക്കുരിശ് അദ്ദേഹം മേശപ്പുറത്തു വെച്ചു. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്ന് സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. പ്രൊഫസർ അതിനുശേഷം സഗയരവം പറയുവാൻ തുടങ്ങി:

“അത്ര എളുപ്പത്തിൽ നമ്മുടെ ജോലി തീരുമെന്ന് ആരും വിചാരിക്കരുത്. പക്ഷേ, നാം നിസ്സഹായരല്ല. രക്തരക്ഷസ്സുകൾക്കില്ലാത്ത പല കഴിവുകളും നമുക്കുണ്ട്. ശാസ്ത്രം നമ്മുടെ സഹായത്തിനുണ്ട്. രാവു പകലും നമുക്കു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്ന് നമ്മെത്തടയുവാൻ ഒരു ശക്തിക്കും സാധ്യമല്ല. ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്കു വ്യക്തമായ ധാരണകളുണ്ട്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെയും ഐതിഹ്യങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ലഭിച്ച വിവരങ്ങളാണ് നമ്മുടെ ശ്രതുവിനെക്കുറിച്ചു നമുക്കുള്ളത്. പക്ഷേ, നമ്മുടേത് ഒരു ജീവന്മരണ സമരമാണ്. ഏതു തടസ്സവും നമുക്കു നിസ്സാരമാണ്. ലോകജനത ഒന്നാകെ രക്തരക്ഷസ്സുകളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. റോമിലും ഗ്രീസിലും ഇറ്റലിയിലും ഫ്രാൻസിലും ചീനയിലും ഇന്ത്യയിലുമൊക്കെ രക്തരക്ഷസ്സുകളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്. ജനങ്ങൾക്ക് രക്തരക്ഷസ്സുകൾക്കോട് ഭയവുമുണ്ട്. നമ്മുടെ അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവയുടെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് വിശ്വസിക്കാൻ നാം നിർബന്ധിതരായിരിക്കുന്നു.

“രക്തരക്ഷസ്സുകൾക്കു മരണമില്ല. ജീവനുള്ളവരുടെ രക്തം കൂടിക്കുന്നതോടുകൂടി കൂടുതൽ ചെറുപ്പമായിത്തീരുന്നു. കൂടുതൽ കരുത്തു നേടുന്നു. നമ്മുടെ ശരതു രക്തപാനത്തിലൂടെ കൂടുതൽ ചെറുപ്പം കൈവരിച്ചത് ജോനതൻ നേരിട്ടുകണ്ടതാണല്ലോ. രക്തം മാത്രമാണവന്റെ ആഹാരം. അതില്ലാതെ അവനു ജീവിക്കാനാവില്ല. മറ്റു ഭക്ഷണങ്ങളൊന്നും അവൻ കഴിക്കുകയില്ല. ജോനതൻ ഏതാനും ആഴ്ചകൾ അവന്റെ കൂടെ താമസിച്ചെങ്കിലും ഒരിക്കൽപോലും പ്രഭു ഭക്ഷണംകഴിക്കുന്നത് കാണുകയുണ്ടായില്ല. അവനു നിശ്ചലി. അവന്റെ പ്രതിബിംബം കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുകയില്ല. ഇതൊക്കെ ജോനതൻ നേരിട്ടുകണ്ട കാര്യങ്ങളാണ്. ഉറക്കിന്റെ ബലമാണ് അവന്റെ കൈകൾക്ക്. അതിനും ജോനതൻ സാക്ഷി. അവനു വേഷം മാറാൻ കഴിയും. വൈറ്റ്ബായിലെത്തിച്ചേർന്ന കപ്പലിൽനിന്ന് ഒരു ചെന്നായയുടെ രൂപത്തിലാണ് അവൻ പുറത്തുകടന്നത്. അവൻ കടവാതിലായിത്തീരാറുണ്ട്. അതു മിന

കണ്ടതാണ്. ക്വിൻസിയും അവനെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവൻ മുടൽമഞ്ഞു സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കപ്പിത്താന്റെ വിവരണത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ, തന്റെ ചുറ്റുപാടും മാത്രമേ അവൻ ഈ മുടൽമഞ്ഞു സൃഷ്ടിക്കാനാവൂ. നിലാവുള്ളപ്പോൾ ചെറിയ മഞ്ഞുതരികളായി മുറിക്കുള്ളിൽ കടക്കുവാനും അവനു കഴിയും. തലനാരിഴയോളം ചെറുതാകുവാനും അവനു വിഷമമില്ല. പെട്ടിക്കുള്ളിലാക്കി അടച്ചുപൂട്ടി വിളക്കിയാൽപോലും അവൻ പുറത്തുവരാം. അതുപോലെ അകത്തു കടക്കാനും കഴിയും. നമുക്ക് ഇരുളിൽ കാണാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. പക്ഷേ, അവൻ ഇരുട്ടിലും നല്ല കാഴ്ചയുണ്ട്. ഇതൊക്കെ അവന്റെ ശക്തികളാണെങ്കിൽപോലും അവൻ സ്വതന്ത്രമനസ്സു. ചങ്ങലയ്ക്കിട്ട (ഭാ ന്തനെപ്പോലെ അവൻ അസ്വതന്ത്രനാണ്. ചില പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾ അവനും ബാധകമാണ്. ഒരു വീട്ടിലേക്ക് ആരെങ്കിലും ക്ഷണിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവൻ കടന്നുവരാൻ കഴിയുകയില്ല. പക്ഷേ, ഒരിക്കൽ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും അവൻ ഉള്ളിൽ കടക്കാം. സൂര്യോദയത്തോടെ അവന്റെ ശക്തികൾ അസ്തമിക്കുന്നു. തന്റെ അധികാരാതിർത്തിയിൽവെച്ചല്ലെങ്കിൽ നട്ടുച്ചയ്ക്കും സൂര്യന്റെ ഉദയാസ്തമയവേളകളിലും മാത്രമേ അവനു രൂപം മാറാൻ കഴിയൂ. ഒഴുക്കിലൂടെയും തിരമാലകളെ മറിച്ചും അവനു വളരെ സാവധാനത്തിലേ സഞ്ചരിക്കാൻ കഴിയൂ. വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾ, കുരിശ് മുതലായവ അവനെ ദുർബലനാക്കുന്ന ശക്തികളാണ്. ഒരു കാട്ടുറോസിന്റെ കമ്പ് അവൻ വിശ്രമിക്കുന്ന പെട്ടിക്കു മുകളിൽ കുറുകെ വെച്ചാൽ അവൻ അതിൽ ബന്ധനസ്ഥനായിത്തീരും. പിന്നീട് ഒരു വെടിയുണ്ട പായിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്യും. അവന്റെ ശിരസ്സ് ചേരിച്ചുകളഞ്ഞാലും അവൻ മരിക്കും. ഇവയിൽ പലതും നാം നേരിട്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവയാണ്.

“ഈ അറിവൊക്കെ പ്രയോഗിക്കുകയാണെങ്കിൽ നമുക്കവനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും; നശിപ്പിക്കുവാനും കഴിയും. പക്ഷേ, അവൻ വളരെ സുത്രശാലിയാണ്. നമ്മുടെ പിടിയിൽ അത്ര പെട്ടെന്നൊന്നും

അകപ്പെടുമെന്നു കരുതരുത്. പഴയ ചില റിക്കാർഡുകൾ പരിശോധിച്ചതിൽനിന്ന് ഇവൻ തുർക്കി വൻകരയുടെ അതിർത്തിയിൽവെച്ച് തുർക്കികളെ പരാജയപ്പെടുത്തിയ വേയിവോഡാ ഡ്രാക്കുളപ്രഭുവാണെന്നു കാണുന്നു. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ അവൻ എത്രമാത്രം തന്ത്രജ്ഞനും സമർത്ഥനുമാണെന്ന് ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.”

പ്രൊഫസർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ക്വിൻസി തിടുകത്തിലെഴുന്നേറ്റു പുറത്തേക്കു പോയി. ഏതാനും നിമിഷം ഞങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നു. പ്രൊഫസർ വീണ്ടും തുടങ്ങി: “കുറെ വിവരങ്ങളൊക്കെ ഇതിനകം നാം ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൻ അമ്പതു പെട്ടികളാണ് ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. അവയൊക്കെ കാർഫാക്സിൽ ഇറക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ചില പെട്ടികൾ എവിടേക്കോ കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ബാക്കി പെട്ടികൾ അവിടെത്തന്നെ കാണണം. അതെ, അവയിലും ഏതാനുമെണ്ണം നീക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയുകയില്ല, അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ --

“ഓ...

ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും ഒരേ സമയം ഞെട്ടിപ്പോയി. ജനൽചില്ലിൽ ഒരു വെടിയുണ്ട വന്നു തറച്ചു. ചില്ലു തകർന്നു നിലത്തു വീണു. ആർതർ പെട്ടെന്നു വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നു. അതേ നിമിഷത്തിൽ ക്വിൻസിയുടെ ശബ്ദം ഞങ്ങൾ കേട്ടു: “ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ നിങ്ങളെ വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുത്തി.” ക്വിൻസി മുറിക്കുള്ളിലേക്കു വന്നു. “പ്രൊഫസർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ വലിയ ഒരു കടവാതിൽ ആ ജനൽപ്പടിമേൽ ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്ക് അവയെ വെറുപ്പാണ്. ഈ നാശങ്ങളെ എവിടെവെച്ചു കണ്ടാലും വെടിവെച്ചു

പതിനൊന്ന്

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 1

രാവിലെ നാലുമണി. ഞങ്ങൾ പുറത്തേക്കിറങ്ങാൻ ഭാവിപ്പെടുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് റെൻഫീൽഡിന്റെ ഒരു അടിയന്തരസന്ദേശവുമായി ഒരാൾ അങ്ങോട്ടു കടന്നുവന്നത്.

ഞങ്ങൾ ചെന്നപ്പോൾ റെൻഫീൽഡ് വികാരവിക്ഷുബ്ധനായിരുന്നു. പക്ഷേ, തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും പെരുമാറ്റത്തിലും വാക്കുകളിലും അയാൾ തികച്ചും ആത്മനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഭ്രാന്തിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷണവും അയാളിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പൂർണ്ണബോധവാനെപ്പോലെയാണ് അയാൾ പെരുമാറിയത്. ഞങ്ങൾ അഞ്ചുപേരും മുറിയിൽ കടന്നെങ്കിലും മറ്റുള്ളവരാരും ആദ്യം സംസാരിച്ചില്ല. അസുഖം തീർത്തും ഭേദമായി എന്ന് റെൻഫീൽഡ് അവകാശപ്പെട്ടു. അയാൾക്ക് ഉടൻതന്നെ വീട്ടിൽ പോകണമത്രെ. അതായിരുന്നു അപേക്ഷ. ന്യായമായൊരു വിധി പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്ന് റെൻഫീൽഡ് എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു: “അങ്ങ് ഇവരെ എനിക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിത്തന്നില്ലല്ലോ--

ഇത് പുതുതായുള്ള കാര്യമായിത്തോന്നി. ഒരു ഭ്രാന്തനെ മറ്റൊരാൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുക. എങ്കിൽക്കൂടി എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളെ ഞാൻ റെൻഫീൽഡിനു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. അതിനുശേഷം റെൻഫീൽഡ് പറയാൻ തുടങ്ങി:

“ഓ, താങ്കളാണല്ലോ ആർതർ? അങ്ങയുടെ അച്ഛനെ എനിക്കറിയാം. അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു; കാരണം, ആ സ്ഥാനപ്പേര് ഇപ്പോൾ താങ്കൾക്കാണല്ലോ. എനിക്കതിൽ വളരെ ദുഃഖമുണ്ട്. മിസ്റ്റർ ക്വിൻസി, താങ്കളുടെ സ്ഥലം പ്രസിദ്ധമാണ്. ഈയിടെയത് യൂണിയനോടു ചേർക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. കാര്യമായ അനന്തരഫലങ്ങൾ

അതിനുണ്ടാകും. മസ്തിഷ്കചികിത്സയിലും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലും പ്രഖ്യാതനായ പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനെ പരിചയപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ എനിക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്. എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ നിങ്ങൾക്കൊക്കെ മനസ്സിലായിക്കാണുമെന്നു കരുതുന്നു. ഡോക്ടർ സെവാർഡ്, അങ്ങ് എന്റെ കാര്യത്തിൽ ന്യായമായ ഒരു തീരുമാനം എടുക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ.

അയാളുടെ അസുഖം ഭേദമായി എന്ന് എനിക്കു ബോധ്യമായെന്നും അടുത്തദിവസം രാവിലെ അയാളെ വിട്ടയയ്ക്കാൻ വേണ്ട നടപടികളെടുക്കുന്നതാണെന്നും പറയാൻ ഞാനൊരുങ്ങിയതാണ്. രണ്ടാമതൊന്നു ചിന്തിച്ചപ്പോൾ അത്തരമൊരു തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അല്പം കാത്തിരിക്കുകയാണു നല്ലതെന്നെനിക്കു തോന്നി. കാരണം എപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് ഉന്മാദാവസ്ഥ ഉണ്ടാവുകയെന്നു പറയാനാവില്ലല്ലോ. ഞാൻ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ വളരെവേഗം സുഖപ്പെട്ടു വരുന്നുണ്ടെന്നെനിക്കു ബോധ്യമായി. നാളെ രാവിലെയാകട്ടെ. ഇക്കാര്യത്തിൽ താങ്കളെ എങ്ങനെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ നോക്കാം.

“പക്ഷേ, ഡോക്ടർ സിവാർഡ്, എനിക്ക് ഇപ്പോൾത്തന്നെ പോകണം. കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ മണിക്കൂറിൽ അല്പ, ഈ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ. സമയം വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണ്.”

റെൻഫീൽഡ് ഞങ്ങളുടെ മുഖത്തേക്കു മാറിമാറി നോക്കി. പ്രതീക്ഷിക്കുവാൻ വകയൊന്നും കാണാത്തതുകൊണ്ടാവാം, അയാൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: “അപ്പോൾ എന്റെ (പ്രതീക്ഷകളൊക്കെ അസ്ഥാനത്താണോ?”

“അതെ.” ഞാൻ പറഞ്ഞു. അല്പനേരം നിശ്ശബ്ദമായി കടന്നുപോയി.

വീണ്ടും റെൻഫീൽഡ് പറയുവാൻ തുടങ്ങി: “എന്റെ സ്വന്തം കാര്യത്തിനുവേണ്ടിയല്ല എന്നെ വിട്ടയയ്ക്കണമെന്നു ഞാനപേക്ഷിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടിയാണ്. നല്ല കാര്യത്തിനു വേണ്ടിയാണ്. എന്റെ ഹൃദയം അങ്ങയെ തുറന്നുകാണിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ...! എങ്കിൽ

തീർച്ചയായും അങ്ങനെ വിട്ടയയ്ക്കുമായിരുന്നു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും തുറന്നു പറയുവാൻ എനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരിക്കൽക്കൂടി ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു, എന്നെ ഈ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ വിട്ടയയ്ക്കണമെന്ന്.?

വാൻ ഹെൽസിങ് അയാളെ സശ്രദ്ധം വീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം റെൻഫീൽഡിനോടു ചോദിച്ചു; “ഈ നിമിഷംതന്നെ പോകണമെന്ന് താങ്കൾക്കു തോന്നാൻ എന്താണു കാരണം? അതു തുറന്നു പറഞ്ഞുകൂടേ? ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരപരിചിതനാണ്. എങ്കിലും കാരണം നിങ്ങൾ തുറന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ വാക്കുതരുന്നു; ഡോക്ടർ സെവാർഡ് സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കും.

റെൻഫീൽഡ് വിഷാദത്തോടുകൂടി തല കുലുക്കി. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞു: “പ്രൊഫസർ, അങ്ങ് പറയുന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, എനിക്ക് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പറയാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ സസന്തോഷം പറയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്റെ അപേക്ഷ തള്ളിക്കളയുകയാണെങ്കിൽ അതിനു ഗുരുതരമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. അതിന്റെ ഉത്തരവാദി ഞാനായിരിക്കുകയുമില്ല.*

ഞാൻ സുഹൃത്തുക്കളെയും കൂട്ടി പുറത്തേക്കു കടക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് റെൻഫീൽഡ് എന്റെ അരികിലെത്തി കൈനീട്ടി യാചനാഭാവത്തിൽ വീണ്ടും ഒരിക്കൽക്കൂടി അപേക്ഷിച്ചു, അയാളെ വിട്ടയയ്ക്കണമെന്ന്. എന്റെ മുഖത്തെ നിശ്ചയഭാവം കണ്ടപ്പോൾ റെൻഫീൽഡിന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു നീർ ധാരധാരയായി പ്രവഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അയാളപേക്ഷിച്ചു: “ഡോക്ടർ സിവാർഡ്, എന്നെ ഉടൻതന്നെ വിട്ടയയ്ക്കണമെന്ന് ഞാൻ അങ്ങയുടെ കാലുപിടിച്ചു യാചിക്കുന്നു. അങ്ങേക്കിഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്തേക്കെന്നെ അയയ്ക്കാം. കാവൽക്കാരെയും ഒപ്പമയയ്ക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ല. എന്നാലും ഈ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തുകടക്കാൻ അങ്ങ് എന്നെ അനുവദിക്കണം. എന്നെ ഈ മുറിയിൽത്തന്നെ പൂട്ടിയിടുന്നതു വലിയൊരു തെറ്റാണ്. അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ വളരെ ഗുരുതരമാണ്. ഭവിഷ്യത്തുകളെക്കുറിച്ച്

അങ്ങയ്ക്കൊന്നുമറിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് എന്നെ വിട്ടയക്കാൻ അങ്ങ് മടിക്കാണിക്കുന്നത്. സർവശക്തനായ ഈശ്വരന്റെ പേരിൽ, എല്ലാ നന്മകളുടെയും പേരിൽ മരിച്ചുപോയ അങ്ങയുടെ കാമിനിയുടെ പേരിൽ ഞാൻ അങ്ങയോട് അപേക്ഷിക്കുകയാണ്. എന്നെ ഈ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തെവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോകൂ. എന്റെ ആത്മാവിനെ കളങ്കത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കൂ.”

അയാളുടെ അപേക്ഷ സ്വീകരിക്കുവാൻ എനിക്കു നിർവാഹമില്ലായിരുന്നു. കൂടുതൽ അപേക്ഷിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ റെൻഫീൽഡ് തകർന്ന മനസ്സുമായി കിടക്കയിൽ പോയിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പുറത്തേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

ജോനതന്റെ ഡയറി ഒക്ടോബർ 1 രാവിലെ അഞ്ചുമണി. റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിൽനിന്നു വന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അസ്വസ്ഥരായിരുന്നു. മുറിയിൽ എത്തുന്നതുവരെ ആരും സംസാരിച്ചതേയില്ല.

ഒടുവിൽ പ്രൊഫസർ ഞങ്ങളെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. “സുഹൃത്തേ, താങ്കൾ വിഷമിക്കേണ്ടതില്ല. ഏറ്റവും അപകടംപിടിച്ച ഒരവസരത്തിൽ നമുക്കു ശരി എന്നു തോന്നുന്നതേ ചെയ്യാനാവൂ.”

ആർതർ പുറത്തേക്കു പോയി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് ഒരു വിസിലുമായി അദ്ദേഹം തിരിച്ചെത്തി. “ഒരുപക്ഷേ, ആ വീടു മുഴുവൻ എലികളായിരിക്കും. എങ്കിൽ ഈ വിസിൽ ഉപകരിച്ചേക്കും.”

നിറനിലാവിൽ ഞങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി. മതിൽ കടന്നു മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. മരങ്ങളുടെ നിഴൽ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുപിണഞ്ഞു ഭീകരമായ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. പ്രൊഫസർ ബാഗിൽനിന്ന് എന്തോ സാധനം പുറത്തെടുത്തു നാലായി ഭാഗിച്ചുവെച്ചു. അദ്ദേഹം ഗയരവമായി പറഞ്ഞു: “സുഹൃത്തുക്കളേ, അപകടത്തിന്റെ വായിലേക്കൊന്നു നാം പോകുന്നത്. നമ്മുടെ ശത്രു വെറുമൊരു പ്രേതമല്ല. ഇരുപതു പൂർണാരോഗ്യവാന്മാരുടെ ശക്തി അവനുണ്ട്. അവനു വേണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ കഴുത്തെറിഞ്ഞു ദൂരെയെറിയാം. നമുക്ക്

അവനെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുകയുമില്ല. ഒരുപക്ഷേ, ഒരു സംഘം ആളുകളുണ്ടെങ്കിൽ അവനെ തടഞ്ഞുനിറുത്താൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. എങ്കിൽപോലും അവനെ ഉപദ്രവിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നെനിക്കു സംശയമാണ്. അതിനാൽ അവൻ നമ്മെ സ്പർശിക്കാതിരിക്കാൻ നാം ആയുധം ധരിക്കണം.?

അദ്ദേഹം ഒരു വെള്ളിക്കുരിശ് എന്റെ കൈയിൽ തന്നു. വെള്ളുള്ളിപ്പൂക്കൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു മാല എന്റെ കഴുത്തിലണിയിക്കുകയുംചെയ്തു. ഒരു ടോർച്ച് എന്റെ കൈയിൽ തന്നിട്ടു പറഞ്ഞു: “ഇതു മാറത്തുവെച്ചുകൊള്ളുക.” അദ്ദേഹം ഒരു കവർ പുറത്തെടുത്തു: “ഇത് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. യാതൊരു കാരണവശാലും ഇതു മലിനപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. വിശുദ്ധ അപ്പങ്ങളാണിവ.” മറ്റു ശരക്കൾക്കുവേണ്ടി റിവോൾവർ ഞങ്ങൾ കരുതിയിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന താക്കോൽക്കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് ഒന്നുരണ്ടു താക്കോലെടുത്തു പൂട്ടുകൾ തുറക്കാൻ പറ്റുമോ എന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കി. അൽപസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കിരുകിരാ ശബ്ദത്തോടുകൂടി പൂട്ടു തുറന്നു.

പ്രൊഫസറുടെ പുറകെ ഞങ്ങളെല്ലാവരും അകത്തുകടന്നു വാതിൽ അടച്ചു. വിളക്കു കൊളുത്തുമ്പോൾ വെളിച്ചം പുറത്തു കാണാതിരിക്കാനായിരുന്നു അങ്ങനെ ചെയ്തത്. ഞങ്ങൾ ടോർച്ച് മിന്നിച്ച് നാലുപാടും പരിശോധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. (്ാൻസിൽൽവാനിയായിൽവെച്ചുണ്ടായ ഭീകരാനുഭവങ്ങൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഓടിയെത്തി. ആരോ ഒരാൾ ഞങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ടെന്ന് എനിക്കു ബലമായി തോന്നാൻ തുടങ്ങി. അവിടം മുഴുവൻ പൊടി മൂടിക്കിടന്നിരുന്നു. ചില ന്തിവലകൾ എങ്ങും നിറഞ്ഞിരുന്നു. പ്രൊഫസർ തിരിഞ്ഞ് എന്നോടു ചോദിച്ചു: * “ജോനതൻ, താങ്കൾക്ക് ഈ സ്ഥലം നന്നായി അറിയാമല്ലോ. ഇതിന്റെ പ്ലാൻ താങ്കളല്ലേ വരച്ചുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. പള്ളിമുറ്റത്തേക്കുള്ള വഴി ഏതാണ്?”

ഞാൻ ഓർമ്മയിൽ പരതിനോക്കി. ഒരു വഴി പള്ളിമുറ്റത്തേക്കു നയിക്കും എന്നു ഞാൻ കരുതി. ഒടുവിൽ ഞാൻ എന്റെ

സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് ആ വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

പഴക്കമുള്ള മണ്ണിന്റെ ദുഷിച്ച ഗന്ധം. പ്രതീക്ഷിച്ചതിലേറെ അസഹ്യമായിരുന്നു. അവിടെ ചൂടുരക്തത്തിന്റെ രുക്ഷഗന്ധം തങ്ങിനിന്നിരുന്നു.

ആദ്യമായി എത്ര പെട്ടികൾ നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പരിശോധിച്ചത്. 29 പെട്ടികളേ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിന്റെ അർത്ഥം 21 പെട്ടി ഇതിനകം നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നാണ്. അയ്യോ! അതെന്താണ്! ഞാൻ ഞെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി. അരികിൽ പ്രഭുവിന്റെ മുഖം കണ്ടു എന്നെന്നിരിക്കു തോന്നി. അതേ തീക്കട്ടെക്കണ്ണുകൾ, അതേ മൂക്ക്, ചുവന്ന ചുണ്ടുകൾ, ആർതറും ആ മുഖം കണ്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഒരു മുഖം കണ്ടുവോ എന്നൊരു സംശയം. ഇല്ല. അതൊരു തോന്നൽ മാത്രമാണ്. അതു നിഴലായിരുന്നു.'"

ഞാൻ ടോർച്ചിച്ച് ആ ഭാഗം വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. പ്രഭുവിനൊളിച്ചിരിക്കാൻ വേണ്ട സ്ഥലം അവിടെയില്ല. അതുകൊണ്ട് അതൊരു തോന്നൽ മാത്രമാണെന്നു ഞാൻ സമാധാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

അല്പസമയത്തിനുശേഷം ക്വിൻസി ഞെട്ടി പുറകോട്ടു മാറുന്നതു കണ്ടു. ഞങ്ങൾ അങ്ങോട്ടു നോക്കി. ഒരു കൂട്ടം ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ! ഞങ്ങൾ ഏവരേയും ഭയം ബാധിച്ചു. പെട്ടെന്ന് ആ ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകളുടെ എണ്ണം കൂടിക്കൂടി വന്നു. അവിടം മുഴുവൻ എലികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു.

ആർതറുടെ മുൻകരുതൽ ഞങ്ങൾക്ക് അവിടെ ഉപകാരപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം വിസിൾ ഈതി. അതിനു മറുപടിയില്ലാത്ത ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് നായ്ക്കളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള കുര കേട്ടു. താമസിയാതെ മൂന്നു നായ്ക്കൾ മതിൽ ചാടി ഓടിയെത്തി. എലികളുടെ എണ്ണം വീണ്ടും വീണ്ടും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവയുടെ കണ്ണുകൾ തീക്കട്ടെപോലെ തിളങ്ങിയിരുന്നു. ആർതർ നായ്ക്കളെ പൊക്കിയെടുത്ത് അകത്തു കൊണ്ടുവന്നു. എലികളെ കണ്ടപ്പോൾ അവയ്ക്കുത്സാഹമായി. അവ എലികളെ കടിച്ചു

നിലത്തടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. നായ്ക്കളുടെ ആക്രമണം തുടങ്ങിയതോടെ എലികൾ എങ്ങോ പോയി മറഞ്ഞു. കുറേനേരംകൂടി ഞങ്ങൾ അവിടമാകെ പരിശോധിച്ചെങ്കിലും ഒന്നും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നേരം പുലരാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അതിനാൽ അന്നത്തെ ശ്രമം മതിയാക്കി ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് പറഞ്ഞു: “നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ തിരച്ചിൽ വിജയമാണ്. എത്ര പെട്ടികൾ നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. മാത്രമല്ല, ചില ജന്തുക്കൾ അവന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണെങ്കിലും അവയ്ക്ക് അസാധാരണ ശക്തികളൊന്നുമില്ലെന്നും മനസ്സിലായി. ആ മഹാപാപി സ്ഥലത്തില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അവൻ ശക്തിയൊന്നും ഇതുവരെ ശ്രദ്ധോഗിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ ദുർഘടമായ വഴി നാം തരണം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.?”

ഞങ്ങൾ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിൽനിന്നു ചെറിയ ഞരക്കം കേൾക്കാമായിരുന്നു. അയാൾ ആകെ അസ്വസ്ഥനാണ്. മിന ഗാഡനിദ്രയിലായിരുന്നു. അവളെ ഉറക്കത്തിൽ ഉണർത്താതെ ഞാൻ സോഫയിൽ കിടന്നുറങ്ങി.

ഒക്ടോബർ 1 (വൈകുന്നേരം)

ഞങ്ങൾ, പുലർന്ന് വളരെനേരം കിടന്നുറങ്ങി. മിന വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു തളർന്നിരുന്നു. പല പ്രാവശ്യം വിളിച്ചതിനു ശേഷമാണ് അവൾ ഉണന്നത്. അസഹ്യമായ ക്ഷീണം തോന്നുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് അവൾ അന്നു മുഴുവൻ വിശ്രമിച്ചു.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 1

പ്രൊഫസർ എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തിയപ്പോൾ ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു മണി ആയിക്കാണും. പതിവിൽക്കവിഞ്ഞ ഉത്സാഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ കണ്ടു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: നിങ്ങളുടെ രോഗി എന്നെ വല്ലാതെ രസിപ്പിക്കുന്നു. അയാളെ ഞാൻ സന്ദർശിക്കാൻ പോവുകയാണ്.

ജോലിത്തിരക്കു കാരണം അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം പോകാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രൊഫസർ തനിച്ചു പോയി. ഞാൻ എന്റെ

ജോലിയിൽ മുഴുകി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം തിരിച്ചെത്തി. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “അല്ല, അങ്ങ് പോയില്ലേ? വേണമെങ്കിൽ നമുക്കൊരുമിച്ചു പോകാം.”

“വേണ്ട, ഞാൻ അയാളെ പോയി കണ്ടു.?”

“എന്നിട്ട്?”

“അയാൾ എന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ലെന്നു തോന്നി. ഞാൻ വളരെക്കുറച്ചു നേരമേ അവിടെ നിന്നുള്ളൂ. ഞാൻ പലതും ചോദിച്ചെങ്കിലും അയാൾ നിശ്നാശമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ, ഞാൻ ചോദിച്ചു: “എന്താണു റെൻഫീൽഡ്, എന്നെ മനസ്സിലായില്ലേ?” പെട്ടെന്ന് അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു: ‘എനിക്ക് നിങ്ങളെ നന്നായറിയാം. നിങ്ങൾ ആ പഴയ വാൻ ഹെൽസിങ്ങല്ലേ? നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ഒരു മസ്തിഷ്ക ഗവേഷണവും പോയി തുലയട്ടെ.’ എന്നെ പൂർണ്ണമായി അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് വിഷാദഭാവത്തിൽ അയാളവിടെയിരുന്നു.? ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് പ്രൊഫസർ മിനയുടെ അടുത്തേക്കു പോയി. ക്വിൻസിയും ആർതറുംകൂടി മറ്റു പെട്ടികളെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കാൻ പോയിരിക്കുകയാണ്.

മിനയുടെ ഡയറി ഒക്ടോബർ 1 എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അവർ രഹസ്യമായി വെക്കുന്നു. എന്നോടൊന്നും പറയുന്നില്ല. എന്നെ അവർ അത്യധികം സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണതെന്നറിയാം. എങ്കിലും ജോനതൻ എന്നിൽനിന്ന് എന്തെങ്കിലും മറച്ചുപിടിക്കുന്നത് എനിക്ക് സഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. പ്രഭുവിന്റെ വീട്ടിലെ സന്ദർശനത്തെപ്പറ്റി ജോനതൻ എന്നോട് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. മറ്റു വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് വളരെ ഉല്ലാസവാനായി സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, എന്നെങ്കിലും ഒരിക്കൽ ജോനതൻ എന്നോട്തേപ്പറ്റി സംസാരിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ഇന്നലെ നല്ല ജോലിത്തിരക്കായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം വല്ലാത്ത ക്ഷീണം തോന്നുന്നു. എന്റെ മനശ്ശക്തിയും നഷ്ടപ്പെട്ടോ? അകാരണമായി ഞാൻ കൂടെക്കൂടെ കരയുന്നു. ഇതാ ഇപ്പോൾത്തന്നെ എന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു വെള്ളം ചാടുന്നു. എന്തായാലും എന്റെ ഈ അവസ്ഥ ജോനതനെ അറിയിക്കാൻ

പാടില്ല. അത് അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ വിഷമിപ്പിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. (പ്രസന്നഭാവം നടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെ വളരെ താമസിച്ചാണ് എനിക്കുറക്കം വന്നത്.

എപ്പോഴാണ് ഞാൻ ഉറങ്ങിയതെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ദൂരെയെന്ന് ഒരു നായയുടെ കുര കേൾക്കാമായിരുന്നു. റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിൽനിന്ന് യാചനയുടെയും വഴക്കിന്റെയും ശബ്ദം കേട്ടു. ഞാൻ ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി. പരിസരം മുഴുവൻ നിർജീവമായിരുന്നു. കോടമഞ്ഞ് ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മഞ്ഞ് വീടിനരികിലേക്കു പരക്കുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ കട്ടിലിൽ കയറി മൂടിപ്പുതച്ചു കിടന്നു. എപ്പോഴാണുറക്കം വന്നതെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. നേരം പുലർന്ന് ജോനതൻ എന്നെ കുലുക്കി വിളിച്ചപ്പോഴാണ് ഞാനുണർന്നത്. ഞാൻ തികച്ചും അസാധാരണമായ ഒരു സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യവും സ്വപ്നവും തമ്മിൽ കൂടിക്കുഴഞ്ഞു കിടക്കുന്നു.

ജോനതന്റെ വരവും കാത്ത് കുറെനേരം ഞാൻ ഇരുന്നു. പിന്നീട് അസ്വസ്ഥമായ മനസ്സോടെ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ജോനതൻ വന്നെങ്കിലോ എന്നു കരുതി വിളക്കു കത്തിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. ഞാൻ മുഖത്തുനിന്ന് പുതപ്പു വലിച്ചു മാറ്റി. മഞ്ഞിലൂടെ വിളക്കിന്റെ നേരിയ പ്രകാശം മാത്രമേ കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. മുറിയിലാകെ കട്ടിയുള്ള മഞ്ഞു മൂടിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വാതിലിന്റെ വീടവിലൂടെ അവ അകത്തേക്ക് അടിച്ചു കയറുകയാണ്. (ക്രമേണ മഞ്ഞിന് കട്ടി കൂടി വന്നു. അത് ഒരു തൂണിന്റെ രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നതായി തോന്നി. ഒടുവിൽ ആ സ്തംഭത്തിനു മുകളിൽ ജ്വലിക്കുന്ന രണ്ടു കണ്ണുകൾ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഭയന്നുപോയി. മഞ്ഞുകണികകൾ വട്ടംതിരിഞ്ഞ് വ്യക്തമായ രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. പെട്ടെന്ന് ലൂസി പറഞ്ഞ കഥ ഞാനോർത്തു. അവളും ഇത്തരം രണ്ടു കണ്ണുകൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടത്രേ. ജോനതന്റെ ഡയറിയിൽനിന്നും ചില കാര്യങ്ങൾ എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഞാൻ ഭയന്നുപോയി. അത്തരമൊരു ശക്തി എന്നെ സമീപിക്കുകയാണോ? ഞാൻ ചാടി

എഴുന്നേൽക്കാൻ (ശമിച്ചു. പക്ഷേ, എന്റെ അവയവങ്ങൾ ചലിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തിപോലും എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. പിന്നീടു മെഴുകുപോലെ വെളുത്ത ഒരു മുഖം എന്റെ നേർക്കു കുനിയുന്നതു കണ്ടു. തുടർന്നുണ്ടായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നും എനിക്കൊർമയില്ല.

എന്തായാലും ഇത്ര വിചിത്രമായ സ്വപ്നങ്ങൾ ഇനി കാണാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. ട്രാഫസറോടോ ഡോക്ടർ സിവാർഡിനോടോ ചോദിച്ച് ഉറങ്ങാനുള്ള മരുന്നു വാങ്ങണം.

ഒക്ടോബർ 2 (രാത്രി രണ്ടുമണി)

ഇന്നലെ സ്വപ്നമൊന്നും കാണാതെ സുഖമായുറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞു. കൂടുതൽ നേരം കിടന്നുറങ്ങിയെങ്കിലും ക്ഷീണം മാറിയില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, കൂടുതൽ തളർച്ചയും ഉന്മേഷക്കുറവും അനുഭവപ്പെട്ടു. അവരെല്ലാം തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ ഭക്ഷണസമയമായിരുന്നു. അവർ ആകെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. ഭക്ഷണംകഴിഞ്ഞ് അവരെന്നെ ഉറങ്ങുവാനായി മുറിയിലേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. അവർ പുറത്തേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

ജോനതന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 1 (വൈകുന്നേരം)

ബ്ല/നൽ (ഗീനിലുള്ള വസതിയിൽവെച്ച് തോമസ് സ്റ്റേല്ലിങ്ങിനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹമെന്നെ മിസ്റ്റർ ജോസഫ് സ്മൊള്ളറ്റിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. ഒരു നോട്ടുപുസ്തകം പരിശോധിച്ച് ആവശ്യമുള്ള വിവരങ്ങളെല്ലാം ജോസഫ് പറഞ്ഞുതന്നു. ആറു പെട്ടികൾ ചിക്സാൻഡ് സ്ട്രീറ്റിലെ 197-00 നമ്പർ വീട്ടിലാണ് ഇറക്കിയിരിക്കുന്നത്. ബാക്കി ആറ് എണ്ണം ജെമിക്കാ തെരുവിലെ ഒരു വീട്ടിലുമിറക്കി. സ്മൊള്ളറ്റിന്റെ വിവരണത്തിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി. കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള പെട്ടികൾ പലയിടങ്ങളിലായി ചിന്നിച്ചിതറി സൂക്ഷിക്കുവാനാണു പ്രഭു ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “സർ, കാർഫാക്സിൽനിന്നു വേറെ പെട്ടികൾ നീക്കം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അറിയാമോ?”

“ചില പെട്ടികൾ സാം ആണു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചാൽ കൂടുതൽ വിവരം കിട്ടും. “സാമിന്റെ മേൽവിലാസം തരാൻ താങ്കൾക്കു കഴിയുമോ?” ഒരു അരപ്പവൻ നാണ്യം കൈയിൽ വെച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു. അയാളുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. അയാൾ പറഞ്ഞു: താങ്കളുടെ മേൽവിലാസമെഴുതി സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ച് ഒരു കവർ തന്നിട്ടു പോവുക. ഇന്നു രാത്രിതന്നെ അയാളുടെ മേൽവിലാസം അറിഞ്ഞ് താങ്കളെ അറിയിക്കാം.?”

ഞാൻ മേൽവിലാസമെഴുതിയ ഒരു കവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. മറ്റു മാർഗമില്ലായിരുന്നല്ലോ. ക്ഷീണിച്ച ശരീരവുമായി ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

എന്തായാലും ഒരു പിടിവള്ളി കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ആകെ തളർന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നു രാത്രി സുഖമായുറങ്ങണം. മിന ഗാഡനിദ്രയിലാണ്. അവൾ ആകെ വിളർത്തിരിക്കുന്നു. പാവം പെൺകുട്ടി. അവൾ കരയുകയായിരുന്നോ? അവളുടെ കണ്ണുകൾ കണ്ടാൽ അങ്ങനെയൊന്നു തോന്നുക. ഞങ്ങളെപ്പറ്റി അവൾക്ക് ആകാംക്ഷ കാണണം.

ഒക്ടോബർ 2 (വൈകുന്നേരം) കാലത്തുതന്നെ സാമിന്റെ മേൽവിലാസം കിട്ടി. സാം ബ്ലോക്ക് സാം, കൊർഷക്രാൻസ് 4, പോട്ടേഴ്സ് കോർട്ട്, ബാർടെൽ സ്ട്രീറ്റ്, വാൽവെർത്ത്.

സാമിനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടി വന്നു. അയാൾ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. പൊപ്ലാറിൽ അയാളുടെ ജോലിസ്ഥലത്തെത്തി സാമിനെ കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോഴോ? അയാൾ ശുണ്ഠിയെടുത്തു. ഒടുവിൽ ഒരു ദിവസത്തെ കൂലി കൈമടക്കായി കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. സംഗതികൾ നേരെയൊവാൻ പിന്നെ അധികസമയമെടുത്തില്ല.

ഡാമിൽനിന്നു പ്രധാനപ്പെട്ട പല വിവരങ്ങളും കിട്ടി. ഒമ്പതു പെട്ടികൾ പിക്വെഡില്ലിയിലെ ഒരു വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോയത്രെ. അധികം പഴക്കമില്ലെങ്കിലും പൊടി മൂടിക്കിടക്കുന്ന ഒരു വീട്. വീടിന്റെ മുമ്പിൽ പൊക്കമുള്ള ഒരു കല്ലുണ്ട്. അതിനു മുകളിൽ ഒരമ്പു കാണാം. ഗേറ്റിൽനിന്നു വീടിന്റെ സമീപംവരെയും കല്ലടവുകൾ കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. മെലിഞ്ഞു നീണ്ട വലിയ മീശയുള്ള

ഒരുവൻ ഈ കനത്ത പെട്ടികൾ പിടിച്ചുവെക്കാൻ അവരെ സഹായിച്ചു. അയാൾക്കു നിഴലുപോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ലത്രേ. കൂലി പോരാ എന്നു പറഞ്ഞു വഴക്കുണ്ടാക്കിയ മൂന്നു ജോലിക്കാരെ തൂക്കിപ്പിടിച്ച് അയാൾ പുറത്തേക്കെറിയുവാൻ തുടങ്ങി. ജോലിക്കാർ ഓടി രക്ഷപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

ഇത്രയും വിവരങ്ങൾ സാമിൻനിന്നു ശേഖരിച്ചതിനു ശേഷം ഞാൻ പിക്കഡില്ലിയിലേക്കു തിരിച്ചു. സാം നൽകിയ സൂചനകളുടെ സഹായത്തോടെ പിക്കഡില്ലിയിലെ വീടു കണ്ടുപിടിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞു. വളരെക്കാലമായി ആ വീട് ഉപയോഗിക്കാതെ കിടക്കുകയാണ്. അടുത്ത കാലത്താണ് അതു വിറ്റതെന്നും മൈക്കേൽ കമ്പനിക്കാർ വഴിയായിരിക്കണം ഈ ഇടപാടു നടന്നതെന്നും ചിലരിൽനിന്ന് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ആ അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സന്ധ്യയ്ക്കുതന്നെ മൈക്കേൽ കമ്പിക്കാരുടെ ഓഫീസിലെത്തി. ഓഫീസിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ എന്നെ സ്വീകരിച്ചു. പിക്കഡില്ലിയിലെ വീടിന്റെ കാര്യം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടന്വേഷിച്ചു. “വീടു വിറ്റുപോയി” എന്നു മാത്രമേ അയാൾ പറഞ്ഞുള്ളൂ. കൂടുതൽ വിവരം തരാൻ അയാൾ വിസമ്മതിച്ചു. ഇടപാടുകാരുടെ കാര്യം കമ്പനിയിൽ രഹസ്യവും സുരക്ഷിതവും ആയിരിക്കുമെന്നതാണ് അതിനയാൾ കാരണമായി പറഞ്ഞത്. ഞാൻ എന്റെ മേൽവിലാസമെഴുതിയ കാർഡ് കൊടുത്തു. ആർതർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഇതിൽ ഇടപെടുന്നതെന്നും പറഞ്ഞു. ഇത്രയുമായപ്പോൾ അയാളുടെ കർക്കശസ്വഭാവത്തിൽ അല്പം അയവു വന്നു: ‘താങ്കളെ സഹായിക്കണമെന്നറിയാഗ്രഹമുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും ആർതറുടെ കാര്യമാകുമ്പോൾ, എന്തായാലും ആർതറുടെ മേൽവിലാസം തരു. ഞാൻ മറ്റുള്ളവരുമായി ആലോചിച്ചു കമ്പനി നിയമത്തിൽ അല്പം ഭേദഗതി വരുത്താൻ കഴിയുമോ എന്നു നോക്കാം. എങ്കിൽ ഇന്നു രാത്രിതന്നെ ആർതറെ വിവരമറിയിക്കുകയും ചെയ്യാം.”

സിവാർഡിന്റെ വീട്ടിലെ മേൽവിലാസം കൊടുത്തു ഞാൻ തിരിച്ചുപോന്നു. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ മറ്റു സുഹൃത്തുക്കളെല്ലാം

അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. മിന കൂടുതൽ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതായി തോന്നി. എന്നെ വിട്ടുപിരിയാൻ അവൾക്കു വിഷമമായിരിക്കാം.

ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം ഞാൻ താഴേക്കു പോന്നു. അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു വിവരണം മറ്റുള്ളവർക്കായി ഞാൻ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അതു ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “ജോനതൻ, താങ്കൾ ഇന്നു വളരെയേറെ ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അത് എളുപ്പമാക്കിത്തീർക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഇവിടെനിന്നു കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ള പെട്ടികൾ എല്ലാം ആ വീട്ടിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ കാര്യം എളുപ്പമായി. പക്ഷേ, എല്ലാ പെട്ടികളും അവിടെയില്ലെങ്കിൽ മറ്റു പെട്ടികൾക്കായി നാം അന്വേഷണം തുടരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.”

അല്പനേരത്തെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം ക്വിൻസി ചോദിച്ചു: “നമുക്ക് ആ വീട്ടിൽ എങ്ങനെ കടക്കാൻ കഴിയും? കാർഫാക്സിലെ വീടു നാം ബലം പ്രയോഗിച്ചു തുറന്നു, അതു രാത്രിയായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ഒരു വലിയ കന്മതിൽ നമുക്കു മറയായുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, പിക്കഡില്ലിയിലെ കഥ അതല്ല. അവിടെയൊരു കവർച്ച നടത്തുക വളരെ വിഷമമാണ്.”

“മൈക്കേലിന്റെ കത്തു കിട്ടിയതിനുശേഷം മറ്റു കാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കാം.”

പന്ത്രണ്ട്

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 1

റെൻഫീൽഡിന്റെ കാര്യം രസകരമായിരിക്കുന്നു. ഇന്നു രാവിലെ ഞാനയാളെ കാണാൻ പോയി. അയാൾ ബോധമുള്ളവനെപ്പോലെയാണു സംസാരിച്ചത്. അയാളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ എന്തെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുവാനായി ഞാൻ പല ചോദ്യങ്ങളും ചോദിച്ചു.

“ആട്ടെ, ഈച്ചകളെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ എന്താണു താങ്കൾക്കു പറയാനുള്ളത്?”

“കൊള്ളാം, ഈച്ച നല്ല ജീവിയാണ്. ഈച്ചകളുടെ ആത്മാക്കളെ നമ്മുടെ മുൻഗാമികൾ ചിത്രശലഭത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണല്ലോ പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.?”

“അപ്പോൾ ആത്മാക്കളാണ് ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം, അല്ലേ?”

“അല്ലല്ല, ആത്മാക്കളെയല്ല, ജീവനാണു വേണ്ടത്. തെല്ലൊന്നമ്പരന്ന മട്ടിൽ റെൻഫീൽഡ് പറഞ്ഞു: 'പക്ഷേ, എനിക്കിപ്പോഴൊന്നുമാവശ്യമില്ല. എനിക്കു വേണ്ടതൊക്കെ എന്റെ കൈവശംതന്നെയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തലച്ചോറിനെ കുറിച്ചു കൂടുതൽ പഠിക്കാനാണെങ്കിൽ മറ്റു വല്ല രോഗികളെയും അന്വേഷിക്കുകയായിരിക്കും നല്ലത്.

“അപ്പോൾ നിങ്ങളൊരു ദൈവമായിക്കഴിഞ്ഞോ? നിങ്ങൾക്കു ജീവനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുമോ?”

“എനിക്കു ദൈവികശക്തിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. എനിക്കതിലൊന്നും വലിയ താൽപര്യമില്ല. ഭൂമിയിലെ കാര്യങ്ങളിലാണ് എനിക്കു താൽപര്യം.”

“അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ആത്മാക്കളെയാണു വേണ്ടത്; ജീവികളെ അല്ല, അല്ലേ? അയാളെ കുഴയ്ക്കണമെന്നു കരുതി മനഃപൂർവ്വം ഞാൻ അങ്ങനെ ചോദിച്ചതാണ്. അയാളുടെ മുഖഭാവം മാറി. യാചനാസ്വരത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു: 'വേണ്ട.

എനിക്ക് ആത്മാക്കളെ ഒരിക്കലും വേണ്ട, അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ല. അതു തിന്നാനോ കു... അയാൾ പെട്ടെന്നു നിറുത്തി. ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും പറഞ്ഞു: 'ഒന്നിനെക്കുറിച്ചാർത്തും എനിക്കു വിഷമമില്ല.'

അയാളെ അല്പനേരം ശ്രദ്ധിച്ചതിനു ശേഷം കൂടുതൽ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാതെ ഞാൻ തിരിച്ചുപോന്നു.

അന്നു പകൽ എന്നെ അത്യാവശ്യമായിക്കാണണമെന്നു പറഞ്ഞ് റെൻഫീൽഡ് ആളെ അയച്ചു. ഞാൻ അയാളുടെ മുറിയിലേക്കു പോയി. അയാൾ മുറിയുടെ നടുക്ക് ഒരു സ്റ്റൂളിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ മുറിയിലേക്കു കടന്നുചെന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് റെൻഫീൽഡ് ചോദിച്ചു: “ആത്മാക്കളെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കെന്താണു പറയാനുള്ളത്?”

“നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്?”

അയാൾ ചുറ്റുപാടും നോക്കി: “വേണ്ട എനിക്കാത്മാക്കളെ വേണ്ട.” “അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടതു ജീവിതമാണല്ലോ?”

“അതെ, അതെ, പക്ഷേ, താങ്കൾ എന്തിനാണതിനെക്കുറിച്ചാർത്ത് അസ്വസ്ഥനാകുന്നത്?”

“ആത്മാവില്ലാത്ത ജീവനെ മാത്രം നമുക്കെങ്ങനെ കിട്ടും? ഈച്ചകളുടെയും കുരുവികളുടെയും എട്ടുകാലികളുടെയും പൂച്ചകളുടെയും ആത്മാക്കൾ വിഹരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് താങ്കൾക്കൊരിക്കൽ പോകേണ്ടിവരില്ലേ? താങ്കൾ അവയെ ജീവനോടെ വിഴുങ്ങിയിട്ടുണ്ടല്ലോ.*

അയാൾ കണ്ണുകൾ ഇറുകെ അടച്ചു. ഞാൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കാൻ വിഷമമുള്ള മാതിരി കൈവിരലുകൾ ചെവിയിൽ തിരുകി. അയാളുടെ മുഖത്ത് ദയനീയഭാവം നിഴലിച്ചു. അയാളുടെ ചിന്തകൾ ചോർത്തിയെടുക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ഞാൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: “ആട്ടെ, കുറച്ചു പഞ്ചസാര തരട്ടെ, ഈച്ചകളെ പിടിക്കാൻ?”

അയാൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ‘വേണ്ട, വേണ്ട, ആ ചെറുപ്രാണികളെക്കൊണ്ടെന്തു ചെയ്യാൻ?’

“എട്ടുകാലികളെ ആയാലോ?

“അവയെക്കൊണ്ടും എനിക്കൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. അതു തിന്നാനോ, കു... വിലക്കപ്പെട്ട ഒരു വാക്കുചരിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ആരോ അയാളെ തടഞ്ഞ മാതിരി റെൻഫീൽഡ് നിർത്തി.

“ശരിതന്നെ.”

റെൻഫീൽഡിന്റെ ഈ സ്വഭാവം ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു: “കുടിക്കുക” എന്ന വാക്കു പറയാൻ അയാൾ ഭയപ്പെടുന്നു. എന്റെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കാനെന്നോണം പെട്ടെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു:

“എനിക്കെതിലൊന്നും ഒരു താൽപര്യവുമില്ല. ചെറുപ്രാണികളായ എലികളെയും കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെയും മറ്റും കാണിച്ച് എന്നെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ നോക്കണ്ട. ആ പടവുകളെന്നേ ഞാൻ പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ എന്റെ ലക്ഷ്യമെന്താണെന്നു വ്യക്തമായെനിക്കറിയാം.”

“ഓഹോ, അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു വലിയ ജീവികളെത്തന്നെ വേണം, അല്ലേ? ആട്ടെ, ഒരാനയായാലോ? ഒരാനയുടെ ആത്മാവ് എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ ആലോചിച്ചുനോക്കുകയാണ്.?”

“വേണ്ട, വേണ്ട. എനിക്കൊരാനയുടെ ആത്മാവു വേണ്ട. ഒരാത്മാവും എനിക്കു വേണ്ട. ഹോ! നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളും! നിങ്ങൾക്കു പോയി തുലഞ്ഞുകൂടെ? നിങ്ങൾ എന്തിനാണ് ആത്മാക്കളുടെ കാര്യം പറഞ്ഞ് എന്നെ ശുണ്ഠി പിടിപ്പിക്കുന്നത്?” റെൻഫീൽഡിന്റെ കണ്ണുകളിൽ ക്രൂരത നിഴലിച്ചു. ഇനിയും കൂടുതൽ ചോദ്യം ചോദിച്ച് അയാളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാതിരിക്കയാണു നല്ലതെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ എന്റെ മുറിയിലേക്കു പോന്നു.

റെൻഫീൽഡിന്റെ ഒന്നുരണ്ടു സ്വഭാവ സവിശേഷത ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. ‘കുടിക്കുക* എന്ന വാക്കുചരിക്കുവാൻ അയാൾ ഭയപ്പെടുന്നു. ആത്മാവിനെയും അയാൾക്കു ഭയമാണ്. ഭാവിജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾക്ക് യാതൊരു ഉത്കണ്ഠയുമില്ല. ഒരു യജമാനഭാവം അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഉറപ്പ്, എവിടെനിന്നോ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടാവണം. എങ്കിൽ എവിടെനിന്ന്? ഓ! ദൈവമേ! ഡ്രാക്കുളപ്രഭുവാനോ ആ

ഉറപ്പു നൽകിയിരിക്കുന്നത്? പ്രഭു ഇവിടെയും വന്നിട്ടുണ്ടോ?
അതൊരു ഭീഷണിയാണല്ലോ.

വൈകിട്ട് ഞാൻ എന്റെ സംശയം വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനെ
അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം സശ്രദ്ധം എന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു. പിന്നീട്
ഞങ്ങളൊന്നിച്ച് റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിലെത്തി. അയാൾ
ജനാലപ്പടിയിൽ പഞ്ചസാര വിതറിക്കൊണ്ടു പാട്ടു
പാടുകയായിരുന്നു. അയാൾ പാട്ടിൽ ലയിച്ചിരുന്നിരുന്നു.
അയാളെക്കൊണ്ടു സംസാരിപ്പിക്കാനുള്ള ഞങ്ങളുടെ ശ്രമം
വിഫലമായപ്പോൾ തിരിച്ചുപോന്നു.

മൈക്കേൽ കമ്പനിക്കാർ ആർതർക്കെഴുതിയ കത്ത്
ഒക്ടോബർ 1 മാനുരേ,

താങ്കളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം താഴെപ്പറയുന്ന വിവരങ്ങൾ
അയച്ചുതരുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. റ്റ വില് പ്രഭു
എന്നുപേരുള്ള ഒരു വിദേശിയാണ് പിക്കഡില്ലിയിലെ 347-00 നമ്പർ
വീട് വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. അയാൾ നേരിൽവന്ന് സംഖ്യ
പൂർണ്ണമായും തന്ന് വീടു വാങ്ങുകയാണു ചെയ്തത്. ഇതിൽ
കൂടുതൽ വിവരങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച്
ഞങ്ങൾക്കറിയില്ല.

താങ്കളുടെ വിശ്വസ്തൻ (ഭപ്പ്)

മൈക്കേൽ കമ്പനിക്കുവേണ്ടി

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി ഒക്ടോബർ 2
റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിൽ അസാധാരണമായി എന്തെങ്കിലും
സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ രാത്രിയിൽ മുറിക്കു പുറത്ത്
ഒരാളിനെ കാവൽ നിറുത്തി. റെൻഫീൽഡ് ശാന്തനായി
കിടന്നുറങ്ങുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ മുറിയിലേക്കു
പോന്നത്. അർദ്ധരാത്രിയിൽ അയാൾ ക്ഷുഭിതനാവുകയും
പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു എന്ന് രാവിലെ പരിചാരകൻ
അറിയിച്ചു. വിവരം ശേഖരിക്കുവാനായി ജോനതൻ
പുറത്തുപോയിരിക്കുകയാണ്. എപ്പോൾ ആവശ്യം വന്നാലും
ഉപയോഗിക്കത്തക്ക മട്ടിൽ കുതിരകളെ തയ്യാറാക്കി
നിർത്തണമെന്നാണ് ആർതറുടെ അഭിപ്രായം. സന്ധ്യയ്ക്കു
മുമ്പേ എല്ലാ പെട്ടികളും കണ്ടുപിടിച്ചു നശിപ്പിക്കണം. പ്രൊഫസർ

ഏതോ പച്ചമരുന്നന്വേഷിച്ചു പോയിരിക്കുകയാണ്. അവ ഉപകാരപ്പെടുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. ആകെപ്പാടെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഭ്രാന്തുപിടിച്ചോ എന്നു സംശയമുണ്ടാകുന്നു.

വൈകിട്ടു ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ഒത്തുകൂടി. റെൻഫീൽഡിന്റെ (പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രഭുവിന്റെ ആഗമനവും തമ്മിൽ എന്തൊക്കെയോ ബന്ധമുണ്ടെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ സംശയം ശരിയാണെങ്കിൽ പ്രഭുവിന്റെ നാശം റെൻഫീൽഡിൽ എന്തു പ്രതികരണമായിരിക്കും ഉളവാക്കുക? അതാ, റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിൽനിന്ന് എന്തോ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നല്ലോ. പരിചാരകൻ ഓടിവരുന്നു. ആർത്തനാദം കേട്ട് സേവകൻ റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിൽച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അയാൾ രക്തത്തിൽ കുളിച്ച് തറയിൽ കിടക്കുകയാണത്രേ. പോയി നോക്കട്ടെ.

ഒക്ടോബർ 3 റെൻഫീൽഡിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അയാൾ തറയിൽ കമഴ്ന്നു കിടക്കുകയായിരുന്നു. രക്തം തളംകെട്ടി കിടന്നിരുന്നു. മുഖം ചതഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നട്ടെല്ലും ഒടിഞ്ഞിരുന്നു. വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാനായി പരിചാരകനെ ഞാൻ പറഞ്ഞയച്ചു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം പ്രൊഫസർ മുറിയിലെത്തി. അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തെ നടുക്കിക്കളഞ്ഞു. പ്രൊഫസറുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പരിചാരകനെ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞയച്ചു. രോഗിക്കു ബോധം തെളിയുമ്പോൾ മറ്റാരും അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കരുതെന്നാണ് പ്രൊഫസറുടെ അഭിപ്രായം. ഈ ബഹളമൊക്കെ കേട്ട് ആർതറും ക്വിൻസിയുംകൂടി അങ്ങോട്ടോടിയെത്തി.

റെൻഫീൽഡ് ശ്വാസം വിടാൻ വിഷമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അബോധാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. ആ ശരീരത്തിന്റെ ചലനം ക്രമേണ നിലയ്ക്കുകയാണെന്നു തോന്നി.

പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “സമയം വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണ്. ഇയാളുടെ വാക്കുകൾക്കു പല ജീവിതം രക്ഷപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. എന്തായാലും ഞാനെന്നു ശശമിച്ചുനോക്കട്ടെ.”

റെൻഫീൽഡിന്റെ ചെവിക്ക് മുകളിൽ അദ്ദേഹം എന്തോ മരുന്നു കുത്തിവെച്ചു. കുറെ സമയംകൂടി കടന്നുപോയി. ഉടനെയൊന്നും മാറ്റം കണ്ടില്ല. അൽപസമയത്തിനു ശേഷം പെട്ടെന്നയാൾ കണ്ണു തുറന്നു. ഞങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം അയാൾക്ക് ആശ്വാസപ്രദമായിരുന്നു. റെൻഫീൽഡിന് ശിരസ്സു ചലിപ്പിക്കാൻപോലും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞു: 'മ്രാഫസർ, എന്റെ തൊണ്ട വരളുന്നു. എനിക്കെല്ലം വെള്ളം തരു. ഹാ! ഞാൻ അതിഭയങ്കരമായ ഏതോ ഒരു പേടിസ്വപ്നം കണ്ടു. അല്ല, സ്വപ്നമല്ല. ഒക്കെ യാഥാർത്ഥ്യം. ഞാൻ അതു പറയാൻ ശ്രമിക്കാം.'

നിമിഷങ്ങൾക്കകം വെള്ളവും ബ്രാണ്ടിയുമായി ക്വിൻസി മുറിയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാളുടെ ചുണ്ടുകൾ നനച്ചു. അയാൾ പറയാൻ തുടങ്ങി: "അതു സ്വപ്നമല്ല. പച്ചപ്പരമാർത്ഥംതന്നെ. ഹാ! ഞാൻ മരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. തൊണ്ട വരളുന്നു... വെള്ളം... അതെ, എനിക്ക് എന്തൊക്കെയോ പറയാനുണ്ട്. അന്നൊരു ദിവസം എന്നെ വിട്ടയയ്ക്കണമെന്ന് ഞാൻ അങ്ങയോടു യാചിച്ചില്ലേ ഞാൻ അന്നു ബന്ധനസ്ഥനായിരുന്നു. എനിക്ക് സംസാരിക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ പോയതിനുശേഷം വളരെ നേരം ഞാൻ നിരാശനായി വെറുതെ ഇരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ പുറകുവശത്ത് നായ്ക്കൾ കുരയ്ക്കുന്നതു കേട്ടു. പക്ഷേ, അവൻ അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു." അവൻ മഞ്ഞിലൂടെ എന്റെ സമീപത്തെത്തി. ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ ഞാൻ കണ്ടു. രക്തം പുരണ്ട വായ തുറന്ന് അവൻ അട്ടഹസിച്ചു. അവനെ വീട്ടിനകത്തേക്കു ക്ഷണിക്കുകയായിരുന്നു, അവന്റെ ആവശ്യം. അവൻ അതു കുറെക്കാലമായി എന്നോട് ആവശ്യപ്പെടുകയാണ്.

“എങ്ങനെ?

“വലിയ വലിയ ഈച്ചകളെയും പാറ്റകളെയും മറ്റും എന്റെ അടുത്തേക്കയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു... അവൻ... എന്നെ ജനലിനടുത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു... ഞാൻ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ... മഞ്ഞിനിടയിലൂടെ ആയിരമായിരം എലികളെ ഞാൻ കണ്ടു...

അവന്റെ കണ്ണുകൾ... കത്തിജ്ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ... അവൻ പറഞ്ഞു: “നീ എന്നെ അനുസരിക്കുക, ആരാധിക്കുക. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ എലികളൊക്കെ നിനക്കുള്ളവയായിരിക്കും. ഈ ജീവികൾ യുഗങ്ങളോളം നിനക്ക് ആയുസ്സു നൽകും.” ഇത്രയുമായപ്പോൾ ഞാനവനെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു: ‘പ്രഭോ വന്നാലും.’ ചെറിയ വിടവിലൂടെ, നിലാവു മാതിരി അവൻ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഞാൻ കാത്തിരുന്നെങ്കിലും അവൻ എനിക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത ജീവികളെ കൊടുത്തയച്ചില്ല. ജനൽ അടഞ്ഞുകിടക്കുമ്പോഴും അതിന്റെ വിടവിലൂടെ അവൻ ഉള്ളിൽ കടക്കാമായിരുന്നു. എന്നെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഈ വീടു മുഴുവൻ സ്വന്തമെന്ന മാതിരി അവൻ പെരുമാറാൻ തുടങ്ങി. അത്തരമൊരവസരത്തിലാണ് എന്തിനോവേണ്ടി മിന ഈ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നത്. ഇന്നുവൈകിട്ടും മീനയെ ഞാൻ കണ്ടു... അവൾ ആകെ മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മിനയെക്കണ്ടപ്പോഴാണ്... അവൻ അവളുടെ ജീവനും ഈറ്റിക്കുടിക്കാൻ തുടങ്ങിയെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായത്.”

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഞെട്ടി വിറച്ചുപോയി.

“മിനയെ അവൻ നശിപ്പിക്കുന്നത് എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഞാനവനെ കാത്തിരുന്നു. ഇന്നലെ മഞ്ഞുതരികളിലൂടെ അവൻ മുറിക്കുള്ളിലേക്കു കടന്നുവന്നപ്പോൾ ഒരു ഭ്രാന്തന്റെ സകല ശക്തിയുമുപയോഗിച്ച് ഞാനവനെ പിടിച്ചു തെരിച്ചു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ തുറിച്ചു ചാടി. അവയിലൂടെ തീജ്വാലകൾ വമിക്കപ്പെട്ടു. ആ കണ്ണുകളെ നേരിടാൻ എനിക്കു കഴിവില്ലായിരുന്നു. എന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ ചോർന്നുപോയി. എന്റെ കൈകളിൽനിന്ന് അവൻ വഴുതിമാറി. എന്നെ പൊക്കിയെടുത്ത് നിലത്തടിച്ചതിനുശേഷം മഞ്ഞുകണികകളിലൂടെ അവൻ പുറത്തേക്കൊഴുകിപ്പോയി.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞതോടുകൂടി റെൻഫീൽഡിന്റെ നാവു കുഴഞ്ഞു. ആ ശരീരത്തിന്റെ ചലനം നിലച്ചു.

മിനയുടെ ദുരന്തത്തെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞതോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ആയുധധാരികളായി മുറിയിലേക്കു പാഞ്ഞു. മുറി

അകത്തുനിന്നു പൂട്ടിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. കതകു തല്ലിപ്പൊളിച്ച് ഞങ്ങളെകത്തു പ്രവേശിച്ചു.

മുറി മുഴുവൻ ചന്ദ്രികയിൽ കുളിച്ചുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. ജോനതൻ ജാലകത്തിന്നരികിലുള്ള കിടക്കയിൽ ഗാഢനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. അടുത്തുള്ള കട്ടിലിൽ മിന കിടക്കുന്നുണ്ട്. കറുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച നീണ്ട ഒരു രൂപം അവളുടെ അരികിൽ നില്ക്കുന്നു. പുറംതിരിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നതിനാൽ മുഖം ഞങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും ഒറ്റനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഞങ്ങൾക്ക് ആളെ മനസ്സിലായി. അതു പ്രഭുവായിരുന്നു. മിനയുടെ മുഖം പ്രഭു മാറിലേക്കുമെത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പ്രഭുവിന്റെ നഗ്നമായ മാറിടത്തിൽനിന്ന് ചോര കുതിച്ചൊഴുകുന്നു. ആ രക്തം കുടിക്കാൻ മിനയെ അവൻ നിർബന്ധിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. അവളുടെ വസ്ത്രങ്ങളിൽ ചോരപ്പാടുകൾ കാണാം.

ഞങ്ങൾ മുറിയിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ പ്രഭു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആ കണ്ണുകളിൽ കോപം കത്തിജ്വലിച്ചു. ഇത്തരമൊരു ഭീകരഭാവം അതിനു മുമ്പു ഞങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ല. അവന്റെ നാസാദ്വാരങ്ങൾ വിടർന്നു വിറച്ചു. ചോര പുറണ്ട പല്ലുകൾ കടിച്ചിറുമ്മി. മിനയെ കിടക്കയിലേക്കു തള്ളിയിട്ടുകൊണ്ട് അവൻ ഞങ്ങളുടെ നേരെ കുതിച്ചു. നിമിഷത്തിനകം തിരുവത്താഴശുശ്രൂഷയിലെ പവിത്രതീകരിക്കപ്പെട്ട അപ്പം അടങ്ങിയ കവർ ഞങ്ങൾക്കും പ്രഭുവിനുമിടയിലായി വാൻ ഹെൽസിങ് നീട്ടിപ്പിടിച്ചപ്പോൾ പ്രഭു ഞെട്ടി പുറകോട്ടു മാറി. ഞങ്ങൾ കുരിശും നീട്ടിപ്പിടിച്ചു മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. പ്രഭു പുറകോട്ടു പുറകോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കനത്ത ഒരു മേഘം വന്ന് ചന്ദ്രനെ മറച്ചു. മുറിയിൽ ഇരുൾ നിറഞ്ഞു. പ്രഭുവിനെ ഞങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിയാതായി. ക്വിൻസി തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി ഉറച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും (പ്രഭു മുറിയിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ആവി മാത്രം. അതും ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കൊഴുകി.

ബോധം തിരിച്ചു കിട്ടിയ മിന ഏങ്ങിയേങ്ങി കരയാൻതുടങ്ങി. അവളുടെ ചുണ്ടുകളും കവിളുകളും രക്തം പുരണ്ടിരുന്നു. പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് അവളെ ഒരു പുതപ്പെടുത്തു

പുതപ്പിച്ചു. ഈ സമയം ദൃഢഃനിശ്ചയത്തോടെ എന്ന മാതിരി ആർത്തർ പുറത്തേക്കു പോയി.

പ്രഭു ജോനതന്റെ ബോധം കെടുത്തിയിരുന്നു. പ്രൊഫസർ ഒരു തൂവാല എടുത്തു തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ മുക്കി ജോനതന്റെ മുഖംതുടച്ചു. കുറച്ചുനേരത്തെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി ജോനതന് ബോധം തിരിച്ചുകിട്ടി. അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. പരിസരബോധം കിട്ടുവാൻ ജോനതന് അൽപസമയം വേണ്ടിവന്നു. ബോധം തിരിച്ചു കിട്ടിയപ്പോൾ അയാൾ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു: “എന്തുപറ്റി? എന്തുപറ്റി പ്രൊഫസർ? എന്താണിത് സിവാർഡ്? എന്താണു സംഭവിച്ചത്? മിന, ഓ! എന്താണിത്? രക്തമോ? രക്തം! ഓ, അവനിവിടെയും വന്നോ? ദൈവമേ! പ്രൊഫസർ, അങ്ങ് അവളെ രക്ഷിക്കേണോ? എന്തെങ്കിലും ചെയ്ത് അങ്ങ് അവളെ രക്ഷിക്കൂ. അങ്ങ് ഇവളെ നോക്കുക. അവൻ ദൂരെപ്പോയിക്കാണുകയില്ല. ഞാൻ അവനെത്തേടിപ്പിടിച്ച് ശരിപ്പെടുത്തട്ടെ.”

മിന ജോനതനെ കടന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “വേണ്ട, വേണ്ട. അങ്ങ് പോകണ്ട. അങ്ങ് എന്റെ അടുത്തുതന്നെ വേണം. എനിക്കിനി സഹിക്കാൻ വയ്യ.

മിന ജോനതനെ അരികിൽ പിടിച്ചിരുത്തി. പ്രൊഫസർ മിനയെയും ജോനതനെയും ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ആവുവിധം ശ്രമിച്ചുനോക്കി. ജോനതന്റെ ദേഹത്തു തളർന്നു കിടക്കുകയായിരുന്നു മിന. വസ്ത്രത്തിൽ പുരണ്ട രക്തം കണ്ടപ്പോൾ അവൾ തെട്ടിപ്പോയി. അവൾ പിടഞ്ഞെഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: ‘രക്തം; കളങ്കം. ഞാൻ കളജ്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങയെ സ്പർശിക്കാനുള്ള അർഹതകൂടി എനിക്കില്ലാതായിരിക്കുന്നു.” ജോനതൻ അതു വകവെക്കാതെ അവളെ ശരീരത്തിലേക്കു ചേർത്തുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ വിറയാർന്ന കണ്ഠത്തോടെ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: “എന്താണ് സിവാർഡ്? എന്താണു സംഭവിച്ചതെന്നു ദയവായി എന്നോടു പറയൂ.”

എല്ലാ വിവരങ്ങളും വിശദമായി ഞാൻ ജോനതനെ ധരിപ്പിച്ചു. പുറത്തേക്കുപോയിരുന്ന ക്വിൻസിയും ആർതറും അപ്പോൾ മുറിയിലേക്കു വന്നു. വാൻ ഹെൽസിങ് അവരോടു ചോദിച്ചു: കണ്ടോ?”

“ഇല്ല. ഇവിടെയെങ്ങുമില്ല. പഠനമുറിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവൻ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, പെട്ടെന്നുതന്നെ കടന്നുകളഞ്ഞു. കടലാസുകളും ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും മറ്റു റിക്കാർഡുകളും അവൻ തീയിട്ടു നശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ തീ കത്തിപ്പടരുകയാണ്.”

“ഈശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹം. ഒരു കോപ്പി അലമാരയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

പ്രൊഫസർ മിനയുടെ തലയിൽ തടവിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു: ‘പ്രിയപ്പെട്ട കുഞ്ഞേ, നിന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കാർക്കും ആഗ്രഹമില്ല. പക്ഷേ, നാമൊരു ജീവന്മരണസമരത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്താണു സംഭവിച്ചതെന്നു വ്യക്തമായി പറയൂ.”

മിന തെട്ടിവിറച്ച് ജോനതന്റെ ശരീരത്തോടു കൂടുതൽ ചേർന്നിരുന്നു. അല്പനേരം എന്തോ ആലോചിച്ചതിനുശേഷം അവൾ പറയാൻ തുടങ്ങി:

“അങ്ങ് തന്നെ ഉറക്കമെന്നു കഴിച്ചതിനുശേഷമാണു ഞാൻ കിടന്നത്. എങ്കിലും എനിക്കുറക്കം വന്നില്ല. മനഃപൂർവ്വം ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഉറക്കം അകലെ മാറിനിന്നതേയുള്ളൂ. അങ്ങനെ എത്രനേരം ഞാൻ ഉറക്കത്തെ ധ്യാനിച്ചു കിടന്നു എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒടുവിൽ എങ്ങനെയോ ഉറങ്ങിപ്പോയി. ജോനതൻ വന്നു കിടന്നതുപോലും ഞാനറിഞ്ഞില്ല. മുറിയാകെ പൊടിമഞ്ഞു നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. ആ മഞ്ഞിലൂടെ ആരോ മുറിക്കകത്തുകൂടി പ്രവേശിച്ചു എന്നെനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ ജോനതനെ വിളിച്ചുണർത്താൻ നോക്കി. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം ഉറക്കമെന്നു കഴിച്ച മാതിരി ഗാഢനിദ്രയിലായിരുന്നു. കട്ടിലിനരികെ ഒരു രൂപം നില്ക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകളുള്ള നീണ്ടു മെലിഞ്ഞ ആ രൂപം പ്രഭുവാണെന്നു മറ്റുള്ളവരുടെ വിവരണത്തിൽനിന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞാൻ

തളർന്നു. ഞാൻ പൊട്ടിക്കരയുകയായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. അപ്പോൾ ജോനതനെ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് പ്രഭു പറഞ്ഞു: “ശബ്ദിക്കരുത്. ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയാൽ ഞാൻ അവനെ പൊക്കിയെടുത്തു നിലത്തടിച്ചു തലച്ചോറു തെറിപ്പിക്കും.” അവന്റെ ശപിക്കപ്പെട്ട ചുണ്ടുകൾ എന്റെ തൊണ്ടയിൽ സ്പർശിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ അവൻ പറഞ്ഞു: “ഇത് ഒന്നാമത്തെയോ രണ്ടാമത്തെയോ പ്രാവശ്യമൊന്നുമല്ലല്ലോ?” എത്രനേരം അവന്റെ പല്ലുകൾ എന്റെ തൊണ്ടയിൽ വിശ്രമിച്ചു എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. രക്തം തുള്ളിതുള്ളിയായി വീഴുന്നത് എനിക്കു കാണാമായിരുന്നു. അതിനുശേഷം അവൻ പറഞ്ഞു: 'നീ എനിക്കെതിരായി വളരെയധികം വ(പവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും പ(പവർത്തിക്കുമെന്നും എനിക്കറിയാം. എന്നെ ധിക്കരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമെന്താണെന്നു നീ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. മറ്റുള്ളവരും താമസിയാതെ അതു മനസ്സിലാക്കും. യുഗങ്ങളോളം ഒരു സ്രമോജ്യമാകെ അടക്കിഭരിക്കുന്ന എന്നോടാണ് അവർ കളിക്കുന്നതെന്നോർമ്മയിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ മനസ്സിൽ 'വരു് എന്ന് എപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ, അന്നേരം നീ എന്റെയടുത്തെത്തണം. അതിനുവേണ്ടിയാണിത്.' ഇത്രയും പറഞ്ഞ് (പ്രഭു ഷർട്ടു വലിച്ചു കീറി. കൂർത്ത വിരലുകൾകൊണ്ട് അവന്റെ മാറ് കീറിപ്പിളർന്നു. രക്തം കുത്തിയൊലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ മുഖം പിടിച്ച് അവൻ ആ മുറിവിലേക്കമർത്തി. എനിക്കു ശ്വാസം മുട്ടുന്നതായി തോന്നി. എന്റീശ്വരാ! അതെന്തൊരു ഭയാനകമായ അവസ്ഥയായിരുന്നു...? ഒന്നുകിൽ ശ്വാസം മുട്ടി മരിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ... അവന്റെ രക്തം... ഹോ! എന്റീശ്വരാ ഞാൻ എന്തൊരു പാപിയാണ്.”

മിനയുടെ കഥ കേട്ട് ജോനതൻ വികാരവിജൃംഭിതനായി. കിഴക്കൻ മാനം ചുവന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നു.

പതിമൂന്ന്

ജോനതന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 3

ഭാവിപരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുവാനായി ഞങ്ങൾ പഠനമുറിയിൽ സമ്മേളിച്ചു. സംഗതികൾ ഇത്രത്തോളമായ സ്ഥിതിക്ക് ഇനി മിനയിൽനിന്ന് ഒന്നും മറച്ചുവെക്കേണ്ട കാര്യമില്ലെന്ന് നിഗമനത്തിൽ ഞങ്ങളെത്തിച്ചേർന്നു. മിനയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു: “കുഞ്ഞേ, നിനക്കു ഭയമില്ലേ? നിന്നെക്കൊണ്ടു മറ്റുള്ളവർക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുമെന്നു നീ ഭയക്കുന്നില്ലേ?”

“ഇല്ല. ഞാൻ വ്യക്തമായ തീരുമാനം എടുത്തുകഴിഞ്ഞു.”

“എന്തു തീരുമാനം?”

“ഞാൻ മൂലം ആർക്കെങ്കിലും വിഷമം അനുഭവിക്കേണ്ട ഘട്ടം വന്നാൽ ആ നിമിഷം ഞാൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്യും.”

പ്രൊഫസർ അവളുടെ ചുമലിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “നിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണെങ്കിൽ സസന്തോഷം അതുചെയ്യാൻ തയ്യാറുള്ള ഒരാൾ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. പക്ഷേ, അതു വേണ്ടിവരികയില്ല എന്നു നിനക്കു ധൈര്യമായി വിശ്വസിക്കാം. നിന്നെ കളങ്കപ്പെടുത്തിയ ആ പാപി മരിക്കുന്നതുവരെ നീ മരിക്കാൻ പാടില്ല. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ നീയും ഒരു പ്രേതമായിത്തീരും. അതിനാൽ അവൻ മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി യാതൊരു കാരണവശാലും നീ മരണത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കരുത്.”

“ഇല്ല, ഞാൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു.”

“കാർഫാക്സിൽ ശേഷിച്ച പെട്ടികൾ നാം നശിപ്പിക്കാതിരുന്നതു നന്നായി. അങ്ങനെ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ പദ്ധതി എന്താണെന്നു പ്രഭു മനസ്സിലാക്കുകയും മറ്റു പെട്ടികൾ സുരക്ഷിതസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു നീക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, പ്രഭു കൂടുതൽ വീടു വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുവരാം. എന്തായാലും നമുക്കു

പിക്കഡില്ലിയിലെ ബഹളംപിടിച്ച തെരുവിലുള്ള വീടുതന്നെ ആദ്യം പരിശോധിക്കണം. പക്ഷേ, നാം എങ്ങനെ വീട്ടിനുള്ളിൽ കടക്കും?" വാൻ ഹെൽസിങ് ചോദിച്ചു.

“വേണ്ടി വന്നാൽ കുത്തിപ്പൊളിക്കണം.”

“അപ്പോൾ പിന്നെ പോലീസുകാർ വെറുതെ ഇരിക്കുമെന്നാണോ താങ്കൾ കരുതുന്നത്?

ഞാൻ ചിന്തയിൽ മുഴുകി. എന്റെ ചിന്തയിൽപ്പോലും വേദന നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു എന്നെനിക്കറിയാം. സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞു: “എന്റെ മനോവേദന നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. അതുകൊണ്ട് ഒരു നിമിഷവും പാഴിൽ കളയരുതെന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ.”

“ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, നാം പ്രായോഗികമായ സാധ്യതകൾകൂടി കണക്കിലെടുക്കണം. നമുക്ക് പിക്കഡില്ലിയിലെ വീട്ടിനുള്ളിൽ കടക്കണം. കടന്നേ തീരു. സംശയമില്ല. പക്ഷേ, നമ്മുടെ കൈയിൽ താക്കോലില്ല. അപ്പോളെന്തു ചെയ്യും?”

ഞാൻ ചിന്താഭാരത്തോടെ തല കുലുക്കി.

“നിങ്ങൾ ആ വീടിന്റെ ഉടമസ്ഥനാണെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. നിങ്ങളുടെ കൈയിൽ താക്കോലില്ല. എന്തായിരിക്കും നിങ്ങൾ ചെയ്യുക?”

“ഞാൻ ഒരു കൊല്ലനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു പൂട്ടു പൊളിച്ച് വീട്ടിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കും.?”

“അപ്പോൾ പോലീസിടപെടുകയില്ലേ?”

“ഇല്ല, ഉടമസ്ഥൻതന്നെ അയാളുടെ വീടു കുത്തിത്തുറപ്പിക്കുന്നതിൽ പോലീസ് എന്തിനിടപെടണം?”

“അപ്പോൾ മറ്റാർക്കും സംശയം തോന്നാത്തമട്ടിൽ നമുക്കു വീടു കുത്തിത്തുറക്കാം. പൂർണ്ണധൈര്യത്തോടുകൂടി നാം ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ വീട്ടുമടസ്ഥൻ നമ്മൾതന്നെയാണെന്നേ ആളുകൾ കരുതൂ. പൊതുജനങ്ങൾക്കു പല തിരക്കാണല്ലോ. അവർ ഇതിൽ വലിയ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ട് പത്തു മണിക്കൂറു നമുക്കങ്ങോട്ടു പോകാമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. നമുക്ക്

അകത്തു കടക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ കുറച്ചുപേർ അവിടെ പരിശോധിക്കുകയും ബാക്കിയുള്ളവർ ശേഷിക്കുന്ന പെട്ടികൾ അന്വേഷിച്ചുപോവുകയും വേണം.”

പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ അഭിപ്രായം എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായിത്തോന്നി.

ആർതർ എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “ഞാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാം. എന്റെ ആൾക്കാരോടു പറഞ്ഞു കുതിരയെ ഏർപ്പാടു ചെയ്യാം.

“പക്ഷേ, താങ്കളുടെ രാജകീയപ്രഭാവത്തോടുകൂടിയ വണ്ടി കണ്ടാൽ ആളുകൾ ശ്രദ്ധിക്കില്ലേ? ക്വിൻസി സംശയമുന്നയിച്ചു: “അതുകൊണ്ടു വണ്ടികൾ വാടകയ്ക്കെടുക്കുകയായിരിക്കും ഭേദം.

പ്രൊഫസർ, ക്വിൻസിയുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു.

കാർഫാക്സിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള പെട്ടികൾ നശിപ്പിച്ചതിനു ശേഷം പിക്കഡില്ലിയിലേക്കു പോകാമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചത്. മിനയെ ഇവിടെത്തന്നെ നിറുത്താം എന്നു കരുതിയെങ്കിലും അവൾക്കതു സമ്മതമായിരുന്നില്ല. അവളെക്കൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ഉപകാരം ഉണ്ടായേക്കുമെന്ന് മിന ശക്തിയായി വാദിച്ചു: പ്രഭുവിന്റെ പരിപാടികൾ എനിക്കാണു പെട്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുക. നമ്മുടെ ശക്തി മുഴുവൻ പ്രഭുവിനെതിരെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചുനിന്നു ശ്രവർത്തിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. എന്നെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് അശേഷം ഭയമില്ല. കാരണം എന്റെ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഇതിനകം അവതാളത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞു. എന്നെ രക്ഷിക്കാനിനി ഈശ്വരനു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ.”

ഒടുവിൽ മിനയെയും ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടാം എന്നു തീരുമാനിച്ചു. “നാമിപ്പോൾ അത്യന്തം ഭീകരമായ വേട്ടയ്ക്കു പുറപ്പെടുകയാണ്. അവന്റെ ഏതൊരാക്രമണത്തെയും നേരിടാൻവേണ്ടി നാം ആയുധസഞ്ജ്ഞരാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൂഞ്ഞേ മിന, ഇനി ഈ സന്ധ്യവരെ നിനക്കു ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. അതിനകം ഞങ്ങൾ മടങ്ങിയെത്തും. നീയും

ആയുധധാരിയായിരിക്കണം. അവനെ നിന്റെ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കാനനുവദിക്കാത്ത വസ്തുക്കളൊക്കെ യഥാസ്ഥാനത്തു ഞങ്ങൾ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിശുദ്ധ അപ്പം ഞാൻ നിന്റെ നെറ്റിയിൽ തടവട്ടെ.'

ഒരു ദീനരോദനം മിനയിൽനിന്നുയർന്നു. അപ്പം അവളുടെ നെറ്റിയിൽ സ്പർശിച്ച ഉടൻതന്നെ ഉരുകിയ ലോഹംമാതിരി അത് അവിടെ ഇഴുകിച്ചേർന്നു. വേദനകൊണ്ട് അവൾ പിടച്ചു. അതിദീനം കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു: “അയ്യോ! കളങ്കം, കളങ്കം. ഈ കളങ്കവും പേറിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഇനി ജീവിക്കണം.”

ഞാനവളെ എന്റെ ദേഹത്തേക്കടുപ്പിച്ചുനിറുത്തി. മറ്റൊരാളുടെയും കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുകയായിരുന്നു.

ശാന്തമായ സ്വരത്തിൽ പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “കുഞ്ഞേ, ഒരുപക്ഷേ, അതായിരിക്കാം ദൈവനിശ്ചയം. ആ കളങ്കം ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ നിന്റെ നെറ്റിയിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോകാതിരിക്കുകയില്ല. വേദനയുടെ പടവുകൾ കയറിയേ നമുക്കു ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയൂ.”

പ്രൊഫസറുടെ വാക്കുകൾ ഞങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ തൊഴുകുകയോടെ മുട്ടുകുത്തി നിന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. മിനയോടു വിടവാങ്ങി പുറപ്പെട്ടു. മിന രക്തയക്ഷിയാവുകയാണെങ്കിൽ അവളോടൊപ്പം പോകണമെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കാർഫാക്സിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ വിഷമമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. കഴിഞ്ഞ ദിവസം ഞങ്ങൾ കണ്ട രീതിയിൽനിന്നു യാതൊരു മാറ്റവും അവിടെ സംഭവിച്ചിരുന്നില്ല. പള്ളിമുറ്റത്തെ വലിയ പെട്ടികളുടെ മുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “പവിത്രസ്മരണകളാൽ പാവനമാക്കപ്പെട്ട മണ്ണാണ് ഈ പെട്ടികളിൽ ഉള്ളത്. അത്തരം മണ്ണിൽ മാത്രമേ രക്തരക്ഷസ്സുകൾക്കു വിശ്രമിക്കാനാവൂ. ഈ മണ്ണ് അവന്റെ സ്പർശംകൊണ്ടു കളങ്കമായിരിക്കുന്നു. ആദ്യം നമുക്കിത് ശുദ്ധീകരിക്കാം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ മണ്ണിൽ ഇനിമേൽ അവനു വിശ്രമിക്കാനാവില്ല.

പ്രൊഫസർ സ്ക്രൂഡ്രെഡർ പുറത്തെടുത്ത് എല്ലാ പെട്ടികളുടെയും അടപ്പു തുറന്നിട്ടു. പഴുകിയ മണ്ണിന്റെ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന ദുർഗന്ധം അവിടെ പരന്നു. പക്ഷേ, അതൊന്നും ആരും ശ്രദ്ധിച്ചതായിക്കണ്ടില്ല. ബാഗിൽനിന്നു പരിശുദ്ധ കുരിശപ്പത്തിന്റെ കഷണമെടുത്ത് ഓരോ പെട്ടിയിലും അദ്ദേഹം വെച്ചു. ഞങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിച്ചു. പെട്ടി അടച്ച ആണി ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'മറ്റു പെട്ടികൾകൂടി ഇതേ മാതിരി ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ നാം വിജയിച്ചു. എങ്കിൽ ഇന്നു സൂര്യനസ്തമിക്കുന്നത് മിനയുടെ കളങ്കരഹിതമായ നെറ്റിത്തടം കണ്ടുകൊണ്ടായിരിക്കും.' ഭ്രാന്താലയത്തിന്റെ മുന്നിലൂടെയാണു ഞങ്ങൾ പിക്വെറ്റിയിലേക്കു പോയത്. ഞങ്ങൾക്കു മംഗളം നേർന്നുകൊണ്ട് മിന അവിടെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അതുവരെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ മംഗളമായി കലാശിച്ചു എന്നു കാണിക്കുവാൻ ഞാൻ കൈ ഉയർത്തി വീശി.

ചർച്ച് തെരുവിലെത്തിയപ്പോൾ ആർതറും ക്വിൻസിയുംകൂടി കൊല്ലനെ അന്വേഷിച്ചുപോയി. ഞങ്ങൾ പ്രഭു വാങ്ങിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ അരികിലേക്കും. കെട്ടിടത്തിനു സമീപത്തുള്ള പാർക്കിൽ അശ്രദ്ധഭാവത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഇരുന്നു. അൽപസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ കെട്ടിടത്തിനു മുന്നിൽ ഒരു വണ്ടി വന്നു നിലക്കുന്നതു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. അതിൽനിന്ന് മൂന്നുപേർ പുറത്തിറങ്ങി. ആർതറും ക്വിൻസിയും ഒരു കൊല്ലനുമായിരുന്നു അവർ.

ക്വിൻസി പണം കൊടുത്ത് വണ്ടിക്കാരനെ പറഞ്ഞയച്ചു. ആർതറുടെ ആവശ്യപ്രകാരം കൊല്ലൻ പല താക്കോലുകൾ ഉപയോഗിച്ച് പൂട്ടു തുറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഓടവിൽ ആ പൂട്ടിന് നന്നായിണങ്ങുന്ന ഒരു താക്കോൽ അയാൾ കണ്ടെത്തി. അതുപയോഗിച്ച് കൊല്ലൻ പൂട്ടു തുറന്നു. ക്വിൻസിയും ആർതറും കൊല്ലനുംകൂടി വീട്ടിനകത്തേക്കു പോയി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് കൊല്ലൻ പുറത്തു വന്ന് താക്കോൽ ആർതറെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊല്ലൻ പണവും വാങ്ങി പുറത്തേക്കുപോയി.

ഈ സംഭവം ആരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. കൊല്ലൻ പോയി കുറച്ചുസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ റോഡു; മുറിച്ചു കടന്ന് ഞങ്ങളും

ആ വീട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഒന്നായി നിന്നാണ് തിരച്ചിൽ നടത്തിയത്. ഏതു നിമിഷവും ടുവിന്റെ ഒരാക്രമണം ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. അവൻ വീട്ടിനകത്താണോ അതോ പുറത്താണോ എന്നു ഞങ്ങൾക്കറിയില്ല. ഭക്ഷണമുറിയിൽ എട്ടു പെട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു. വെറും എട്ടെണ്ണം മാത്രം. കണക്കുപ്രകാരം കാനോണ്ടത് ഒമ്പതാണ്. കാർഫാക്സിൽ ഞങ്ങൾ ചെയ്ത മാതിരി ആ എട്ടു പെട്ടികളും തുറന്ന് കുരിശുപ്പം വെച്ച ശേഷം ഞങ്ങൾ പൂർവസ്ഥിതിയിൽ അടച്ചുവെച്ചു. ശേഷിക്കുന്ന ഒരു പെട്ടി എവിടെയാണ് പ്രഭു ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ഞങ്ങൾക്കറിയില്ല. അതു കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾക്കു വിശ്രമിക്കാനാവില്ല. ആ വീടിന്റെ മുകളും മൂലയും ഞങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു. ഒരിഞ്ചു സ്ഥലംപോലും വെറുതെ വിട്ടില്ല. ഭക്ഷണമുറിയിൽ പിക്കഡില്ലിയിലെയും മൈൽ എൻഡിലെയും വീടുകളെക്കുറിച്ചുള്ള രേഖകളുണ്ടായിരുന്നു. പല തരത്തിലുള്ള താക്കോലുകളുടെ ഒരു കൂട്ടവും ഞങ്ങൾക്കവിടെനിന്നു കിട്ടി. കിൻസിയും ആർതറും കൂടി താക്കോൽക്കൂട്ടവും എടുത്തുകൊണ്ട് പെട്ടി തിരക്കി പുറത്തേക്കു പോയി.

ഞങ്ങൾ അവരുടെ വരവും കാത്ത് അക്ഷമരായി പിക്കഡില്ലിയിൽത്തന്നെ

ഇരുന്നു.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി ഒക്ടോബർ 4 ഇതുവരെയും ആർതറും കിൻസിയും തിരിച്ചെത്തിയിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ ആകെ പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഞങ്ങളുടെ ഉന്മേഷം നിലനിറുത്താൻ ഫ്രാഫസർ പലതും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

കുറച്ചുസമയം ഇങ്ങനെ കടന്നുപോയി. പെട്ടെന്ന് വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഞങ്ങൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. ഫ്രാഫസർ പതുക്കെ വാതിൽ തുറന്നു. പോസ്റ്റ് ശിപായി ഒരു കവർ തന്നിട്ട് നടന്നുപോയി.

വീണ്ടും ഫ്രാഫസർ വാതിലടച്ചു. അദ്ദേഹം കവർ തുറന്നുനോക്കി: “സൂക്ഷിക്കുക. (ഡാക്കുള്ള വരുന്നു. ഇന്നു കൃത്യം പന്ത്രണ്ടു നാല്പത്തഞ്ചിന്. അവൻ കാർഫാക്സിൽ വന്നിരുന്നു.

അങ്ങോട്ടു തിടുകഞ്ഞിൽ തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ നേരെയായിരിക്കും വരിക.?

മിന.

അത്യാവശത്തോടുകൂടി ജോനതൻ പറഞ്ഞു: അപ്പോൾ നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ അവനെ നേരിടാൻ പോവുകയാണ്.

“ഭയപ്പെടാതെ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുക. നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാനുള്ള അവസരം കൈവന്നിരിക്കുന്നു.?”

അരമണിക്കൂർകൂടി കഴിഞ്ഞു. വീണ്ടും വാതിലിൽ മുട്ടുകേട്ടു. ഞങ്ങൾ പരസ്പരം നോക്കി. ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം ഉച്ചത്തിൽ മിടിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ ആയുധങ്ങളും ധരിച്ചുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ഒരുങ്ങിനിന്നു. പ്രൊഫസറാണ് സാക്ഷ്യം നീക്കിയത്. പക്ഷേ, ഞങ്ങളുടെ ശ്രതുവിനെയല്ല, മിത്രങ്ങളെയാണ് ഞങ്ങളവിടെ കണ്ടത്. ക്വിൻസിയും ആർതറും തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ അപ്പോഴത്തെ സന്തോഷം ഈഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. പ്രഭുവിന്റെ ആറു പെട്ടികൾകൂടി ശുദ്ധീകരിച്ചതിനു ശേഷമാണ് അവർ മടങ്ങി എത്തിയിരിക്കുന്നത്.

“അഞ്ചുമണിവരെ നമുക്കിവിടെ കാത്തിരിക്കാം. മറ്റു മാർഗമൊന്നുമില്ലല്ലോ. സൂര്യനസ്തമിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ മിനയെ ഒറ്റയ്ക്കു വിടുന്നതപകടമാണ്.”

“ഇനി അവൻ വരാൻ അധികസമയം എടുക്കില്ല.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “കാർഫാക്സിൽനിന്നു വരുമ്പോൾ ഒരു പുഴയുണ്ടല്ലോ. തിരകളിറങ്ങുന്ന സമയത്തേ അവനതു താണ്ടാൻ കഴിയും. എന്തായാലും ആയുധധാരികളായി നാം കാത്തിരിക്കുക.’ പ്രൊഫസർ ഇത്രയും പറഞ്ഞുതീർന്നപ്പോൾ വാതിലിന്റെ പൂട്ടിൽ താക്കോൽ തിരിയുന്ന ശബ്ദം ഞങ്ങൾ കേട്ടു.

വ്യക്തമായ ഒരു ആക്രമണപദ്ധതി ഞങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് അപ്പോഴാണ് ബോധ്യമായത്. എങ്കിലും ക്വിൻസി മുറിയിലാകെ പെട്ടെന്നൊന്നു കണ്ണോടിച്ചു. ഞങ്ങൾക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും നിശ്ചിതസ്ഥാനങ്ങൾ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചുതന്നു. എനിക്കും വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനും ജോനതനും വാതിലിന്റെ പുറകിലായിരുന്നു സ്ഥാനം. ജനലിനു സമീപത്തും

മുന്നിലും പിന്നിലുമായി ക്വിൻസിയും ആർതറും മറഞ്ഞുനിന്നു. ഹാളിൽനിന്നു വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമുള്ള കാലോച്ച ഞങ്ങൾ കേട്ടു. പ്രഭു തയ്യാറെടുത്താണു വരുന്നതെന്നു തോന്നി. അമാനുഷികമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷം അവനിൽ കുടികൊള്ളുന്നതായി ഞങ്ങൾക്കു തോന്നി. വളരെ വേഗത്തിലാണ് അവൻ കടന്നുവന്നത്. ഞങ്ങളെ കണ്ടമാത്രയിൽ അവന്റെ മുഖത്ത് പൈശാചികഭാവം സ്പർശിച്ചു. രക്തത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്ന, വിശന്നു സിംഹത്തിന്റെ മുഖഭാവമായിരുന്നു അത്. കൂർത്തു വളഞ്ഞ പല്ലുകൾ പുറത്തു കാണാറായി. അവന്റെ രാക്ഷസീയമായ അട്ടഹാസം അവിടെ മുഴങ്ങി. ജോനതൻ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ഗുർഖാ കഠാരിയുമായി പ്രഭുവിന്റെ നേർക്ക് മിന്നൽവേഗത്തിൽ ചാടി. ജോനതൻ അവനെ ലക്ഷ്യമാക്കി ആഞ്ഞു കുത്തി. പക്ഷേ, ഒരു അഭ്യാസിയുടെ മെയ്വഴക്കത്തോടെ പ്രഭു ഒഴിഞ്ഞുമാറി. എങ്കിലും ആ കുത്തേറ്റ് അവന്റെ കോട്ടിന്റെ പോക്കറ്റ് കീറി, കുറെ നോട്ടുകെട്ടുകളും സ്വർണനാണയങ്ങളും നിലത്തു ചിതറി വീണു. ജോനതൻ വീണ്ടും കുത്താനായി കാഠാര ഓങ്ങി. പ്രഭു അത്യധികം കോപത്തോടെ ജോനതന്റെ നേർക്കു തിരിയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ജോനതന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. വിശുദ്ധ കുരിശുപ്പവും കുരിശുമായി മുന്നോട്ടു ഞങ്ങൾ നീങ്ങിയപ്പോൾ പ്രഭു പിന്നിലേക്കു മാറി. അപ്പോഴും അസഹ്യമായ വെറുപ്പും ക്രൂരഭാവവും കോപവും ആ മുഖത്ത് തെളിഞ്ഞുകാണാമായിരുന്നു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ അഗ്നിജ്വാലകൾ ഉതിർത്തു. പെട്ടെന്ന് കുറെ സ്വർണനാണയങ്ങൾക്കുടി നിലത്തു ചിതറിക്കൊണ്ട് ജോനതന്റെ കൈയിനടിയിലൂടെ മുന്നോട്ടു കുതിച്ച പ്രഭു ജനൽചില്ലുകൾ തകർത്തു പുറത്തേക്കു ചാടി. അവിടെനിന്ന് മുറ്റം കുറുകെ കടന്ന് അവൻ കുതിരപ്പന്തിയുടെ സമീപത്തെത്തി. തിരിഞ്ഞ് ഞങ്ങളെ നോക്കി ക്രൂരഭാവത്തിൽ അവൻ പറഞ്ഞു: “വിഡ്ഢികൾ! എന്നോടു കളിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയാണ്, അല്ലേ. ഓരോന്നിനെയും ഞാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എനിക്കു വിശ്രമിക്കാൻ ഇടമില്ലാതാക്കിയെന്നു നിങ്ങൾ അഹങ്കിരിക്കേണ്ട. അവ എന്റെ കൈയിൽ ധാരാളം ബാക്കിയുണ്ട്. എന്റെ പ്രതികാരാഗ്നി നിങ്ങളെയൊക്കെ

വിഴുങ്ങാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. സമയം എനിക്കു പൂജ്യം.
നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട പെൺകുട്ടികൾ
എന്റേതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരിലൂടെ നിങ്ങളെയും
എന്റേതാക്കും. കീടങ്ങൾ! എന്നോടു കളിക്കാനൊരുങ്ങുന്നു.
നോക്കിക്കൊളു, നിങ്ങളുടെയൊക്കെ രക്തം ഞാൻ കുടിക്കും. ഹ
ഹ ഹ...” കുതിരപ്പന്തിയുടെ വാതിൽ വലിച്ചടച്ചിട്ട് അവൻ
മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. വേറെ ചില വാതിലുകൾ തുറക്കുകയും
അടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാമായിരുന്നു. ആ
വാതിലിലൂടെ അവനെ പിന്തുടരുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല.
അതിനാൽ ഞങ്ങൾ ഹാളിലേക്കു മടങ്ങി.

പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് പറഞ്ഞു: “നമുക്കു ചില
കാര്യങ്ങളൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നമ്മെ
തീർച്ചയായും അവൻ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ ഭയനോടേണ്ട
കാര്യമില്ലല്ലോ. അവന്റെ വാക്കുകളിടറിയതും നിങ്ങൾ
ശ്രദ്ധിച്ചുകാണും. അവൻ ധാരാളം പണവും എടുത്തുകൊണ്ടാണു
പോയിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഇങ്ങോട്ടിനി തിരിച്ചുവരുമെന്നു
പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട.

നിലത്തുകിടന്ന നോട്ടുകളും നാണയങ്ങളും അദ്ദേഹം
പെറുക്കി എടുത്ത് പോക്കറ്റിൽ സൂക്ഷിച്ചു. കെട്ടിടത്തിന്റെ
ആധാരങ്ങളും അദ്ദേഹം കൈയിലെടുത്തു. മറ്റു
സാധനങ്ങളൊക്കെ കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ആ വീടിനു
ചുറ്റും ഒരന്വേഷണം നടത്തി. എങ്കിലും പ്രഭുവിന്റെ പൊടിപോലും
അവിടെയെങ്ങും ഇല്ലായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ജോനതന്റെ ഹൃദയം ദുഃഖം
നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. വീട്ടിലെത്തിയാൽ മിനയെ എങ്കിലും
അവന്റെ പിടിയിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാമല്ലോ എന്നാണു ഞങ്ങൾ
വിചാരിച്ചത്.

വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അത്യുത്സാഹത്തോടെ മിന ഞങ്ങളെ
സ്വീകരിച്ചു. അവളുടെ നില അല്പം മെച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.
ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം നടന്ന വിവരങ്ങളൊക്കെ ഞങ്ങൾ
മിനയോടു പറഞ്ഞു. അവളുടെ മുഖത്തു വിവിധ ഭാവങ്ങൾ
മാറിമാറി നിഴലിച്ചു. മിനയും ജോനതനും വികാരാധീനരായിരുന്നു.

അവരെ തനിയെ വിട്ടിട്ട് ഞങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി. ആ മുറിയിൽ
രക്തരക്ഷസ്സ് പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുവാനായി വേണ്ട
മുൻകരുതലുകളെടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങളിലൊരാൾ--
ഞാൻ, ആർതർ, ക്വിൻസി--ഉയഴംവെച്ചു മുറിക്കു കാവൽ
നിൽക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു.

പതിനാല്

ജോനതന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 3, 4

ഭാവിക്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇന്നലെ ഞങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തെങ്കിലും ഒരു തീരുമാനത്തിലും എത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു പെട്ടികൂടി ഇനി ബാക്കിയുണ്ട്. അത് അവൻ എവിടെ വേണമെങ്കിലും ഒളിച്ചുവെക്കാം. ഒളിച്ചിരിക്കാനാണ് അവൻ തീരുമാനിക്കുന്നതെങ്കിൽ എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും അവൻ ഒളിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യാം. അതിനിടയിൽ എന്റെ മിന--ഹോ! എത്ര ഭയാനകമായ ചിന്തയാണത്. മിന! അവൾ ശാന്തമായി ഉറങ്ങുകയാണ്. പക്ഷേ, എനിക്കുറക്കം വരുന്നില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഉറങ്ങിയേ തീരു.

മിന വിളിച്ചുണർത്തിയപ്പോൾ നേരം വെളുക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ പ്രൊഫസറെ കാണണമെന്ന് അവൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “എന്തു പറ്റി?”

*എനിക്കൊരാശയം തോന്നുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, ഈ സമയത്ത് എന്നെ ഹിപ്നോട്ടിസത്തിനു വിധേയമാക്കിയാൽ എനിക്കു ചിലതു പറയാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. സമയം കളയരുത്. പെട്ടെന്നു പോയി പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരു.”

ഞാൻ പുറത്തേക്കു ചെന്നപ്പോൾ ഡോക്ടർ സെവാർഡ് വരാന്തയിൽ ഉറങ്ങാതെ കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു: “എന്തു സംഭവിച്ചു?”

“ഇല്ല. കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. മിനയ്ക്ക് പ്രൊഫസറെ കാണണമെന്നു പറയുന്നു.”

“ശരി, ഞാൻ പോയി വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാം.’ അദ്ദേഹം ധൃതിയിൽ പ്രൊഫസറുടെ മുറിയിലേക്കു കുതിച്ചു.

രണ്ടു മൂന്നു മിനിറ്റുകൾക്കകം പ്രൊഫസർ ഞങ്ങളുടെ മുറിയിൽ എത്തി. അദ്ദേഹവും ഉത്കണ്ഠാകുലനായിരുന്നു. ആർതറും ക്വിൻസിയും ഡോക്ടർ സെവാർഡും

പരിശ്രാന്തചിത്തരായി പുറത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഡോക്ടർ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു: “എന്തുപറ്റി മിനാ? നീ ആകെ മാറിയിരിക്കുന്നല്ലോ? നിനക്കുവേണ്ടി എനിക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും?”

“പ്രിയപ്പെട്ട പ്രൊഫസർ, എന്നെ ഹിപ്പനോട്ടിസത്തിനു വിധേയയാക്കിയാൽ എനിക്ക് പ്രഭുവിനെപ്പറ്റി ചിലതു പറയുവാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നു. പുലരുന്നതിനു മുമ്പു വേണം.”

പ്രൊഫസർ മിനയുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു തുറിച്ചുനോക്കി. അദ്ദേഹം ഓരോ കൈയും മാറിമാറി വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മിനയും അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ നോക്കുകയായിരുന്നു. (കമേണ അവളുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞുവന്നു. അൽപസമയത്തിനകം അവൾ കണ്ണു തുറക്കുകയും ചെയ്തു. അവ വിദൂരതയിലുന്നി നില്ക്കുന്നതായി തോന്നി. പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു: “നീ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്?” “എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഉറക്കത്തിനു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യമൊന്നുമില്ല.”

പ്രൊഫസർ വീണ്ടും ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു: “പറയൂ, നീ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്?”

“എനിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എല്ലാം പുതിയതാണ്.

“നീ ഇപ്പോൾ എന്തു കാണുന്നു?”

“എനിക്കൊന്നും കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. എങ്ങും ഇരുട്ടാണ്.”

“നീ ഇപ്പോൾ എന്തു കേൾക്കുന്നു?”

“വെള്ളത്തിന്റെ ശബ്ദം. വെള്ളം ഇളകിമറിയുന്നുണ്ട്. തിരമാലകൾ ആഞ്ഞടിക്കുന്നു.”

“നീയൊരു കപ്പലിലാണോ അപ്പോൾ?”

“അതെ.”

“പിന്നെ നീ എന്തു കേൾക്കുന്നു?”

“തലയ്ക്കു മുകളിൽ ആളുകൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഓടിനടക്കുന്നുണ്ട്. ചങ്ങല കിലുങ്ങുന്നു. കനമുള്ള എന്തോ ഒന്നു വെള്ളത്തിൽ വീഴുന്നു.”

“നീ എന്തുചെയ്യുന്നു ഇപ്പോൾ?”

“ഇളകുന്നില്ല. അനക്കമില്ലാതെ കിടക്കുന്നു.”

ക്രമേണ മിന ശബ്ദിക്കാതെയായി. ഉറക്കത്തിൽനിന്നെന്ന മാതിരി അവൾ ഉണരുകയായി. അപ്പോഴേക്കും കിഴക്കൻ പ്രകവാളത്തിൽ സൂര്യൻ ഉദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചുറ്റുപാടുകൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ മിനയ്ക്ക് അല്പം സമയം വേണ്ടിവന്നു. അവളുടെ സംസാരത്തിന്റെ ചുരുക്കം പ്രൊഫസർ അവളെ പറഞ്ഞുകേൾച്ചപ്പിച്ചു.

“എങ്കിൽ എത്രയും വേഗം നാം പ്രവൃത്തി തുടങ്ങേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമയം കളയാനുമില്ല; പക്ഷേ, വൈകീട്ടുമില്ല.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “ആ കപ്പൽ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അത് എവിടെയോ നങ്കൂരമിട്ടിരിക്കുകയാണ്. ലണ്ടൻ തുറമുഖത്താണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ വളരെയധികം കപ്പൽ കാണും. എവിടെയാണു നമ്മൾ നോക്കുക? എന്തായാലും ദൈവാനുഗ്രഹംകൊണ്ട് നമുക്കു മറ്റൊരു സൂചനകൂടി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നു നമുക്കു തീർച്ചയായി. അവൻ ഒളിച്ചോടുകയായിരുന്നു. ജോനതന്റെ കഠാരിയെപ്പോലും അവൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്ഥലംവിടാൻ വേണ്ടിയാണ് അവൻ പണം കൈയിലെടുത്തത്. അവന്റെ അവസാനത്തെ വിശ്രമസ്ഥലമായ പെട്ടിയുമെടുത്തുകൊണ്ട് അവൻ സ്ഥലം വിട്ടിരിക്കുകയാണ്. കപ്പൽ കരയ്ക്കണഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ അവനു പുറത്തിറങ്ങാൻ കഴിയൂ. വെള്ളത്തിലൂടെ അവൻ അതിവേഗം സഞ്ചരിക്കാനാവില്ല. നമുക്കും അവനുമിടയിൽ വെള്ളമാണ്. അവൻ നിസ്സുഹായനാണ്. എങ്കിലും അവൻ സൂത്രശാലിയാണെന്ന കാര്യം മറന്നുകൂടാ. നേരം വെളുത്തല്ലോ. ഇന്നു മുഴുവൻ നമ്മുടേതാണ്.”

മിനയുടെ മുഖത്തു വിഷാദഭാവം നിഴലിച്ചിരുന്നു. അവൾ ദുഃഖത്തോടെ ചോദിച്ചു; “അവൻ ഇവിടെനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുപോയല്ലോ; പിന്നെ നാം എന്തിനാണ് അവനെ പിൻതുടരുന്നത്?” പ്രൊഫസർ അപ്പോൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം വീണ്ടും മിന ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. അപ്പോൾ പ്രൊഫസർ മറുപടി നൽകി: “പ്രിയമുള്ള കുഞ്ഞേ,

നമുക്ക് എന്തു ത്യാഗം സഹിച്ചും അവനെ പിന്തുടർന്നേ തീരൂ.
അവനെ വെറുതെ വിടാൻ നമുക്കു കഴിയില്ല.

“എന്തുകൊണ്ട്?”

“അവൻ ഇനിയും എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും
ജീവിച്ചിരിക്കാനാവും. നീ വെറുമൊരു മനുഷ്യൻ മാത്രമല്ലേ?
വളരെ ഭയപ്പെടേണ്ട ഒരു സമയമാണിത്. നിന്റെ നെറ്റിത്തടത്തിലെ
ആ അടയാളം ഓർത്തുനോക്കൂ.”

ഇത്രയും കേട്ടപ്പോൾ അവൾ ബോധരഹിതയായി പുറകോട്ടു
വീഴാൻ തുടങ്ങി.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ കുറിപ്പ് പ്രിയപ്പെട്ട ജോനതൻ,
പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ നിർദ്ദേശപകാരമാണ്
ഞാൻ ഇതെഴുതുന്നത്. താങ്കൾ ഇന്നു മിനയെ
ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ട് അവളുടെ സമീപത്തിരിക്കുക. ഞങ്ങൾ ആ
കപ്പലിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരം അന്വേഷിച്ചിട്ടു വരാം. നിരവധി
വർഷങ്ങളിലെ ചിന്തയുടെയും ആസൂത്രണത്തിന്റെയും
ഫലമായാണ് ഡ്രാക്കുള ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു വന്നത്. പക്ഷേ, ഒരു
ദിവസംകൊണ്ട് അവന്റെ പദ്ധതികളെല്ലാം നാം
തകർത്തുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും നമ്മുടെ ശ്രമം
പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. നമുക്കു വിജയം പ്രതീക്ഷിക്കാം. സഃ
ന്താഷമായിരിക്കുക.

ജോനതന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 5

ഇന്നലെ ഞാൻ മിനയുടെ അരികിൽത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഇന്നു
വൈകിട്ടു ഞങ്ങൾ ചർച്ച ആരംഭിച്ചു. ഡാനൂബ്യഴിയോ
കരിങ്കടലിൽ കൂടിയോ മാത്രമേ ട്രാൻസിൽവാനിയയിലേക്കു പ്രഭു
പോവുകയുള്ളൂ എന്നു ഞങ്ങൾക്ക് ഏതാണ്ടു ബോധ്യമായി.
കരിങ്കടൽ വഴി പോയ കപ്പലുകളെക്കുറിച്ചാണ് ഇന്നലെ
അന്വേഷിച്ചത്. കപ്പലിന്റെ പട്ടിക മുഴുവൻ ഞങ്ങൾ തുറമുഖ
ഓഫീസിൽ പോയി അന്വേഷിച്ചു നോക്കി. ഒരു കപ്പൽ മാത്രമേ
കരിങ്കടലിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ--ദൂലിറ്റിൽ
തുറമുഖത്തുനിന്നു യാത്ര തിരിച്ചു വാണാ വഴി ഡാനൂബിലേക്കു
പോകുന്ന കപ്പൽ. തീർച്ചയായും പ്രഭു ആ കപ്പലിലായിരിക്കും.

ഓഫീസിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന് അല്പം കൈമടക്കു കൊടുത്തപ്പോൾ അയാൾ അത്യധികം സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഞങ്ങളോടൊത്തുവന്നു വിവരങ്ങളെല്ലാം ശേഖരിച്ചു തന്നു. “തലേന്നു വൈകിട്ടു വളരെ തിരക്കുപിടിച്ച് ഒരാൾ ആ ഓഫീസിലേക്കു വന്നു. ഉയർന്ന മൂക്കും വെളുത്ത പല്ലുകളും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. മെലിഞ്ഞുനീണ്ട ഒരുത്തൻ. കപ്പലിന്റെ വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നതിനുവേണ്ടി അയാൾ പണം ധാരാളം ചെലവാക്കി. കരിങ്കടലിലൂടെ പോകുന്ന കപ്പലുകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരമാണ് അയാൾക്കു വേണ്ടിയിരുന്നത്. ആരോ ചിലർ അയാളെ ഓഫീസിലേക്കും പിന്നീടു കപ്പലിലേക്കും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അയാൾ കപ്പലിനകത്തു കയറാതെ പുറത്തുനിന്നു കപ്പിത്താനെ വിളിച്ചു കാര്യങ്ങൾ സംസാരിച്ചു. അയാൾക്ക് ഒരു പെട്ടി കൊണ്ടുപോകാനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. എല്ലായിടത്തും അയാൾ പണം ധാരാളമായി വാരി വിതറിയിരുന്നു. കപ്പിത്താനുമായി സംസാരിച്ച് ഒത്തുതീർപ്പിലെത്തിയതിനുശേഷം അയാൾ പുറത്തേക്കു പോയി. ഒരു കുതിരവണ്ടിയിൽ ഒരു കുറ്റൻ പെട്ടി താങ്ങിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. ചിലരുടെ സഹായത്തോടെ ആ പെട്ടി കപ്പലിലെത്തിച്ചു. കപ്പലിൽ ആ പെട്ടി എവിടെ എങ്ങനെ വെക്കണമെന്നു കപ്പിത്താന് വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശം നല്കി. അയാളുടെ ഈ നിർദ്ദേശം കപ്പിത്താനു രുചിച്ചില്ല. “അങ്ങനെ വേണമെങ്കിൽ താങ്കൾതന്നെ സ്വയം പെട്ടി എടുത്ത് എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുവെക്കുക.” കപ്പിത്താൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, അയാൾക്കു വളരെയേറെ ജോലിത്തിരക്കുണ്ടത്രേ. അതുകൊണ്ടു കപ്പലിലേക്കു വരാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കപ്പൽ പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് തീർച്ചയായും തിരിച്ചെത്തുമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ കടലാസുകൾ ശരിയാക്കാൻ പുറത്തേക്കു പോയി. കപ്പിത്താൻ വല്ലാതെ ശുണ്ഠിയെടുത്തിരുന്നു. കപ്പൽ പുറപ്പെടാൻ സമയമായി. ആ മനുഷ്യൻ വന്നുചേർന്നിട്ടില്ല. പക്ഷേ, പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന മാതിരി സമയത്തു കപ്പൽ വിടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കപ്പലിനു ചുറ്റും കനത്ത മൂടൽമഞ്ഞ് വ്യാപിച്ചു. വെള്ളം കയറിക്കയറി വന്നു. കപ്പിത്താൻ അന്യധസ്ഥനായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കുറെനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ പെട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ

കപ്പലിലേക്കു കടന്നുവന്ന് എവിടെയാണു തന്റെ പെട്ടി വെച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അന്വേഷിച്ചു. കപ്പിത്താൻ കോപാകുലനായി പറഞ്ഞു: “താനും തന്റെ ഒരു പെട്ടിയും. ഏതു നരകത്തിലെങ്കിലും പോയി തുലഞ്ഞുകൂടേ?”

കപ്പിത്താന്റെ കോപാകുലമായ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടും അയാൾക്കു ശുണ്ഠി വന്നില്ല. ഒരു കപ്പൽജോലിക്കാരന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി അയാൾ പെട്ടിയുടെ അടുത്തുപോയി. അതു സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലം കണ്ടു മനസ്സിലാക്കി. ഈ സമയത്തു തിര അടങ്ങുകയും മൂടൽമഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, ഈ മൂടൽമഞ്ഞു മറ്റു കപ്പൽ യാത്രക്കാരാരും കണ്ടില്ലത്രേ. ആ മനുഷ്യനെയും പിന്നീടവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. എന്തായാലും കാലാവസ്ഥ അനുകൂലമായ സ്ഥിതിക്കു കപ്പൽയാത്ര ആരംഭിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

ഇത്രയും കാര്യങ്ങളാണ് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കിയത്. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: 'നമ്മുടെ ശ്രതു ഇപ്പോൾ കടലിലാണ്. അവനു വെള്ളത്തിലൂടെ വളരെ സാവധാനമേ സഞ്ചരിക്കാനാവൂ. നമുക്കു കരയിലൂടെ പോവുകയാണെങ്കിൽ അവനെ വഴിയിൽ വെച്ചു പിടികൂടാം.”

“ഡ്രാക്കുള പ്രഭു കപ്പലിൽത്തന്നെയുണ്ടെന്ന് അങ്ങേക്കുറപ്പുണ്ടോ?” എനിക്കു സംശയം അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“തീർച്ചയായും. കാലത്തെ ഹിപ്നോട്ടിസത്തിന്റെ കാര്യം ഓർമ്മയില്ലേ?”

ജോനതനും അവരുടെകൂടെ പോകുമെന്നോർത്തപ്പോൾ എനിക്കു നേരിയ ദുഃഖം തോന്നി. ഡോക്ടർ സെവാർഡിന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 5

ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ എല്ലാവരും പൂർവാധികം ഉന്മേഷവാന്മാരായിരുന്നു. മേശയ്ക്കു ചുറ്റുമിരുന്നു ഞങ്ങൾ ചർച്ചയാരംഭിച്ചു. പൊതുവേ വാചാലയായ മിന മുകയായിരിക്കുന്നതു ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവളുടെ

അത്ഭുതകരമായ ബുദ്ധിയിൽ പല ആശയങ്ങളും തെളിയുന്നുണ്ടെന്നു തീർച്ച. പക്ഷേ, ഏതോ ഒരജ്ഞാതശക്തിക്കടിപ്പെട്ട് അവളുടെ നാവ് ബന്ധിതമായിട്ടുണ്ടാവണം.

വൈകിട്ട് പ്രൊഫസർ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. അദ്ദേഹം അല്പനേരം എന്താ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു. പറയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഏതോ കാര്യം അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ജോനതനെ നോക്കി പറഞ്ഞു: 'പ്രിയപ്പെട്ട ജോനതൻ, എനിക്കു വേദനാജനകങ്ങളായ ചില കാര്യങ്ങൾ പറയുവാനുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മിനയിൽ ചില മാറ്റം വന്നിരിക്കുന്നു. നാം ലൂസിയുടെ സുഖക്കേടു കണ്ടിട്ടുള്ളവരാണ്. അവളുടെ സുഖക്കേടിന്റെ ചില ലക്ഷണങ്ങൾ മിനയിലും കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. (ഡ്രാക്കുളപ്രഭു അവന്റെ രക്തം അവളെ കുടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാം പ്രഭുവിന്റെ നീക്കം മിനയെ ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്തു മനസ്സിലാക്കി. അതുപോലെ അവളെ ഹിപ്നോട്ടിസത്തിനു വിധേയയാക്കിയാൽ വരഭുവിനു നമ്മെപ്പറ്റി അവൾക്കറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ട് ഇനിമേൽ നമ്മുടെ ചർച്ചകളിൽ മിനയെ പങ്കെടുപ്പിക്കാതിരിക്കുകയാണു നല്ലത്."

അന്നു വൈകിട്ട് താൻ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നില്ലെന്നു തന്റെ അഭാവത്തിലായിരിക്കും കാര്യങ്ങൾ തുറന്നു സംസാരിക്കാൻ കൂടുതൽ സന്ദർഭം കിട്ടുക എന്നും മിന പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭാരം ഒഴിഞ്ഞുപോയതുപോലെ തോന്നി.

ചർച്ചയ്ക്കു പ്രൊഫസർതന്നെ തുടക്കമിട്ടു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: 'ഇന്നലെ തേംസ് നദി കടന്നിട്ടുണ്ട്, നമ്മുടെ കപ്പൽ. എത്ര വേഗത്തിൽ അതു പോയാലും മൂന്നാഴ്ചകൊണ്ടേ വാർണായിലെത്തൂ. പക്ഷേ, കരയിലൂടെ പോയാൽ നമുക്കവിടെയെത്താൻ മൂന്നുദിവസം മതി. ഇവിടെനിന്നു 17-0൦ തീയതി തിരിച്ചാൽപോലും കപ്പൽ അവിടെയെത്തുന്നതിന് ഒരു ദിവസം മുമ്പേ നമുക്കവിടെ എത്താം. എന്തായാലും നമുക്കു മൂന്നു നാലുദിവസം കാത്തിരിക്കേണ്ടി വരും. അതിവിടെ

വേണമെങ്കിലും ആകാം. വാർണ്ണയിലുമാകാം. അതുകൊണ്ടു നാളെ രാവിലെതന്നെ വേണ്ട തയ്യാറെടുപ്പുകളോടുകൂടി നമുക്കു നാലുപേർക്കും യാത്ര തിരിക്കണം.”

“നാലു പേരോ?” സംശയഭാവത്തിൽ ജോനതൻ ചോദിച്ചു.

“അതെ, താങ്കൾ മിനയെ ശുശ്രൂഷിച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഇരിക്കുക.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു.

ഈ മറുപടി ജോനതനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നു വ്യക്തം. അയാൾ പെട്ടെന്നൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞ്. “ശരി, അതെപ്പറ്റി നമുക്കു രാവിലെ ആലോചിക്കാം. എനിക്ക് മിനയുമായി സംസാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു’ എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു. ജോനതന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 5 (ഉച്ചതിരിഞ്ഞ്)

മിന ശാന്തയായി ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇനിമേൽ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കില്ലെന്ന് മിന എന്താണു പറഞ്ഞത്? അവൾ അങ്ങനെ അറിയിച്ചപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരുടെ മുഖത്ത് ആശ്വാസം കണ്ടു. അതിൽ എന്തോ കാര്യമുണ്ടല്ലോ. അതെന്താണ്? ഇതാ മിന ഉണരുന്നു. അവൾ ഉണന്ന എന്റെ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി: *(പ്രിയപ്പെട്ട ജോനതൻ, എനിക്കൊരപേക്ഷയുണ്ട്. അതു സാധിച്ചുതരുമെന്ന് അങ്ങ് സത്യം ചെയ്യണം. പക്ഷേ, പിന്നീടൊരവസരത്തിൽ ഞാൻ കാലുപിടിച്ച് അപേക്ഷിച്ചാൽപോലും അങ്ങയുടെ വാക്കു മാറരുത്.”

“പ്രിയപ്പെട്ട മിനാ, എനിക്ക് അങ്ങനെ സത്യം ചെയ്യാൻ ഒരുപക്ഷേ, അവകാശമില്ലെങ്കിലോ?”

“എന്റെ (പ്രാണനായകാ, എന്റെയൊരാഗ്രഹമാണ്. അതു പക്ഷേ, എനിക്കുവേണ്ടിയല്ല. പ്രൊഫസറോട് അങ്ങ് ചോദിച്ചോളൂ. അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിൽ വേണമെന്നു ഞാൻ പറയില്ല.”

“ശരി, ഞാൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു.”

“ഡാക്കുള്ള പ്രഭുവിനെ നശിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗത്തെക്കുറിച്ച് മേലിൽ ഒരൊറ്റ അക്ഷരവും എന്നെ അറിയിക്കരുത്. ഈ കളങ്കം എന്നിൽ

നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം നിങ്ങളുടെ പദ്ധതികളൊന്നും എന്നെ അറിയിക്കരുത്. നിങ്ങളുടെ മുഖഭാവത്തിൽനിന്നുപോലും ഞാനതു മനസ്സിലാക്കരുത്.

“ഞാൻ അതു സത്യം ചെയ്യുന്നു.

അർധരാത്രി. ഇന്നു മുഴുവൻ മിന ഉല്ലാസവതിയായിരുന്നു. ഈ അസ്വസ്ഥതകൾക്കിടയിലും അവൾക്ക് ശാന്തമായി ഉറങ്ങാൻ കഴിയുന്നുണ്ടല്ലോ. അത്രയ്ക്കു സന്തോഷം. അത്രയും നേരമെങ്കിലും അവൾക്കു സമാധാനം ലഭിക്കുന്നുവല്ലോ.

ഒക്ടോബർ 6

ഇന്നു നേരം പുലരുന്നതിനുമുമ്പ് പ്രൊഫസറെ വിളിക്കുവാൻ മിന ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ പ്രൊഫസറെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ മിന പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളോടൊന്നിച്ച് ഞാനും വരുന്നുണ്ട്.” പ്രൊഫസർ അമ്പരന്നുപോയി. അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: എന്തിന്?

“ഞാനും വരുന്നു. നിങ്ങൾ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ മാത്രമേ എനിക്കൊരു സുരക്ഷിതത്വബോധം ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, എന്നെക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കും ഉപകാരമുണ്ടായെന്നു വരാം.”

“അതെങ്ങനെ? നിന്നെ രക്ഷിക്കുകയാണു ഞങ്ങളുടെ ജീവിതലക്ഷ്യമെന്നു നിനക്കറിയാം. ഞങ്ങൾ അപകടത്തിന്റെ നടുവിലേക്കൊന്നു പോകുന്നത്. അപ്പോൾപിന്നെ നിന്നെ എങ്ങനെയാണവിടെ കൊണ്ടുപോവുക?” “അത് എനിക്കറിയാം. അവൻ വിളിക്കുമ്പോൾ ജോനതനെപ്പോലും കബളിപ്പിച്ച് രഹസ്യമായി എനിക്കു പോകേണ്ടിവരും. അതാ സൂര്യനുദിക്കാറായി. അതിനു മുമ്പ് എന്നെ ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്യുക. നിങ്ങളുടെ കൂടെ ഞാൻ വരുമ്പോഴും നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ ഹിപ്നോട്ടിസത്തിനു വിധേയയാക്കി പ്രഭുവിന്റെ നീക്കങ്ങളെക്കുറിച്ചറിയാൻ കഴിയും.

“മിനാ, നീ അപാരബുദ്ധിമതിതന്നെ. നിന്നെ അഭിനന്ദിക്കാൻ എനിക്കു വാക്കുകൾ കിട്ടുന്നില്ല. നീയും ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വന്നോളൂ.”

നിമിഷത്തിനകം അവൾ പുറകോട്ടു ചാരി ഉറക്കമായി. പ്രൊഫസർ വിളിച്ചെങ്കിലും അവൾ ഉണരുന്നില്ല.

വാൻ ഹെൽസിങ് നിശ്ശബ്ദനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു. ആർതും ക്വിൻസിയും അവിടെ എത്തിയിരുന്നു. മിന പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊക്കെ പ്രൊഫസർ അവരെ അറിയിച്ചു. തുടർന്ന് ഭാവിപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തു.

അങ്ങനെ യാത്രയ്ക്കു വേണ്ട തയ്യാറെടുപ്പുകളെല്ലാം ഞങ്ങൾ നടത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ മരണപ്രതീകയും തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് മിന ശേഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ സ്വത്തിന്റെയെല്ലാം അനന്തരവകാശി അവളാണ്.

ലക്ഷ്യത്തിലെത്താൻ ഈശ്വരൻ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കട്ടെ.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 11 (വൈകുന്നേരം)

സൂര്യാസ്തമനത്തിനും സൂര്യോദയത്തിനും മുമ്പും പിമ്പുമായി ഏതാണ്ട് ഒരു മണിക്കൂർ നേരം മിന സ്വയംതയ്ക്കാണ് എന്നു തോന്നുന്നു. അന്നേരം അവൾ യാതൊരു ബാഹ്യപ്രേരണകൾക്കും വഴങ്ങുന്നില്ല. ഇന്നു സന്ധ്യയ്ക്ക് അലത്പംമുസ് അവൾ ഞങ്ങളെക്കൊന്നൊന്നൊന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. ഞങ്ങളടുത്തെത്തി. ജോനതന്റെ തൊട്ടടുത്ത് അവൾ എന്നെ ഇരിക്കുവാൻ നിർബന്ധിച്ചു. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും അടുത്തിരുന്നപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു: “ഇതു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളാണ്. ഒരുപക്ഷേ, നമുക്ക് ഇനി ഇങ്ങനെ ഒന്നിച്ചിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല. നാം രാവിലെ യാത്ര ആരംഭിക്കുകയാണ്. അത്യന്തം അപകടകരമായ ഒരു യാത്ര. അവിടെ നമുക്കെന്തു സംഭവിക്കുമെന്നറിയില്ല. ആത്മാവ് അപകടത്തിലകപ്പെട്ട ഈ പാവത്തിനെക്കൂടെ കൊണ്ടുപോകുവാൻ നിങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചതു നന്നായി. ഈ അപകടത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ മരണം മാത്രമേ സഹായകമാവുകയുള്ളൂ എന്നെന്നിരിക്കറിയാം. എങ്കിൽ, നിങ്ങൾ എന്റെ ആത്മാവിനെയും പവിത്രീകരിക്കുമല്ലോ. പക്ഷേ, ഇപ്പോഴും നമുക്കു പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വകയുണ്ട്. അപ്പോൾ പിന്നെ ഞാൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതു ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. പക്ഷേ,

പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വകയില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥ സംജാതമാവുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്നെ കൊല്ലുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പു തരണം. എന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി അരുളണം.' മിന ഇതു പറഞ്ഞുതീർന്നപ്പോൾ ആദ്യം ക്വിൻസി എഴുന്നേറ്റു. അയാൾ പറഞ്ഞു: “പ്രിയപ്പെട്ട മിനാ, അത്തരമൊരു സന്ദർഭം വന്നുചേർന്നാൽ ഞാനിതാ ശപഥം ചെയ്യുന്നു, തീർച്ചയായും നിന്റെ ആഗ്രഹം ഞാൻ നിറവേറ്റും.”

പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: '(പ്രിയമുള്ള മിനാ, ഞാനും സത്യം ചെയ്യുന്നു.”

“ഞാനും.” ആർതർ പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ കലങ്ങി വീർത്ത കണ്ണുകളോടും വിവർണമായ മുഖത്തോടുംകൂടി ജോനതൻ എഴുന്നേറ്റു ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു: “എന്റെ ഓമനേ, ഞാനും അത്തരമൊരു ശപഥം ചെയ്യുമോ?”

“വേണം, പ്രിയപ്പെട്ട ജോനതൻ, വേണം.”

“ജോനതനുവേണ്ടി ഞാനിതാ സത്യം ചെയ്യുന്നു.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു.

മിനയുടെ മുഖത്ത് ആശ്വാസഭാവം തെളിഞ്ഞു. അവൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു: *എനിക്കൊരപേക്ഷകൂടിയുണ്ട്. നിങ്ങൾ അതുകൂടി സാധിച്ചുതരണം. എനിക്കുവേണ്ടി അന്ത്യകുർബാന ചൊല്ലണം.”

ഇത് ജോനതന് സഹിക്കാമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം അറിയാതെ ഒരു ആർത്തനാദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. വേദന തുളുമ്പുന്ന സ്വരത്തിൽ ജോനതൻ പറഞ്ഞു: “എന്റെ പ്രിയേ, എന്റെ ഓമനേ, നീ ഇപ്പോഴെങ്ങും മരിക്കുകയില്ല.”

“അല്ല, മരണം തൊട്ടടുത്തുണ്ടെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു.”

“എന്റെ (പ്രിയമുള്ളവളേ, ഇതു ഞാൻതന്നെ വായിക്കുമോ?”

“അങ്ങുതന്നെ വായിച്ചാൽ അതെനിക്കു കൂടുതൽ ആശ്വാസം തരും.”

ജോനതന്റെ കണ്ണുനിറഞ്ഞു. കണ്ണുനീരിലൂടെ അയാൾ ബൈബിൾ വായന തുടങ്ങി. കരളുള്ളവർക്കാർക്കും കണ്ടുനില്ക്കാൻ കഴിയുന്നതായിരുന്നില്ല ആ രംഗം.

പതിനഞ്ച്

ജോനതന്റെ ഡയറി

വാർണാ, ഒക്ടോബർ 15 അഞ്ചുമണിയോടുകൂടി ഞങ്ങളിവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. വഴിയിൽ അല്പം സമയംപോലും വെറുതെ കളഞ്ഞില്ല. ഹോട്ടലിലേക്കാണ് ആദ്യം പോയത്. കപ്പൽ തുറമുഖത്തെത്തിച്ചേരുന്നതുവരെ എന്റെ അസ്വസ്ഥതയും ആകാംക്ഷയും നിലനിൽക്കും. മിനയ്ക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് അസുഖമുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. അവൾ കുറേക്കൂടി ഉന്മേഷവതിയായിട്ടുണ്ട്. കാലത്തും വൈകിട്ടും പ്രൊഫസർ അവളെ ഹിപ്നോട്ടിസത്തിനു വിധേയയാക്കുന്നു. അതിൽനിന്ന് കപ്പൽ ഇപ്പോഴും വെള്ളത്തിൽതന്നെയാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി. ആ കപ്പലിനെ കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ടെലഗ്രാംവഴി അറിയിക്കുവാൻ ആർതർ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു നാലു ടെലഗ്രാം വന്നു കിട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കപ്പലിനെപ്പറ്റി അവർക്കൊരു വിവരവും ഇല്ലത്രേ. എന്തായാലും കപ്പൽ വാർണായിലേക്കു കുതിക്കുകയായിരിക്കണം.

പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്തതിനാൽ ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു നേരത്തേ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. പിറ്റേദിവസം ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കണ്ട് കപ്പൽ തുറമുഖത്ത് എത്തിയാലുടൻ അകത്തു കടന്നു പരിശോധിക്കുവാനുള്ള അനുമതി വാങ്ങണം. പകൽസമയത്ത് കപ്പലിൽ കയറിക്കൂടാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതു സന്ദർശനമായിരിക്കുമെന്നാണ് പ്രൊഫസറുടെ അഭിപ്രായം. പകൽ അവൻ ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കു വിധേയനാണ്. ദൈവം സഹഹായിച്ചിട്ട് കൈക്കൂലികൊണ്ട് എന്തും നേടാൻ കഴിയുന്ന ഒരു രാജ്യമാണല്ലോ ഇത്. അതുകൊണ്ട് കപ്പലിൽ കയറുവാനും പരിശോധിക്കുവാനും വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവുകയില്ല എന്നു കരുതാം. രാത്രി ഞങ്ങളറിയാതെ തുറമുഖത്തു കപ്പലടുക്കരുത്. അതും കൈമടക്കുകൊണ്ടു സാധിക്കാൻ കഴിയും.

ഒക്ടോബർ 17 കപ്പൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കണ്ട് ആർതർ സംസാരിച്ചു. തന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ ചില സാധനങ്ങൾ കളവു

പോയിട്ടുണ്ടെന്നും അത് കപ്പലിലുള്ള ഒരു പെട്ടിയിലുണ്ടെന്നു സംശയിക്കുന്നു എന്നും ആർതർ അവരോടു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ ആ പെട്ടി തുറന്നുനോക്കുവാനുള്ള ഒരർദ്ധസമയം കപ്പലുടമയിൽനിന്ന് ആർതർ നേടിക്കഴിഞ്ഞു. കപ്പലുടമ കപ്പിത്താൻ ഒരു കത്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആർതർക്കുവേണ്ട എല്ലാ സന്ദേശങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നാണ് അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. വാർണായിലെ ഏജന്റീനു കൊടുക്കാനായും ഒരു കത്ത് സമ്പാദിച്ചു. ഏജന്റിനെ കണ്ടു സംസാരിച്ചപ്പോൾ എല്ലാ സഹായവും ചെയ്തുതരാമെന്നാണ് അയാൾ പറഞ്ഞത്. പെട്ടി കണ്ടുകിട്ടിയാലുടൻ ശ്രദ്ധവിനെ നശിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവന്റെ ശരീരം പൊടിയായിത്തീരും. അതിനാൽ ഒരു കൊലപാതകക്കുറ്റത്തിന് ഉത്തരം പറയേണ്ടിവരില്ലെന്നു തീർച്ച.

ഒക്ടോബർ 24

ഒരാഴ്ച കാത്തിരുന്നെങ്കിലും കപ്പലിനെക്കുറിച്ചൊരു വിവരവും ഇല്ലെന്നാണു കമ്പനിക്കാർ അറിയിച്ചത്. പക്ഷേ, ഒക്ടോബർ 24-00 തീയതി വന്ന കമ്പി ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. “കപ്പൽ ഇന്നു രാവിലെ ദാർദനത്സിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്.”

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി ഒക്ടോബർ 25 മിനയുടെ സ്വഭാവത്തിൽ കാര്യമായ മാറ്റം വന്നിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന വിവരങ്ങളറിയാൻ അത്യാകാംക്ഷ കാണിച്ചിരുന്ന മിനയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ യാതൊന്നിലും താൽപര്യമില്ല. അവളുടെ ദേഹസ്ഥിതി അല്പം മെച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്നലെ ആർതർക്കു കമ്പി കിട്ടിയപ്പോൾപോലും അവളിൽ ഒരു ഭാവവ്യത്യാസവും കണ്ടില്ല. എങ്കിലും മിനയിൽ കാണുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ദുഃഖസൂചകമല്ലെന്നാണു പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ അഭിപ്രായം. മിനയെ ഹിപ്പനോട്ടൈസ് ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവളുടെ പല്ലുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചത്രേ. അവയ്ക്ക് മുർച്ച കൂടാൻ തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭയപ്പെടാനില്ല. പക്ഷേ, അങ്ങനെയെന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ നോക്കിയിരിക്കാനാവില്ലെന്ന്

പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടിവരികയെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നന്നായറിയാം.

വഴിയിൽ തടസ്സമൊന്നുമുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന കപ്പൽ 24 മണിക്കൂറിനകം ഇവിടെ എത്തിച്ചേരും.

ഒക്ടോബർ 25 (ഉച്ചയ്ക്ക്) കപ്പലിന്റെ വിവരമൊന്നുമില്ല. ഇന്നു കാലത്തും മിനയെ ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്തു. പഴയ കാര്യങ്ങൾതന്നെയാണവൾ പറഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ടു വെള്ളത്തിൽത്തന്നെയാണ് ആ രാക്ഷസൻ എന്ന് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്തായാലും ഞങ്ങൾ അത്യാവേശത്തോടെ കപ്പലിന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ഇന്നുകാലത്ത് മിന കുറേ അസ്വസ്ഥത പ്രകടിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അതിഗാഢമായ നിദ്രയിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളെ ഉണർത്താൻ വളരെയേറെ ശ്രമിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും അതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ക്ഷീണം കൊണ്ടായിരിക്കും. അവൾ ഉറങ്ങട്ടെ എന്നു ഞങ്ങൾ കരുതി.

പക്ഷേ, ഉറക്കമുണർന്നപ്പോൾ അവൾ പൂർവാധികം ഉന്മേഷവതിയായിരുന്നു. സന്ധ്യയ്ക്ക് ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്തപ്പോഴും മിന പഴയ കാര്യംതന്നെ ആവർത്തിച്ചു.

ഒക്ടോബർ 26 കപ്പലിന്റെ വിവരമൊന്നുമില്ല. കപ്പൽ കടലിൽത്തന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഏതു നിമിഷവും എത്തിച്ചേരാം. ഒരുപക്ഷേ, കോടൽമഞ്ഞിൽപ്പെട്ട് അനങ്ങാൻ കഴിയാതെവന്നതായിരിക്കാം. ഞങ്ങൾ കാത്തിരിപ്പു തുടരുന്നു.

ഒക്ടോബർ 27 (ഉച്ചയ്ക്ക്)

ഞങ്ങൾക്കു നിരാശയും അത്ഭുതവും ആകാംക്ഷയും തോന്നി. കപ്പലിനെ കുറിച്ചു വിവരമൊന്നുമില്ല. വന്നുചേരേണ്ട സമയം കഴിഞ്ഞിട്ട് രണ്ടു ദിവസമായി. ഇപ്പോഴും അവൻ വെള്ളത്തിൽത്തന്നെയാണെന്നാണ് മിനയുടെ വാക്കുകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. “ഇപ്പോൾ തിര സാവധാനത്തിലാണ്! എന്നും മിന പറഞ്ഞു. പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിനും പരിഭ്രമം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഒക്ടോബർ 28 കമ്പനിയുടെ ടെലഗ്രാം കിട്ടി: “കപ്പൽ ഇന്നുച്ചയ്ക്ക് ഒരുമണിക്ക് ഗലാറ്റ്സിൽ ശവേശിക്കുന്നതായി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.”

പതിനാറ്

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 28

തലയിൽ ഇടിത്തീ വീണ അനുഭവമായിരുന്നു കമ്പി കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായത്. തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതം. പ്രഭു ഞങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുപോവുകയാവാം. ആർത്തർ ആകെ വിളറിവെളുത്തു. വാൻ ഹെൽസിങ് എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ കൈകൾ ഉയർത്തി പ്രാർത്ഥിച്ചു. നിരാശയിൽ പൊതിഞ്ഞ ഒരു മന്ദഹാസമാണ് ജോനതന്റെ മുഖത്തുദിച്ചത്. പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു: 'ഗലാറ്റ്സിലേക്കുള്ള അടുത്ത വണ്ടി എപ്പോഴാണ്.'

“നാളെ രാവിലെ ആറു മൂപ്പതിന്.? മിന പെട്ടെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ജോനതൻ ചോദിച്ചു: “അതു നിനക്കെങ്ങനെ അറിയാം മിനേ?”

“ഓ! അങ്ങേയ്ക്കുപകാരപ്പെടുമെന്നു കരുതി എല്ലാ വണ്ടികളുടെയും സമയം ഞാൻ പഠിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദിവസം ഡ്രാക്കുളക്കോട്ടയിലേക്കു പോകേണ്ടി വന്നാൽ-- ഗലാറ്റ്സിലൂടെയോ ബുക്കാറസ്സിലൂടെയോ ആണല്ലോ-- അങ്ങോട്ടേക്കുള്ള വഴി. അതുകൊണ്ട് ആ വഴിക്കുള്ള വണ്ടികളുടെ സമയം പ്രത്യേകം ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

“ഹൊ! വല്ലാത്ത പെൺകുട്ടിതന്നെ.' പ്രൊഫസർ അഭിനന്ദനസൂചകമായി പറഞ്ഞു: “എന്തായാലും നാം ഓരോ ചുവടും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വെക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമുക്കു വേണ്ട തയ്യാറെടുപ്പു നടത്താം.”

“എനിക്കും എന്തെങ്കിലും ഉപകാരമുള്ള ജോലി ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഒരു ദുർബാധ എന്നിൽനിന്നകുന്നുപോയപോലെ തോന്നുന്നു.” -- മിന.

ആർത്തർ ഗലാറ്റ്സിലേക്കുള്ള ടിക്കറ്റ് വാങ്ങാൻ പോയി. അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു കൊടുക്കാൻ ഏജന്റീനെ കണ്ടു

ചില കത്തുകൾ വാങ്ങാനായി ജോനതനും സ്ഥലംവിട്ടു. ക്വിൻസി തുറമുഖ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൊന്നാണു പോയത്. ഞാനും പ്രൊഫസറും മിനയും മാത്രം ഇവിടെയുണ്ട്. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: *“മിനേ, ഡ്രാക്കുളക്കോട്ടയിലെ ജോനതന്റെ അനുഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന ഡയറി എടുത്തുകൊണ്ടു വരു.” മിന പുറത്തേക്കു പോയി. പ്രൊഫസർ വാതിലടച്ചു.

ഞാൻ ചോദിച്ചു: “പ്രൊഫസർ, എന്താണിത്?”

“എന്ത്?”

“ചില മാറ്റങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

“ശരി, എനിക്കും അതു മനസ്സിലായി. ഡയറി കൊണ്ടുവരാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത് എന്തിനാണെന്ന് അറിയാമോ?

“ഇല്ല. ഒരുപക്ഷേ, അവളെ ഒഴിവാക്കിക്കിട്ടാനാണെന്നു തോന്നുന്നു.” “ശരിയാണ്. പക്ഷേ, അതു പൂർണ്ണമായും ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. ഞാനൊരു തെറ്റ്, അല്ലെങ്കിൽ അപകടമാണു ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്നറിയാം. പ്രഭു സഞ്ചരിക്കുന്ന കപ്പൽ ഇവിടെ വരേണ്ട ദിവസം രാവിലെ മിന വളരെയേറെ അസ്വസ്ഥത കാണിച്ചില്ലേ? അവൾ ദീർഘനേരം ബോധം കെട്ടതുപോലെ കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അന്ന് പ്രഭു അവളുടെ ആത്മാവിനെ പ്രഭുവിന്റെ അടുത്തേക്ക് ആകർഷിച്ചുകാണണം. അല്ലെങ്കിൽ പ്രഭുവിന്റെ പ്രേതത്തിനെ മിനയുടെ വ്യാപാരങ്ങളറിയാൻ ഇങ്ങോട്ടയച്ചുകാണണം. അങ്ങനെ നാം വാർണായിലെത്തിയ വിവരം അവൻ അറിഞ്ഞുകാണണം. അതുകൊണ്ടാണ് അവൻ ഇവിടെ വരാതെ രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇനി അവന് മിനയെക്കൊണ്ടു വലിയ ഉപകാരമൊന്നുമില്ലതാനും.”

മിന ഉത്സാഹത്തോടെ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. അവൾ ഒരുക്കട്ടു കടലാസുകൾ പ്രൊഫസറുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. പ്രൊഫസർ അതിലൂടെ കണ്ണോടിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “സിവാർഡ്, ജോനതന്റെ ഡയറിയിൽനിന്ന് ഡ്രാക്കുളയെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാഗം ഞാൻ വായിക്കാം; കേട്ടോളൂ: ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അവൻ നദിയും കടന്ന് തുർക്കി വൻകരയിലെത്തി. അവിടെവെച്ച് യുദ്ധത്തിൽ

തോല്പിക്കപ്പെട്ടു. നിരാശനാകാതെ തിരിഞ്ഞൊടി അവൻ വീണ്ടും സൈന്യങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുവന്നു. അപ്പോഴും തോല്പിതനെ സംഭവിച്ചു. ഇതു പല പ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ അവൻ ഒറ്റയ്ക്കു തിരിച്ചുപോയി യുദ്ധത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പോടെ മടങ്ങിവന്നു. അത്തവണ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു.?

മിന പറഞ്ഞു: “ഇതിൽനിന്ന് (ഡാക്കുള്ള ഒരു കുറ്റവാളിയാണെന്നു തെളിയുന്നു. അവന്റെ മനസ്സിൽ ദുഷ്ടചിന്തകളേ രൂപംകൊള്ളുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ ഒന്നു തീർച്ച. പല പ്രാവശ്യം പരാജിതനായിട്ടും അവൻ ആത്മധൈര്യം കൈവിടാതെ വീണ്ടും സന്നാഹത്തോടെ തിരിച്ചുവന്നു. ഒരു വൻകര വെട്ടിപ്പിടിക്കാമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ് അവൻ ലണ്ടനിലേക്കു വന്നത്. താല്ക്കാലികമായെങ്കിലും അവന്റെ ശ്രമങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ടു. അവൻ മടങ്ങിപ്പോയി. പക്ഷേ, വീണ്ടും അവൻ തിരിച്ചുവരാനുള്ള സാധ്യത തള്ളിക്കളയരുത്.”

പ്രൊഫസർ മിനയെ അഭിനന്ദിച്ചു; 'മിടുക്കിതന്നെ. നീ യുക്തിയുക്തമായി ചിന്തിക്കുന്നു. ശരി, ബാക്കി കാര്യങ്ങൾക്കുടി പറയൂ. നിനക്ക് ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ പറയാൻ കാണും. അതു ഞങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്പെടും.

“ഞാൻ ശ്രമിക്കാം. അവൻ കുറ്റവാളിയാണ്. അതുകൊണ്ട് സ്വാർത്ഥമതിയുമാണ്. സ്വന്തം കാര്യം മാത്രമേ അവൻ നോക്കുകയുള്ളൂ. സ്വന്തം സൈന്യത്തെ മുഴുവൻ കൊലയ്ക്കു കൊടുത്തിട്ട് അവൻ പണ്ട് പിൻതിരിഞ്ഞൊടി രക്ഷപ്പെട്ടു. അതുപോലെ എന്നെപ്പോലും അവന്റെ സ്വാധീനവലയത്തിനു പുറത്താക്കി അവൻ പിന്തിരിഞ്ഞൊടി. ഹോ! ആ സംഭവം ഓർക്കാൻപോലും വയ്യ. അന്നത്തെ ആ കളങ്കത്തിൽനിന്ന് എനിക്കു മോചനം കിട്ടിയെങ്കിൽ! പക്ഷേ, എനിക്കൊരു ഭയം തോന്നുന്നുണ്ട്--ഞാൻ അബോധാവസ്ഥയിലായിരുന്ന ഏതെങ്കിലും അവസരത്തിൽ അവൻ എന്നിലൂടെ നമ്മുടെ രഹസ്യങ്ങൾ ചോർത്തിയെടുത്തിട്ടുണ്ടോയെന്ന്.? 'ഉവ്വ്, അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.' പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തുടർന്നു: “അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മെ വർണായിൽ വിട്ടിട്ട് അവൻ

യാത്രാപഥത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തിയത്. ഗലാറ്റ്സിലെത്തി അവിടെനിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള മാർഗം അവൻ ഇതിനകം ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവണം. ഇനി ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നായിരിക്കും അവന്റെ വിചാരം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവനിപ്പോൾ ഗാഡാഴനിദ്രയിലായിരിക്കും. മിനയെ അവന്റെ വലയത്തിൽനിന്നു വിമുക്തയാക്കിയതോടുകൂടി മിനയിലൂടെ നാം ഇനി അവന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയില്ലെന്നും അവൻ കരുതിയിട്ടുണ്ടാവും. എങ്കിലവനു തെറ്റിപ്പോയി. ഇപ്പോഴും ഉദയാസ്തമനവേളയിൽ സ്വന്തമായിരിക്കുമ്പോൾ മിനയുടെ ആന്തരികശക്തിക്ക് അവന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ കുറെയൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ആ സമയത്ത് അവനു നിന്നെ ഒന്നു ചെയ്യാനാവുകയില്ല. പക്ഷേ, ഈ വസ്തുത അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ മാർഗം കുറെക്കൂടി എളുപ്പമായിരിക്കുകയാണ്.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി ഒക്ടോബർ 29 ഇന്നു രാവിലെ മിനയെ വീണ്ടും ഹിപ്പനോട്ടൈസ് ചെയ്തു: “അന്ധകാരം. ഒന്നും കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. തിരയുടെ ശബ്ദവും കേൾക്കുന്നില്ല. ഒഴുകുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. ആളുകളുടെ ബഹളവും കേൾക്കാം. ദൂരെ ഒരു വെടിശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. കയറും ചങ്ങലയും വലിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതാ വെളിച്ചം എന്റെ ദേഹത്തേക്കടിക്കുന്നു. ശക്തിയായ കാറ്റുമുണ്ട്.

മിന ചായ കൊണ്ടുവരാൻ അകത്തേക്കുപോയി. പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: “സുഹൃത്തുക്കളേ, നാം നമ്മുടെ ശത്രുവിനോടു വളരെയടുത്ത് എത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അവൻ ഇതുവരെ കരയ്ക്കിറങ്ങിയിട്ടില്ല. ഇന്നു രാത്രി കരയ്ക്കിറങ്ങി രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഒരു ദിവസം അവനു നഷ്ടപ്പെടും. നമുക്കൊരു ദിവസംകൂടി പ്രവർത്തിക്കാൻ സമയം കിട്ടുകയും ചെയ്യും.”

അന്നത്തെ ചർച്ച അവസാനിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഉറങ്ങുവാൻ പോയി. കാലത്ത് മിന എന്തു പറയുന്നു എന്നറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു.

അന്ന് ഹിപ്നോട്ടിസം ഫലിക്കാൻ കൂടുതൽ സമയമെടുത്തു. (ഡാക്കുളയുടെ ബാധ ക്രമേണ അവളിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുപോവുകയാണല്ലോ. “ഇരുട്ട്. എന്റെ സമനിരപ്പിൽ വെള്ളം ഇളകുന്ന ശബ്ദം. മരപ്പലകകൾ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന.” ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും സൂര്യനുദിച്ചുയർന്നു. സന്ധ്യയ്ക്ക് മിനയെ ഹിപ്നോട്ടിസത്തിനു വിധേയയാക്കാൻ കൂടുതൽ വിഷമം നേരിട്ടു. വളരെ നേരത്തെ ശ്രമഫലമായി അവൾ പറഞ്ഞു: “വെള്ളം ഒഴുകുന്നു. ഇളംകാറ്റടിക്കുന്നുണ്ട്. അവ്യക്തമായ ശബ്ദങ്ങൾ. പരിചയമില്ലാത്ത ഭാഷ. ചെന്നായ്ക്കളുടെ ശബ്ദം. ഒക്ടോബർ 30 (രാവിലെ 7 മണി) ഞങ്ങൾ ഗലാറ്റ്സിലെത്താറായിരിക്കുന്നു. മിനയെ ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്യാൻ ഇന്നു പതിവിലേറെ വിഷമിക്കേണ്ടിവന്നു. “ഇരുട്ട്. വെള്ളം ഇളകുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം. മരപ്പലകകൾ കൂട്ടിമുട്ടുന്നു. പശു അമറുന്ന ശബ്ദവും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. വിചിത്രമായ ഒരു ശബ്ദവുംകൂടി കേൾക്കുന്നു. അത്, അത്...” “പറയൂ, ഞാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു, പറയൂ.” വാൻ ഹെൽസിങ് പറഞ്ഞു. “ഇതെന്താണു പ്രൊഫസർ? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയോടെന്ന മാതിരി 'പറയൂ' എന്നു പറയുന്നു. ഞാനെന്തു പറയാൻ? പ്രൊഫസർ എന്നെ ശാസിക്കുകയാണോ?' മിന ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. “ഓ, മിനാ, നിന്നെ ശാസിക്കുകയോ, ആജ്ഞാപിക്കുകയോ ഞാൻ ഒരിക്കലും ചെയ്യുകയില്ല.” ഞങ്ങൾ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തുകയാണ്. വണ്ടിയുടെ ചുളംവിളി കേൾക്കുന്നു.

മിനയുടെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 29

ജോനതനും ഡോക്ടറുംകൂടി കപ്പൽക്കമ്പനിക്കാരെ കാണാൻ പോയിരിക്കുന്നു.

ഞാനും ക്വിൻസിയുംകൂടി ഹോട്ടലിലേക്കു പോയി. ക്വിൻസിക്ക്

വിദേശഭാഷകളറിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ടാണദ്ദേഹം അവരുടെകൂടെ

പോകാഞ്ഞത്. ആർതവും ചില വിവരം തിരക്കാൻ പോയിരിക്കുകയാണ്. വൈകിട്ട് ആർതർ തിരിച്ചെത്തി. അദ്ദേഹം പോയ കാര്യം ശരിയായത്രേ.

ജോനതന്റെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 30

കപ്പലുടമയുടെ സഹായത്തോടെ ഞങ്ങൾ ഇവിടെയുള്ള ഏജന്റീനെ പോയി കണ്ടു. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ കപ്പലിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. കപ്പലിൽവെച്ച് കപ്പിത്താനുമായി സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “ഞങ്ങളുടെ യാത്ര സുഖമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഏതു സമയവും കാറ്റു തിരിഞ്ഞു വീശിയേക്കാമെന്നു തോന്നി. ഞങ്ങൾ വല്ലാത്തൊരു മൂടൽമഞ്ഞിൽപെട്ടു. അതു ഞങ്ങളുടെകൂടെ നീങ്ങിവരികയാണോ എന്നു ഞങ്ങൾ സംശയിച്ചു. കപ്പൽ കുറെ ദൂരം വന്നപ്പോൾ ആൾക്കാർ ബഹളംവെക്കാൻ തുടങ്ങി. കപ്പൽ പുറപ്പെടാൻ നേരത്ത് ഒരു വിചിത്രമനുഷ്യൻ കപ്പലിലേക്കു കടന്നുവന്നു. ഒരു വലിയ പെട്ടി അയാൾ കപ്പലിൽ കയറ്റി. അതെടുത്തു കടലിലെറിയണമെന്നായിരുന്നു ആളുകളുടെ അഭിപ്രായം. കാരണം ആ പെട്ടി കൊണ്ടുവന്നതിനുശേഷം അസുഖകരമായ അനുഭവമാണുണ്ടായത്. മൂടൽമഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കു വഴി കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിന്റെ കാരണവും ആ പെട്ടിതന്നെ ആണെന്നു യാത്രക്കാർ വിശ്വസിച്ചു. അഞ്ചുദിവസം മൂടൽമഞ്ഞുണ്ടായിരുന്നു. കാറ്റിനനുസരിച്ച് കപ്പൽ നീങ്ങി. കപ്പൽ ചെല്ലുന്നിടത്തു ചെല്ലട്ടെ എന്നു ഞാനും കരുതി. ഒരു ദിവസം മൂടൽമഞ്ഞു കുറേയ്ക്കു ഉരുകിമാറാൻ തുടങ്ങി. സൂര്യപകാശം മഞ്ഞിലൂടെ അരിച്ചെത്തി. ഞങ്ങൾ പുറത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ കപ്പൽ ഗലാറ്റ്സിലെത്തിയിരിക്കുന്നതായി മനസ്സിലായി.

എന്തായാലും ഇനി ആ പെട്ടി കപ്പലിൽ വെക്കാൻ തങ്ങൾ സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. യാത്രക്കാർ അതെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു കടലിലേക്കു തള്ളാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ചെന്നുനോക്കി. “ഗലാറ്റ്സിലേക്ക്-- വാർണാവഴി’ എന്ന് ആ പെട്ടിയിലെഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ

യാത്രക്കാരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു; “എന്തായാലും അതിവിടെ ഇറക്കാനുള്ളതാണല്ലോ. ആരെങ്കിലും വന്നു കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളട്ടെ.? അങ്ങനെ യാത്രക്കാരെ, പെട്ടി കടലിൽ തള്ളുന്നതിൽനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഒരാൾ ധൃതിയിൽ കപ്പലിൽ കയറിവന്ന് ഡ്രാക്കുള പ്രഭുവിന്റെ ആ പെട്ടി കൈപ്പറ്റുവാനുള്ള അധികാരപത്രം കാണിച്ചു. എങ്ങനെയെങ്കിലും അത് അവിടെനിന്നൊന്ന് ഒഴിവാക്കിക്കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. അതിനാൽ പെട്ടി അയാളെ ഏല്പിച്ചു.

പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു; “ആരാണ് അതു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുപോയത്?”

“നിൽക്കണേ, ഞാനൊന്നു നോക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. ഇതാ... ഇതിൽ ഇമ്മാനുവൽ എന്നു പേരെഴുതി ഒപ്പിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതാണു ശരിയായ മേൽവിലാസം. ഇതിൽക്കൂടുതലൊന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.?”

ഞങ്ങൾ കപ്പിത്താനു നന്ദി പറഞ്ഞു തിരിച്ചുപോന്നു.

ഇമ്മാനുവലിനെ കണ്ടുപിടിക്കുകയാണ് അടുത്ത ലക്ഷ്യം. കുറച്ചൊന്നുമല്ല അതിനായി ബുദ്ധിമുട്ടിയത്. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓഫീസിൽവെച്ച് ആളിനെ കണ്ടെത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. അയാൾ പറഞ്ഞു: “എനിക്ക് ദ് വില പ്രഭുവിന്റെ ഒരു കത്തു കിട്ടി. ഈ പെട്ടി കൈപ്പറ്റണമെന്ന് അതിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. കസ്റ്റംസിൽ കുഴപ്പമൊന്നും ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നതും പുലർച്ചയ്ക്കു മുമ്പേ ആ പെട്ടി അവിടെനിന്നു മാറ്റണമെന്നായിരുന്നു കത്തിലെ നിർദ്ദേശം. പെട്ടി പെട്രോഫ് എന്ന ആളിനെ ഏല്പിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. ജോലിക്കു മതിയായ പ്രതിഫലവും കത്തിനോടൊപ്പം അയച്ചുതന്നിരുന്നു. നിശ്ചിത സമയംതന്നെ പെട്രോഫ് വന്നു. ഞാൻ പെട്ടി അയാളെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.?”

ഞങ്ങൾ വീണ്ടും അന്വേഷണം തുടർന്നു. പക്ഷേ, പെട്രോഫിനെ കുറിച്ചുമാത്രം യാതൊരു വിവരവും കിട്ടിയില്ല.

അയാൾ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം മുമ്പേ അവിടെനിന്നു പോയതാണത്രേ.

വീണ്ടും ഞങ്ങൾ വഴിമുട്ടി നിന്നു. എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഞങ്ങൾ കുഴങ്ങി. അധികസമയം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരാൾ ഓടി വന്നു പറഞ്ഞു: “അതാ, പെട്രോഫിന്റെ ശവം പള്ളിവളപ്പിൽ കിടക്കുന്നു. ഏതോ വന്യമൃഗം തൊണ്ട കടിച്ചുപൊളിച്ചു കൊന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു.”

ഈ കൊലപാതകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടേക്കുമെന്നു കരുതി ഞങ്ങൾ സ്ഥലംവിട്ടു.

പതിനേഴ്

മിനയുടെ ഡയറി

ഒക്ടോബർ 30 (വൈകുന്നേരം)

ഓരോ നിമിഷവും വിലപ്പെട്ട ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മാർഗം കാണാതെ എന്റെ

സുഹൃത്തുക്കൾ നിരാശരായി തളർന്നിരിക്കുന്നു. പ്രൊഫസർ എല്ലാ

റിക്കാർഡുകളും എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ഇതൊന്നു ശരിക്കു പഠിക്കട്ടെ. “അതെ! ഈശ്വരൻ ഞങ്ങളെ കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്റെ

ഹം ശരിയാണെങ്കിൽ ഞാനൊരു മാർഗം കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതേപ്പറ്റി

വിവരിച്ചെഴുതാം. അവർ വരുമ്പോൾ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കാനെളുപ്പമാകും.

എന്റെ നിഗമനങ്ങൾ

സ്വന്തം കോട്ടയിലെത്തിച്ചേരുകയാണ് പ്രഭുവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. തന്റെ പെട്ടിയും പേരി ഇത്രയും ദൂരം സഞ്ചരിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് അവനില്ല. അതിനാൽ അവനെ ആരെങ്കിലും എടുത്തുകൊണ്ടുപോവുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. പകൽസമയത്ത് അവൻ നിസ്ഹായനാണ്. കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ മൃഗങ്ങളുടെയോ പക്ഷികളുടെയോ രൂപമെടുത്തു രക്ഷപ്പെടുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇത്രദൂരം അങ്ങനെ പോകുവാനുള്ള കഴിവ് അവനില്ല.

എങ്കിൽ ഏതു വഴിയിലൂടെയായിരിക്കും അവനെ കൊണ്ടുപോയിരിക്കുക? റോഡുവഴിക്കായിരിക്കുമോ? ഇല്ല. റോഡിലൂടെയായാൽ പല കുഴപ്പങ്ങൾ സംഭവിക്കാം. ജീജ്ഞാസുക്കളായ ആളുകൾതന്നെയാണ് ഏറ്റവും വലിയ അപകടം. പെട്ടിയിൽ എന്താണെന്ന് ആർക്കെങ്കിലും ഒരു സൂചന ലഭിച്ചാൽ പിന്നെ അവന്റെ കാര്യം അവസാനിച്ചതുതന്നെ. പിന്നെ വഴിയിലുള്ള ചുങ്കത്തിന്റെ പ്രശ്നവുമുണ്ട്. ആളുകൾ തന്നെ

പിന്തുടരുന്നുവെന്ന് അവനറിയാം. അതവൻ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

തീവണ്ടിയിലായിരിക്കുകയില്ല അവന്റെ യാത്ര. തീവണ്ടിയാത്ര താമസമുള്ളതാണല്ലോ. പ്രത്യേകിച്ചും ആൾക്കാർ അവനെ പിന്തുടരുന്ന സ്ഥിതിക്ക്. അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അപകടത്തിലേക്കെടുത്തുപാടാൻ അവൻ തയ്യാറാവുകയില്ല.

എങ്കിൽ തീർച്ചയായും അവന്റെ യാത്ര വെള്ളത്തിലൂടെ ആയിരിക്കും. ഏറ്റവും സുരക്ഷിതമായ മാർഗം ഇതാണ്. പക്ഷേ, ഇതിനും ചില അപകടങ്ങളുണ്ട്. പകൽസമയം നിസഹായനായ അവൻ പെട്ടിയിൽ ബന്ധനസ്ഥനായിരിക്കും. രാത്രിയിൽ മാത്രമേ അവനെന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാനാവൂ. മൂടൽമഞ്ഞ്, ചെന്നായ്ക്കൾ തുടങ്ങിയവ അവന്റെ സഹായത്തിനു വന്നേക്കാം. പക്ഷേ, എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ വള്ളം മറിഞ്ഞു പെട്ടി മുങ്ങിപ്പോവുകയാണെങ്കിൽ അവൻ എന്നെന്നേക്കുമായി നശിച്ചുതുതന്നെ. ഈ കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ യാത്ര വെള്ളത്തിലൂടെയാണെന്ന നിഗമനത്തിലെത്തുന്നു. അവൻ ഗലാറ്റ്സിലേക്കുതന്നെയാണു പുറപ്പെട്ടത്. വാർണായിലേക്കെന്നു പറഞ്ഞത് ഞങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാനായിരിക്കും. പെട്ടി പെട്രോഫിന്റെ കൈയിലെത്തുന്നതുവരെ അവന്റെ പദ്ധതി യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെ നടന്നു. സൂര്യോദയത്തിനു മുമ്പുതന്നെ പെട്ടി പെട്രോഫിന്റെ കൈവശം വന്നുചേർന്നിരിക്കണം.

സൂര്യോദയത്തോടുകൂടി അവൻ സ്വന്തം രൂപം കൈക്കൊണ്ട് പെട്രോഫിനോട് പെട്ടി പുഴക്കരയിലെത്തിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവും. പെട്ടി സുരക്ഷിതമായി പുഴക്കരയിലെത്തിയപ്പോൾ പെട്ടിയുടെ നീക്കത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തെളിവു മുഴുവനും നശിപ്പിക്കുവാനായി അവൻ പെട്രോഫിനെ കൊന്നതാവണം.

ഭൂപടം പരിശോധിച്ചതിൽനിന്ന് സ്റ്റോവാക്കുകൾക്കു സഞ്ചരിക്കാൻ പറ്റിയ രണ്ടു നദികളേയുള്ളെന്നു കാണുന്നു-- (ബുത്തും സരത്തും. ഹിപ്നോട്ടിസത്തിൽനിന്നു ചില സൂചനകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പശു അമറുന്ന ശബ്ദംകേട്ടു. വെള്ളം

സമനിരപ്പിൽനിന്നൊഴുകുന്നു. മരപ്പലകകൾ കൂട്ടിമുട്ടി ശബ്ദമുണ്ടാകുന്നു. ഇതൊക്കെ ഹിപ്നോട്ടിസത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലായ കാര്യങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് ഡ്രാക്കുള ഇപ്പോഴും പെട്ടിക്കെത്തുതന്നെയെന്നതിൽ സംശയമില്ല. കാറ്റ് ശരീരത്തിലടിക്കുന്നതായി അവൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ തുറന്ന ബോട്ടിൽ ചെറിയ ഒരു പുഴയിലൂടെയാണവൻ പോകുന്നത്. പങ്കായംകൊണ്ടോ കഴുകേക്കാൽകൊണ്ടോ ബോട്ടു തുഴയുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, മരപ്പലകകൾ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടത്. ബോട്ട് പുഴയിലൂടെ മേലോട്ടാകണം നീങ്ങുന്നത്. ബോട്ടിന് യാത്ര ചെയ്യാൻ പറ്റിയ നദി ബ്രൂത്ത് ആണെങ്കിൽപോലും ബോർഗോ ചുരത്തെ ചുറ്റി ഒഴുകുന്ന സരത്തുതന്നെയാണ് ഡ്രാക്കുളക്കോട്ടയ്ക്കടുത്തെത്താൻ പറ്റിയ ഏറ്റവും നല്ല മാർഗമെന്നനിക്കു തോന്നുന്നു. എന്തായാലും എന്റെ ഈ നിഗമനങ്ങൾ സുഹൃത്തുക്കളെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കാം. അവർ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കട്ടെ.

പതിനെട്ട്

എന്റെ നിഗമനങ്ങൾ വായിച്ചുകേട്ടപ്പോൾ സുഹൃത്തുക്കൾ അത്ഭുതം കൊണ്ടും ആനന്ദംകൊണ്ടും ആവേശഭരിതരായി. ജോനതൻ എന്ന ആശ്ലേഷിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. പ്രൊഫസർ എന്ന വാനോളം പുകഴ്ത്തി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “മിനാ, നീ ഒരിക്കൽക്കൂടി ഞങ്ങളുടെ ഗുരുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു മുന്നോട്ടുപോകാൻ നീയൊരു മാർഗം തുറന്നുതന്നിരിക്കുകയാണ്. ഇപ്രാവശ്യം നമ്മൾ വിജയിക്കുമെന്ന് എന്നോടാരോ പറയുന്നതായി എനിക്കു തോന്നുന്നു.

“ഒരു ആവിബോട്ടെടുത്ത് നമുക്കവനെ പിന്തുടരാം.” ആർതർ പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ കരയിലൂടെ വരാം. കുതിരപ്പുറത്ത്. കരയിലിറങ്ങി അവൻ രക്ഷപ്പെടരുത്* -- ക്വിൻസി.

“നല്ല കാര്യംതന്നെ.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: ‘രണ്ടു വഴിയിലൂടെയും നമുക്കവനെ പിന്തുടരാം. പക്ഷേ, ഒറ്റയ്ക്കൊരു പോകാൻ പാടില്ല. നമ്മൾ എല്ലാത്തരത്തിലും ആയുധധാരികളായിരിക്കണം. സ്ലോവാക്കുകൾ വളരെ ക്രൂരന്മാരാണ്. അവരുടെ കൈയിൽ ആയുധങ്ങളുണ്ടാവുമെന്നു തീർച്ച. പക്ഷേ, നാം പിൻതിരിയരുത്. ആ ക്രൂരജന്തുവിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതുവരെ നാം മുന്നോട്ടുപോവുക. അവനെ വധിച്ചു തീരു. പ്രിയപ്പെട്ട ജോനതൻ, അവനെ നശിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും അർഹൻ താങ്കളാണ്. താങ്കൾ ഭയന്നു പിൻമാറുന്നവനല്ലെന്നറിയാം. ജോനതനും ആർതറുംകൂടി അവനെ വെള്ളത്തിലൂടെ പിന്തുടരുക. ക്വിൻസിയും സെവാർഡും കരയിലൂടെ മുന്നേറുക. ഞാനും മിനയുംകൂടി (ഡാക്കുളപ്രഭുവിന്റെ കോട്ടയിലേക്കുതന്നെ പോകാം. ജോനതന്റെ ഡയറിയിൽനിന്നു വഴി ഏതാണ്ടു വ്യക്തമാണ്. മിനയെ ഹിപ്നോട്ടെസ് ചെയ്താൽ നമുക്കെന്തൊരു കാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. കോട്ടയിൽ പല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുതീർക്കാനുണ്ട്. അവിടെയുള്ള രക്തരക്ഷസ്സുകളെ

നശിപ്പിച്ച് അവയുടെ ആത്മാക്കൾക്കും മോക്ഷം കൊടുത്തേ തീരു.”

ജോനതൻ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു: “മിന ഇപ്പോൾത്തന്നെ അവന്റെ പിടിയിൽപെട്ടു നരകിക്കുകയാണ്. ഇനി കൂടുതൽ കുഴപ്പം വരുത്തിവെക്കാൻ അവളെ അവന്റെ കോട്ടയിലേക്കുതന്നെ കൊണ്ടുപോകണോ പ്രൊഫസർ? എനിക്കതു സമ്മതിക്കാനാവില്ല. ഹൊ! ആ കോട്ടയെക്കുറിച്ച് ചാർക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ നടുങ്ങി വിറയ്ക്കുന്നു. നിലാവിൽ കുളിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഭീമാകാരമായ കോട്ട! മഞ്ഞുതരികൾ സദാ വട്ടം ചുറ്റി മനുഷ്യരൂപം കൈക്കൊള്ളുന്ന മഹാനരകം! അങ്ങ് അത്തരമൊരന്തരീക്ഷത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും അകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ, പ്രൊഫസർ! രക്തരക്ഷസ്സുകളുടെ ചോര തുടിച്ചുനില്ക്കുന്ന ചുണ്ടുകൾ കൊണ്ടുള്ള ചുംബനം അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ?’ വാക്കുകൾ കിട്ടാതെ ജോനതൻ തളർന്നു സോഫയിലേക്കു വീണു.

“എന്റെ (പിയപ്പെട്ട ജോനതൻ, മിനയെ ആ രാക്ഷസന്റെ പിടിയിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോകുന്നത്. അവളെ അങ്ങോട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകണമെന്നെന്നിക്കാഗ്രഹമില്ല. അവളുടെ മനസ്സിനു താങ്ങാനാവാത്ത, അവളുടെ കണ്ണുകൾ കാണാൻ മടിക്കുന്ന പല രംഗങ്ങളും അവിടെ ആടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ശരതു വളരെ ശക്തനാണ്. ഇക്കുറി അവൻ രക്ഷപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ വർഷങ്ങളോളം അവൻ ഉറങ്ങിക്കിടക്കും. പക്ഷേ, അതിനകം നമ്മുടെ മിന...” പ്രൊഫസർ ഒന്നു നിറുത്തിയിട്ടു പറഞ്ഞു; “മിന, അവന്റെ കൂട്ടുകാരിയായി, ആജ്ഞാനുവർത്തിയായിത്തീർന്നിരിക്കും. കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽവെച്ച് ജോനതൻ കണ്ടെത്തിയ രക്തയക്ഷിയെപ്പോലെ അവളും മനുഷ്യരക്തം കുടിച്ചു ജീവിക്കും. ഈ ഒരു ഭീകരാവസ്ഥ ഒഴിവാക്കുവാനാണ്, എന്റെ ജീവൻ ബലിയർപ്പിക്കേണ്ടിവന്നാൽപ്പോലും, ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോകാൻ തയ്യാറാകുന്നത്.

“അങ്ങയ്ക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതെന്തും ചെയ്യാം.” തേങ്ങിക്കൊണ്ട് ജോനതൻ പറഞ്ഞു: “നമ്മളെല്ലാം ഈശ്വരന്റെ കൈകളിലാണ്?”

സമയം ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി. ഞങ്ങൾ യാത്രയ്ക്കുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ പൂർത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഡോക്ടർ സിവാർഡും ക്വിൻസിയുംകൂടി ഒരു ഡസൻ നല്ല കുതിരകളെ ശേഖരിച്ചു. ആർതറും ജോനതനുംകൂടി ആവിബോട്ടുകളും ഏർപ്പാടു ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. ഭൂപടങ്ങളും മറ്റായുധങ്ങളും ഞങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഞാനും പ്രൊഫസറുംകൂടി 11.40-ന്റെ വണ്ടിയിൽ വറസ്സിയിലേക്കു പുറപ്പെടുന്നു. അവിടെനിന്നു കുതിരവണ്ടി പിടിച്ചു ബോർഗോ ചുരത്തിലെത്താം.

സകല ശക്തിയും സംഭരിച്ച് എന്റെ പ്രാണപ്രപിയനായ ജോനതനോടു ഞാൻ വിടവാങ്ങി. ഒരുപക്ഷേ, ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും ഇനി അദ്ദേഹത്തെ എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലോ!

ജോനതന്റെ ഡയറി ഒക്ടോബർ 30 (രാത്രി)
ബോട്ടിലിരുന്നുകൊണ്ടാണ് ഞാനീ കുറിപ്പെഴുതുന്നത്. ആർതർ അതിസമർത്ഥമായി ബോട്ട് ഓടിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പ് ബോട്ടോടിച്ചു പരിചയമുണ്ട്. ബോട്ടു കുതിച്ചു പായുകയാണ്. രാത്രിയായതുകൊണ്ടു തടസ്സങ്ങളൊന്നുമില്ല. പുഴയിൽ വേണ്ടത്ര വെള്ളമുണ്ട്.

ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പേ ഡോക്ടർ സെവാർഡും ക്വിൻസിയും പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. നദിയുടെ വലതുകരയിലൂടെയാണ് അവരുടെ യാത്ര. തുടക്കത്തിൽ രണ്ടുപേർ അവർക്കു കൂട്ടിനുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോരുത്തരും ഓരോ കുതിരയെ തെളിക്കും. അങ്ങനെയൊക്കുമ്പോൾ ആരും സംശയിക്കുകയില്ലല്ലോ. കുറെ ദൂരം പോകുമ്പോൾ ഈ കൂട്ടുകാർക്കു പ്രതിഫലംകൊടുത്തു പറഞ്ഞയയ്ക്കാം. പിന്നീട് സ്വയം കുതിരകളെ തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോകും. അത്യന്തം അപകടകരമായ ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക്, ഏതു ഭീകരാവസ്ഥയെയും നേരിടാനുള്ള കരളുറപ്പോടെ ഞങ്ങൾ കുതിക്കുന്നു.

നവംബർ 1 (വൈകുന്നേരം) ചില ബോട്ടുകൾ മാത്രം കടന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. അവയിലൊന്നും ആ പെട്ടി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ബോട്ടുമാത്രം കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ബോട്ട് പതിവിൽക്കവിഞ്ഞ വേഗത്തോടെ കടന്നുപോയെന്നു ചിലരിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

നവംബർ 2 (രാവിലെ)

ഞാനുണർന്നപ്പോൾ നേരം നന്നായി പുലർന്നിരുന്നു. കൂടുതൽ ഉറങ്ങിപ്പോയതിൽ എനിക്ക് കുണ്ഠിതം തോന്നി; ആർതറെ തനിച്ചിരുത്തേണ്ടിവന്നല്ലോ. എങ്കിലും നന്നായുറങ്ങിയതുകൊണ്ട് എന്റെ ക്ഷീണമൊക്കെ മാറിയിരിക്കുന്നു. പ്രൊഫസറും മിനയും ഇപ്പോൾ എവിടെയായിരിക്കും? കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തെറ്റിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവർ ഇപ്പോൾ ബോർഗോയിലെത്തിയിരിക്കണം. ഈശ്വരൻ അവരെ രക്ഷിക്കട്ടെ. ഡോക്ടർ സിവാർഡിനെയും ക്വിൻസിയെയും താമസിയാതെ കണ്ടുമുട്ടിയേക്കും.

ഡോക്ടർ സിവാർഡിന്റെ ഡയറി

നവംബർ 4

നാലു ദിവസം തുടർച്ചയായി റോഡിലൂടെ യാത്ര ചെയ്തു. ഒരു നിമിഷംപോലും പാഴാക്കിയില്ല. കുതിരകൾക്കു വിശ്രമിക്കാനുള്ള സമയം മാത്രം നൽകി. പ്രത്യേകിച്ചു സംഭവങ്ങളൊന്നും വഴിയിലുണ്ടായില്ല. ഒരു വലിയ ബോട്ട് വളരെ വേഗത്തിൽ കടന്നുപോകുന്നതു കണ്ടു എന്നു ചില വഴിയാത്രക്കാർ പറഞ്ഞു. ബോട്ടിന് എന്തോ തകരാറു പറ്റിയത്രേ. നല്ലവരായ ചില നാട്ടുകാരുടെ സഹായത്തോടെയാണ് ബോട്ട് പിന്നീടു മുമ്പോട്ടു പോയത്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് എൻജിൻ തകരാറുള്ള മാതിരി ബോട്ട് നിന്നിരുന്നുവത്രേ. എന്തായാലും ഞങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു കുതിക്കട്ടെ.

മിനയുടെ ഡയറി ഒക്ടോബർ 31 ഉച്ചയ്ക്ക് വെറെസ്റ്റിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. രാവിലെ എന്നെ ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്യാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയെന്നു പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: 'ഇരുട്ട്, കുറ്റിരുട്ട്' എന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളൂവത്രേ.

പ്രൊഫസർ കുതിരകളെ വാങ്ങാൻ പോയിരിക്കുകയാണ്. ഇനി എഴുപതു നാഴികയിലധികം ദൂരം കാണണം. പ്രകൃതീദേവിയുടെ അനുഗ്രഹം മുഴുവൻ വാരിക്കോരി ചൊരിഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രദേശമാണിത്. സമയമുണ്ടെങ്കിൽ എത്ര നേരം വേണമെങ്കിലും ഈ സൗന്ദര്യം നുകർന്നു നില്ക്കാനാവും.

പ്രൊഫസർ കുതിരകളും വണ്ടികളും തയ്യാറാക്കി തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു. യാത്രയ്ക്കാവശ്യമായ സന്നാഹങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങുകയാണ്. എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു മുൻകൂട്ടി പറയാനാവില്ല.

നവംബർ 1 പകൽ മുഴുവൻ നല്ല വേഗത്തിൽ ഞങ്ങൾ യാത്രചെയ്തു. ഈ നാട്ടുകാർ ഉദാരശീലരാണ്. അവരുടെ സഹായം ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടുവോളം കിട്ടി. ഇന്നു രാവിലെ ഞങ്ങളൊരു വീട്ടിലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ എന്റെ നെറ്റിയിലുള്ള അടയാളം കണ്ട് ഒരു വൃദ്ധ മുട്ടുകുത്തി കുരിശുവെച്ചു (പ്രാർത്ഥിച്ചു. ബാധ ഒഴിയുവാനായി എന്റെ നേരെ രണ്ടു വിരൽ ഉയർത്തിക്കാട്ടുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം തൊപ്പി ഞാൻ തലയിൽനിന്നെടുത്തിട്ടേയില്ല. കൂടുതൽ സംശയങ്ങൾക്കിട നൽകരുതല്ലോ. പ്രൊഫസറുടെ ഹൃദയസ്വലതയും ആവേശവും അപാരംതന്നെ. അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷീണം ബാധിച്ചിട്ടേയില്ല.

ഇന്നു രാവിലെയും പ്രൊഫസർ എന്നെ ഹിപ്പനോട്ടൈസ് ചെയ്തു: 'ഇരുട്ട്. വെള്ളം ഇളകിക്കുതിക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം. മരപ്പലകകൾ കുട്ടിമുട്ടുന്നു.' ഇത്രയും ഞാൻ പറഞ്ഞത്രേ. ശ്രമം ഇപ്പോഴും വെള്ളത്തിൽത്തന്നെയെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കങ്ങനെ ബോധ്യമായി.

നവംബർ 2 (രാവിലെ)

ഇപ്പോഴും അവൻ വെള്ളത്തിൽത്തന്നെ. ഞങ്ങൾ മാറിമാറിയാണിപ്പോൾ വണ്ടിയോടിക്കുന്നത്. ജോനതൻ വർണനാതീതമായ ദുരിതങ്ങൾ അനുഭവിച്ച കോട്ടയോട് ഞങ്ങൾ അതിവേഗം അടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ വളരെ അപൂർവമായേ വീടുകൾ കാണുന്നുള്ളൂ. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ഞങ്ങൾ ബോർഗോ ചുരത്തിലെത്തിച്ചേരും.

പത്തൊമ്പത്

വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ കുറിപ്പുകൾ

നവംബർ 4

ഒരുപക്ഷേ, നാമിനി വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടിയില്ലെങ്കിലോ എന്നു കരുതിയാണ്, ഡോ. സിവാർഡ് വായിക്കുവാനായി ഈ കുറിപ്പെഴുതി വെക്കുന്നത്. നേരം പുലരാൻ ഇനി അധികസമയമില്ല. എരിയുന്ന നെരിപ്പോടിനടുത്തിരുന്നാണ് ഞാനിതെഴുതുന്നത്. മൂടൽമഞ്ഞ ചുറ്റുപാടും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ട്. മിന കിടന്നുറങ്ങുന്നു. പകൽ മുഴുവൻ അവൾ ഉറങ്ങി. അതുകൊണ്ട് രാത്രിയിൽ ഉന്മേഷം തിരിച്ചുകിട്ടി. ഇപ്പോൾ അവളെ ഹിപ്പനോട്ടെസ് ചെയ്ത് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. മിന ഡയറി എഴുത്തും നിറുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ് ഈ കുറിപ്പെഴുതാമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചത്.

ഇന്നു രാവിലെ ഞങ്ങൾ ബോർഗോചുരത്തിലെത്തി. മിനയെ ഹിപ്പനോട്ടിസത്തിനു വിധേയയാക്കാൻ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ബുദ്ധിമുട്ടിയത്. 'ഇരുട്ട്, വെള്ളമൊഴുകുന്നു.? ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അവൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. സംശയം ലവലേശമില്ലാത്തമാതിരി അവൾ വഴി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “ഇതുതന്നെ വഴി.”

“അതു നിനക്കെങ്ങനെ അറിയാം?”

“അതെനിക്കറിയാം. എന്റെ ജോനതൻ ഇതിലെ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറിയിൽ വഴി വ്യക്തമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ അതു പരിശോധിച്ചു. ഈ ഒരൊറ്റ വഴിയേ ഉള്ളുവെന്നും മനസ്സിലായി.

പലയിടങ്ങളിലും ചെടികൾ വീണു വഴി കാണാൻ വിഷമമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അതിലേ മുന്നോട്ടു പോയി. കുതിരകളുടെ കടിഞ്ഞാൺ അയച്ചുവിട്ടതുകൊണ്ട് അവ യഥേഷ്ടം കുതിച്ചുപാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചെയ്തുതീർക്കാനുള്ള ജോലിയെക്കുറിച്ചുമാർത്തപ്പോൾ ഒരുതരം ഉൾക്കിടിലമനുഭവപ്പെട്ടു. മിന ഗാഢഃനിദ്രയിലാണ്. കുതിരകൾ മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വഴി കൂത്തനേ മുകളിലേക്കു കയറിപ്പോകുന്നു.

സന്ധ്യയ്ക്ക് മിനയെ ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്യുവാനുള്ള ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു. സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. ഇരുട്ടു പരന്നു. ഞാൻ മിനയെ വിളിച്ചുണർത്തി. അവൾ എന്നെ നോക്കി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി. വിറകു സംഭരിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന് തീകൂട്ടി മിന ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തു. പക്ഷേ, അവൾ അല്പംപോലും ഭക്ഷിച്ചില്ല. അവൾക്കു വിശപ്പില്ലത്രേ. ഭക്ഷണത്തിനു ശേഷം ഞങ്ങൾ നെരിപ്പോടിനരികെ കമ്പിളി വിരിച്ചു കിടന്നു. ക്ഷീണാധികൃത്താൽ ഞാൻ പെട്ടെന്നുറങ്ങിപ്പോയി.

നവംബർ 5 ഇന്നലെ മുഴുവൻ ഞങ്ങൾ തുടർച്ചയായി യാത്ര ചെയ്തു. മിന ഉറങ്ങുന്നു. അവളെ വിളിച്ചുണർത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പകൽ മുഴുവൻ അവൾ ഉറങ്ങിയാൽ രാത്രിയിൽ ഉണർന്നിരിക്കുമല്ലോ എന്നു ഞാൻ കരുതി.

സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായി. ഒരു വലിയ മലയുടെ കൊടുമുടിയിലാണു ഞങ്ങൾ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. അവിടെനിന്ന് തെല്ലകലെ ഭീമാകാരമായ ഡ്രാക്കുളക്കോട്ട കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. എന്തായാലും മുന്നോട്ടുവെച്ച കാൽ പിന്നോട്ടില്ല. പതറരുത്. ഈശ്വരാ, എനിക്കുവേണ്ട ശക്തി തരേണമേ!

സൂര്യൻ മറഞ്ഞു. ചുറ്റുപാടും ഇരുൾ പരന്നു. മിനയെ ഞാൻ വിളിച്ചുണർത്തി. അവളെ ഹിപ്നോട്ടൈസ് ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടതേയുള്ളൂ.

കുതിരകൾക്ക് ഭക്ഷണവും വിശ്രമവും നൽകി. ഇന്നും മിന ഭക്ഷണം കഴിച്ചില്ല. അവൾക്ക് വിശപ്പും രുചിയുമില്ലത്രേ. പക്ഷേ, ശക്തി നിലനിറുത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യമായതിനാൽ ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. മിന ഇരിക്കുന്നതിനു ചുറ്റുമായി വിശുദ്ധ കുരിശുപൊക്കൊണ്ടാരു സുരക്ഷിതവലയം സൃഷ്ടിച്ചു. അവൾ ഒരു പ്രതിമപോലെ ഇതൊക്കെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതേയുള്ളൂ. ആ വലയത്തിനു പുറത്താണു ഞങ്ങൾ തീ കൂട്ടിയിരുന്നത്. ഞാൻ മിനയെ വിളിച്ചു: “തീക്കടുത്തേക്കു വരു. തണുപ്പു കൂടുതലാണ്.”

അവൾ പെട്ടെന്നെഴുന്നേറ്റു. ഒരടി വെച്ചപ്പോഴേക്കും ചാട്ടവാറടിയേറ്റപോലെ അവൾ നിന്നുപോയി. പെട്ടെന്നവൾ നിസ്സഹായയായി നിലത്തിരുന്നു. ആ സുരക്ഷിതവലയത്തിനു പുറത്തുകടക്കാൻ അവൾക്കു കഴിയുമോ എന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ഞാൻ ചോദിച്ചു: “എന്താണു നടക്കാത്തത്?” വിവരിക്കാനാവാത്ത ഒരു ഭാവം അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ സ്പർശിച്ചു. അവൾ ദയനീയമായി പറഞ്ഞു: “നടക്കാൻ വയ്യ.”

എനിക്കു സമാധാനമായി. ആ വലയത്തിനുള്ളിൽ അവൾ സുരക്ഷിതയായിരിക്കുമെന്നെനിക്കുറപ്പായി. അവളുടെ ശരീരത്തിനേറ്റ കളങ്കം ആത്മാവിനെ ബാധിച്ചില്ലെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

തണുപ്പു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഞ്ഞുകട്ടകൾ കാറ്റടിച്ചു പറന്നു വീഴുന്നുണ്ട്. ഓ! എ താണത്? ഇരുളിൽ ജ്വലിക്കുന്ന പ്രകാശം. അത് മഞ്ഞുകണികകൾക്കിടയിൽ ഇളകാതെ നിൽക്കുകയാണ്. (ക്രമേണ ഒഴുകിവിഴുന്ന വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു സ്ത്രീരൂപം ആ മഞ്ഞിലൂടെ രൂപംകൊള്ളുന്നല്ലോ. അതെ, അതൊരു സ്ത്രീരൂപംതന്നെ.

എങ്ങും ശ്മശാനമുകുത. കുതിരകൾ ഭയപ്പെട്ടു നിലവിളിക്കുന്നു. അത് വിറളിപ്പിടിച്ചു തുള്ളിച്ചാടുകയാണ്.

മഞ്ഞുകണികകൾ ചുറ്റിക്കറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. അവ വ്യക്തമായ രൂപം കൈക്കൊണ്ടു. ജോനതന്റെ ഡയറിയിൽ വായിച്ച കാര്യങ്ങൾ എന്റെ സ്മരണയിലേക്കോടിയെത്തി. കുതിരകൾ അസഹ്യമായ വേദന സഹിച്ചമാതിരി ഞരങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ കണ്ട രൂപങ്ങൾ ക്രമേണ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി വന്നു. മിന യാതൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തമട്ടിൽ എന്നെ നോക്കി, പുഞ്ചിരിതൂകി. നെരിപ്പോടിലെ തീ കെട്ടപ്പോൾ കൂടുതൽ വിറകെടുത്തിടാനായി ഞാൻ എണ്ണീറ്റു.

“വേണ്ട, അങ്ങോട്ടു പോകണ്ട. ഇവിടെ അങ്ങ് സുരക്ഷിതനാണ്.” മിന പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു.

“നീ... നിന്റെ കാര്യമോർത്തിട്ടാണെന്നിരിക്കൂ ഭയം.” മിന പുഞ്ചിരിച്ചു.

“എന്നെ ഓർത്തു ഭയപ്പെടുകയോ? ലോകത്തിൽ മറ്റാരേക്കാളും സുരക്ഷിതയാണു ഞാൻ.”

കാറ്റിൽ തീനാളം ജ്വലിച്ചു. മഞ്ഞുകണികകളിലൂടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആ മദാലസസ്ത്രീകൾ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തെത്തി. ജോനതന്റെ വിവരണങ്ങളിൽ വായിച്ചു മാത്രം പരിചയമുള്ള ആ സ്ത്രീരൂപങ്ങളെ ആദ്യമായി ഞാൻ അടുത്തു കാണുകയാണ്. ആടിക്കുഴയുന്ന ദേഹം, തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ, വെളുത്തു കൂർത്ത പല്ലുകൾ, തുടുത്ത കവിളുകൾ, മാദകത്വം തുളുമ്പിനില്ക്കുന്ന ചുണ്ടുകൾ. അവർ മിനയെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി എന്തോ പറഞ്ഞു: എന്നിട്ട് മിനയെ വിളിച്ചു: വരു സഹോദരീ, ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കുവരു.*

ഞാൻ മിനയെ നോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഭയം നിഴലിച്ചിരുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. അതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു സന്തോഷം തോന്നി. അവൾ ഇതുവരെ രക്തയക്ഷി ആയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. കുറെ വിറകുകൊള്ളിയും വിശുദ്ധകുരിശുപ്പവുമായി ഞാൻ നെരിപ്പോടിനടുത്തേക്കു നീങ്ങി. അപ്പോൾ ആ സ്ത്രീകൾ പുറകോട്ടു മാറി. ഈ വലയത്തിനുള്ളിൽ ഞങ്ങൾ സുരക്ഷിതരായിരിക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പായി. കുരിശുപ്പം കൈയിലുള്ളപ്പോൾ ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുവാൻ ആ രക്തയക്ഷികൾക്കു കഴിയുകയില്ല. കുതിരകളുടെ ഭയവും വേദനയും എന്നെന്നേക്കുമായി അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞ് കുതിരകളെ മൂടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പുലർച്ചവരെ ഞങ്ങൾ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. സൂര്യോദയത്തോടെ മഞ്ഞുതരികൾ ചുറ്റിക്കറങ്ങി കോട്ടയുടെ സമീപത്തേക്കു പോയി കണ്ണിൽനിന്നു മറഞ്ഞു. മിന ഗാഢഃനിദ്രയിലായിരുന്നു. അവളുറങ്ങട്ടെ. അവളുണരുന്നതിനുമുമ്പ് പ്രാതൽ തയ്യാറാക്കാം.

ജോനതന്റെ ഡയറി
നവംബർ 4 (രാവിലെ)

ബോട്ടിന് അപകടം പറ്റിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ഇതിനകം പ്രഭുവിന്റെ കഥകഴിക്കുമായിരുന്നു. എങ്കിൽ എന്റെ മിനയുടെ നെറ്റിയിലെ കളങ്കം ഇതിനകം മാഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടാകുമായിരുന്നു. എന്റെ മിന ഇപ്പോൾ എവിടെയായിരിക്കും? സംശയമില്ല. ആ ശപിക്കപ്പെട്ട കോട്ടയിൽത്തന്നെ.

ഡോക്ടർ സെവാർഡിന്റെ ഡയറി

നവംബർ 5

അകലെ ഒരു വണ്ടി കുതിച്ചുപോകുന്നത് ഇന്നു രാവിലെ കണ്ടു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അത് മഞ്ഞുപുകയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. അകലെ എവിടെനിന്നോ ചെന്നായ്ക്കളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ചുറ്റും ആപത്തു പതിയിരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു.

ഇരുപത്

പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ്ങിന്റെ കുറിപ്പ്

നവംബർ 5 (വൈകുന്നേരം) മിനയെ ആ ശപിക്കപ്പെട്ട കോട്ടയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അതിനാൽ അവളെ വിശുദ്ധ കുരിശുപൊക്കിക്കൊണ്ടുള്ള സുരക്ഷിത വലയത്തിനകത്താക്കിയിട്ട് ഞാൻ കോട്ടയിലേക്കു പോന്നു. ജോനതന്റെ വിവരണങ്ങളിൽനിന്നു വഴി എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഞാൻ പള്ളിമുറ്റത്താണ് എത്തിച്ചേർന്നത്. കോട്ടയിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ വാതിലുകൾ തുറന്നുകിടക്കുകയായിരുന്നു. എങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ശക്തികൊണ്ട് കാറ്റടിച്ചു കതകടഞ്ഞ് ഞാൻ ജോനതന്റെ മാതിരി തടവുകാരനായിത്തീരരുതെന്നു കരുതി വാതിലിന്റെ വിജാഗിരികൾ മുഴുവൻ ചുറ്റിക്കൊണ്ടടിച്ചു തകർത്തുകളഞ്ഞു. എന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഒരു ശവപ്പെട്ടി കണ്ടെത്തി. അതു തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു മാദകസുന്ദരി അതിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു; ഗാഡ്സനിദ്രയിൽ ലയിച്ചെന്ന മാതിരി. കാര്യത്തോടടുത്തപ്പോൾ എന്റെ ധൈര്യമൊക്കെ ചോർന്നുപോയതുപോലെ തോന്നി. ഒരുപക്ഷേ, ഇത് രക്തരക്ഷസ്സിന്റെ പ്രേതാത്മകമായ മായാശക്തികൊണ്ടാകാം. എന്തായാലും ഇവിടെ പതറാൻ പാടില്ല. അകലെ എവിടെയോനിന്ന് ഒരു ദീനരോദനം ഒഴുകിവരുന്നുണ്ടല്ലോ. സമയം വിലപ്പെട്ടതാണ്. ഒരു നിമിഷവും വെറുതെ കളയാനില്ല. ഞാൻ ആ സുന്ദരിയുടെ തല മുറിച്ചുകളഞ്ഞു. ഹൃദയത്തിൽ കുന്തമടിച്ചുകയറ്റി. പെട്ടിക്കുള്ളിൽ കുരിശുപൊക്കി വെച്ച് പെട്ടി ഭദ്രമായി പൂർവസ്ഥിതിയിൽ അടച്ചുവെച്ചു. അടുത്തുതന്നെ മറ്റൊരു പെട്ടിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അതു തുറന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഉള്ളിലേക്കു നോക്കിയില്ല. എന്റെ ധൈര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടാലോ? ആദ്യത്തെ സംഭവം ഇവിടെയും ആവർത്തിച്ചു. ഒരാത്മാവുകൂടി മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മൂന്നാമത്തെ പെട്ടി കണ്ടെത്താൻ കൂറെ നേരം തിരയേണ്ടിവന്നു. മനോഹരമായി അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു ആ പെട്ടി. അതു തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ--ഇത്രയ്ക്ക്

ആകർഷകവും മാദകവും ആയ ഒരു രൂപം ഞാനിതിനു മുമ്പു കണ്ടിട്ടേയില്ല. തെല്ലുനേരം ഞാനങ്ങനെ നോക്കി നിന്നുപോയി. ഈശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടാകാം മിനയുടെ രോദനം എന്റെ കാതുകളിലെത്തി. ഞാനേറ്റടുത്ത ഭാരിച്ച ജോലിയുടെ ഗയരവം എനിക്കു ബോധ്യമായി. ആ ബോധത്തോടെതന്നെ ഞാനെന്റെ ജോലി ചെയ്തുതീർത്തു. അകലെനിന്ന് ചെന്നായ്ക്കൾ കൂട്ടത്തോടെ അലറുന്നു. ഓ! പാവം മിന! അവളെക്കുറിച്ചാണ് ഞാനപ്പോൾ ചിന്തിച്ചത്. രക്തരക്ഷസ്സുകൾക്ക് വിശുദ്ധ കുരിശപ്പത്തിന്റെ വലയം ഭേദിച്ച് ഉള്ളിൽ കടക്കാനാവില്ലെങ്കിലും ചെന്നായ്ക്കൾക്ക് അതൊരു തടസ്സമാവുകയില്ലായിരിക്കാം. ഒരുപക്ഷേ, ഈശ്വരേച്ഛ അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ! എന്തായാലും എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രക്തരക്ഷസ്സിന്റെ വായിൽപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ചെന്നായ്ക്കളുടെ പല്ലുകളിൽ കുടുങ്ങുന്നതുതന്നെ നല്ലത്.

ഓരോ മൂക്കും മൂലയും ഞാൻ വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. മൂന്നു പെട്ടികൾ മാത്രമേ അവിടെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഇന്നലെ കണ്ടതും മൂന്നു രക്തയക്ഷികളെയാണല്ലോ.

കുറെ നേരത്തെ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഏറ്റവും പ്രയത്നമായ ഒരു പെട്ടികൂടി ഞാൻ കണ്ടെത്തി. അതിൽ “ഡ്രാക്കുള” എന്നെഴുതിയിരുന്നു. രക്തരക്ഷസ്സുകളുടെ രാജാവിന്റെ പൈശാചിക ഗൃഹം. ഞാനതു തുറന്നു നോക്കി. അതു ശൂന്യമായിരുന്നു. ഞാൻ അതിൽ വിശുദ്ധ കുരിശപ്പം വെച്ച് അടപ്പു പഴയതുപോലെ അടച്ചു. ഇനി പ്രഭുവിന് ആ പെട്ടിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുവാനാവില്ല. മൂന്നാത്മാക്കൾക്കു മോചനം നൽകിയ സഃ നതാഷത്തോടുകൂടി ഞാൻ കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തുകടന്നു. കോട്ടയുടെ പ്രവേശനകവാടത്തിലും ഞാൻ വിശുദ്ധ കുരിശപ്പം വിതറി. ആ വഴിയിലൂടെ ഇനി അവൻ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കരുത്.

ജോലികൾ പൂർത്തിയാക്കി ഞാൻ മിനയുടെ അടുത്തെത്തി. അവൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. എന്നെ നോക്കി തളർന്ന ശബ്ദത്തിൽ അവൾ പറഞ്ഞു: “ഈ നരകത്തിൽനിന്നു പുറത്തുവരു. നമുക്ക്

എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അടുക്കലേക്കു പോകാം. അദ്ദേഹമിപ്പോൾ വരുന്നുണ്ട്.”

അത്യധികം ഭയത്തോടും പ്രതീക്ഷയോടുംകൂടി ഞങ്ങൾ കിഴക്കുവശത്തേക്കു പോയി. അതിലൊന്നവൻ വരുന്നത്; ഞങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കളും.

ഇരുപത്തിയൊന്ന്

മിനയുടെ ഡയറി

നവംബർ 6 വൈകുന്നേരമാകാറായി. അത്യധികം പ്രതീക്ഷയോടെയാണു ഞാനും പ്രൊഫസറും കിഴക്കുവശത്തേക്കു നീങ്ങിയത്. അതിലെയാണ് എന്റെ ജോനതൻ വരുന്നത്. ചെന്നായ്ക്കളുടെ അലർച്ച മലനിരകളിൽ തട്ടി പ്രതിധ്വനിച്ച് ഭയാനകമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. (ഡാക്കുള്ള പ്രഭുവിന്റെ കോട്ട ഭീകരതയുടെ പ്രതീകം മാതിരി കുങ്കുമപ്രഭയിൽ കുളിച്ചുനില്ക്കുന്നു. ഒരു വലിയ പാറയുടെ സമീപത്തുള്ള ഗുഹപോലെയുള്ള മുറിയിൽ പ്രൊഫസർ എന്നെ ഇരുത്തി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “മിനാ, നീയിവിടെ സുരക്ഷിതയാണ്. ചെന്നായ്ക്കൾ വന്നാൽ അവയെ ഒന്നൊന്നായി എനിക്കു കൊന്നുകളയാൻ പറ്റും.

അദ്ദേഹം പാറപ്പുറത്തു കയറി കുഴൽക്കണ്ണാടിയിലൂടെ ദൂരേക്കു നോക്കി. ആവേശഭരിതനായി അദ്ദേഹം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: “മിനാ, നോക്കൂ, അതാ അവർ വരുന്നുണ്ട്.

ഞാൻ പാറപ്പുറത്തേക്കു ചാടിക്കയറി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽനിന്നു കുഴൽക്കണ്ണാടി പിടിച്ചുവാങ്ങി അങ്ങോട്ടുനോക്കി. മഞ്ഞുവീഴാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നെങ്കിലും അകലെ ഒരു കറുത്ത പട്ടുനാടപോലെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന പുഴയും റോഡിലൂടെ കുതിച്ചെത്തുന്ന ഒരുകൂട്ടം ആൾക്കാരെയും ഞാൻ കണ്ടു. മൂടിയില്ലാത്ത ഒരു വണ്ടി തെളിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കൂട്ടം ജീപ്സികൾ ധൂതിയിൽ ഇങ്ങോട്ടുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടിക്കു മുകളിൽ ആ വലിയ ചതുരപ്പെട്ടിയും ഞാൻ കണ്ടു. അതു കണ്ടപ്പോൾ എന്നെ ഒരുൾക്കിടിലം ബാധിച്ചു. ഞങ്ങൾ അന്ത്യനിമിഷത്തോടടുക്കുകയാണോ? സൂര്യനസ്തമിക്കാൻ അധികനേരമില്ല. സൂര്യനസ്തമയംവരെ അവനാ പെട്ടിയിൽ ബന്ധനസ്ഥനാണ്. പക്ഷേ, സൂര്യനസ്തമിച്ചാൽ അവനു രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയും. പിന്നെ ഞങ്ങളുടെ കാര്യം? ചിന്തിക്കുവാൻപോലും കഴിയുന്നില്ല. പ്രൊഫസർ

ഇന്നലത്തെപ്പോലെ എന്റെ ചുറ്റും കുരിശപ്പംകൊണ്ടൊരു വലയം സൃഷ്ടിച്ചു.

കഴിയുന്ന നേരത്തേ കോട്ടയിലെത്താൻ അവർ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യുന്നതായി തോന്നി. അപ്പോൾ കുറച്ചു തെക്കുവശത്തായി മാറി രണ്ടുപേർ കുതിരപ്പുറത്തു പറന്നുവരുന്നത് പ്രൊഫസർ കണ്ടു: “അതാ നോക്കൂ, ക്വിൻസിയും സിവാർഡും ആണെന്നു തോന്നുന്നു. ദൈവം രക്ഷിച്ചു.”

ഞാൻ കണ്ണാടിയിലൂടെ നോക്കി. അതെ, അതവർതന്നെയായിരിക്കണം. ചുറ്റുപാടും ജോനതനുവേണ്ടി പരതി. വടക്കുവശത്തു രണ്ടുപേർ കുതിരപ്പുറത്തു പറന്നുക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. അതെ. അവരിലൊരാൾ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ജോനതൻതന്നെ. എത്ര അകലെവെച്ചു കണ്ടാലും എനിക്കു ജോനതനെ തിരിച്ചറിയാം. മറ്റേത് ആർതർ ആയിരിക്കണം. അവരുടെ ലക്ഷ്യവും മുന്നിൽ കണ്ടു വളിതന്നെയാണ്. ഈ വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രൊഫസർക്ക് ആവേശം അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.” പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു: ‘ജിപ്സികളുമായി ഒരു സമരം വേണ്ടിവന്നേക്കും.?’

ചെന്നായ്ക്കളുടെ അലർച്ച അത്യുച്ചത്തിലായി. സൂര്യൻ ചരകവാളത്തിലേക്കു താണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നാലുപാടുന്നിന്നും ചെന്നായ്ക്കൾ അലറിയടുക്കുന്നു. ഞാൻ കൈത്തോക്കു ശരിയാക്കി വെക്കട്ടെ. കഠിനമായ കാറ്റും കോടമഞ്ഞും ചെന്നായ്ക്കളുംകൂടി അതിഭീകരമായ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി അധികനേരമില്ല, സൂര്യനസ്തമിക്കാൻ. കോട്ടയിലേക്കു കുതിച്ചുവരുന്നവരെ ഞങ്ങൾക്കു വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയുന്നു. ഞാനും പ്രൊഫസറും ഞങ്ങളുടെ തോക്കുകൾ ശരിയാക്കി അവരെ നേരിടാൻ തയ്യാറായി നിന്നു. അതാ, അവർ അടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

“നില്ക്കൂ.”

ആ ശബ്ദം കേട്ടു ഞങ്ങൾ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അതിൽ ഒന്ന് എന്റെ ജോനതനും മറ്റേത് ക്വിൻസിയും ആയിരുന്നു. ജിപ്സികൾക്കു ഭാഷ മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും ആ ആജ്ഞാശക്തിയുടെ മുന്നിൽ അവർ നിൽക്കുകതന്നെ

ചെയ്തു. ജോനതനും ക്വിൻസിയും ഒരു വശത്തുകൂടെയും ആർതറും സിവാർഡും മറുവശത്തുകൂടെയും കുതിച്ചെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ, ജിപ്സികൾക്കവിടെ താമസിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ നേതാവു പറഞ്ഞു: 'മുന്നോട്ടു കുതിക്കൂ.'

ജിപ്സികൾ കടിഞ്ഞാൺ വെട്ടിപ്പിടിച്ചപ്പോൾ കുതിര മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ നാലുപേരും അവരുടെ നേരെ തോക്കു ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "അനങ്ങരുത്." അതേസമയം പ്രൊഫസറും ഒളിവിൽനിന്നു പുറത്തു വന്ന് അവരുടെ നേരെ തോക്കുചൂണ്ടി. ജിപ്സികൾ ആയുധങ്ങൾ കൈയിലെടുത്തു സമരത്തിനു തയ്യാറായി. ജിപ്സികളുടെ നേതാവ് ചരവാളത്തിൽ മറയാൻ പോകുന്ന സൂര്യനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി എന്തോ പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന് ജോനതനും ക്വിൻസിയും ആർതറും സിവാർഡുംകൂടി ആ പെട്ടിയുടെ നേർക്കു കുതിച്ചു. ഞാൻ ആവേശം കൊണ്ടു. എന്റെ മനസ്സ് തിളച്ചുമറിയുകയായിരുന്നു. ജോനതൻ ആപത്തിന്റെ നടുവിലേക്കു കുതിച്ചു ചാടുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ എന്തു തോന്നി എന്നെന്നിരിക്കിപ്പോൾ വിവരിക്കാനാവുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ ആക്രമണം കണ്ടപ്പോൾ ജിപ്സികൾ പെട്ടിക്കു ചുറ്റും വളഞ്ഞുനിന്നു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങളേ ബാക്കിയുള്ളൂ. സൂര്യനസ്തമിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. അതിനുമുമ്പ് അവനെ വകവരുത്തണമെന്ന വാശിയോടെയാണ് ജോനതനും ആർതറും ക്വിൻസിയും സിവാർഡും നീല്ക്കുന്നത്. അലറിക്കുതിച്ചെത്തുന്ന ചെന്നായ്ക്കളോ ജിപ്സികളുടെ ആയുധമോ ഒന്നുമവർക്കു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. ജോനതൻ നിമിഷനേരംകൊണ്ട് പെട്ടിയുടെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി. പെട്ടി തള്ളിത്താഴെയിട്ടു. ക്വിൻസി ശ്രതുക്കളെ നേരിടുകയായിരുന്നു. ജിപ്സികളുടെ നിര ഭേദിച്ച് ക്വിൻസി അകത്തുകടന്നു. ഒരു ജിപ്സിയുടെ കഠാര ക്വിൻസിയുടെ നേർക്കടക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ക്വിൻസി തന്റെ കൈയിലുള്ള കഠാരകൊണ്ടു തടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ സമയംകൊണ്ട് വണ്ടിയിൽനിന്ന് ജോനതൻ ചാടിയിറങ്ങി. ക്വിൻസിയും അങ്ങോട്ടു കുതിച്ചു. അദ്ദേഹം വാരിഭാഗം പൊത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

വിരലുകൾക്കിടയിലൂടെ രക്തം കുതിച്ചൊഴുകുന്നു. പക്ഷേ, ഇതൊന്നും ജോനതൻ അറിയുന്നില്ലെന്നു തോന്നി. കലികൊണ്ട കോമരംപോലെ അദ്ദേഹം പെട്ടിയുടെ മൂടികുത്തി അടർത്തിക്കളഞ്ഞു. ക്വിൻസിയും ജോനതനുംകൂടി ശ്രമിച്ചപ്പോൾ മൂടി ഇളകിത്തരിച്ചു വീണു. ആർതറുടെയും സിവാർഡിന്റെയും തോക്കുകൾക്കു മുമ്പിൽ ജിപ്സികൾ ഒതുങ്ങി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതാ, സൂര്യൻ താഴുകയാണ്. പകുതിയും മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു എന്നു തോന്നുന്നു. പെട്ടിയുടെ മൂടി ഇളകി താഴെ വീണപ്പോൾ പെട്ടിയിൽ ഡ്രാക്കുളപ്രഭു നീണ്ടുനിവർന്നു കിടക്കുന്നതു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. വിളറി വെളുത്ത അവന്റെ മുഖത്തു നാരകീയാഗ്നിജ്വാലകൾ ആളിക്കത്തുന്നുണ്ട്. അതാ, അവൻ അസ്തമയസൂര്യന്റെ നേർക്കു തിരിയുന്നു. അവന്റെ മുഖത്തു പൈശാചികഭാവം! അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ വിജയോന്മാദം! അവൻ രക്ഷപ്പെടുകയാണോ? എന്റെ ഈശ്വരാ... ഞൊടിയിടയിൽ ജോനതന്റെ കഠാരി ഡ്രാക്കുളയുടെ തൊണ്ടയിലൂടെ താഴേക്കിറങ്ങി. “അയ്യോ...” ഞാൻ അറിയാതെ നിലവിളിച്ചുപോയി. ക്വിൻസിയുടെ കഠാരിയും അവന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ താഴ്ന്നുപോയി. നിമിഷംകൊണ്ട് ഡ്രാക്കുളയുടെ ശരീരം ഒരുപിടി മണ്ണായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. (ഡ്രാക്കുളയുടെ മുഖത്തെ പൈശാചികഭാവം ഒരു നിമിഷത്തേക്കു മറഞ്ഞ് നിത്യശാന്തത ആ മുഖത്ത് തെളിയുന്നതു കാണാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

ഇക്കാഴ്ച കണ്ടുനിന്ന ജിപ്സികൾ അത്ഭുതംകൊണ്ടു വാ പൊളിച്ചുപോയി. ഞങ്ങളുടെ അമാനുഷിക ശക്തികൊണ്ടാണ് ആ ശരീരം ധൂളിയായി മാറിയതെന്നവർ കരുതി. അവസരം കിട്ടിയവർ തിരിഞ്ഞൊടി. ക്വിൻസി കുഴഞ്ഞു താഴെ വീണുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേക്കൊടി. വിശുദ്ധ കുരിശപ്പത്തിന്റെ വലയത്തിനു പുറത്തു കടക്കാൻ എനിക്കല്ലവുമാ വിഷമം തോന്നിയില്ല. എന്റെ നെറ്റിയിലേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു ക്വിൻസി പറഞ്ഞു: “എന്റെ ജീവിതം സഫലമായി.”

സൂര്യൻ മിക്കവാറും മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ക്വിൻസി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയപ്പോൾ എല്ലാവരും എന്റെ നെറ്റിയിലേക്കു നോക്കി. മരണത്തിന്റെ കയത്തിലേക്കു മുങ്ങിക്കൊണ്ട് ക്വിൻസി പറഞ്ഞു: “ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുക. നമ്മുടെ ശ്രമം വ്യഥാവിധിയല്ല. മിനയുടെ നെറ്റിത്തടം കളങ്കരഹിതമായിരിക്കുന്നു.”

ആ ധീരൻ നിശ്ശബ്ദമായി പുഞ്ചിരിയോടെ കണ്ണടച്ചു.
കുറിപ്പ്

ഏഴു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നരകത്തീജ്ജ്വാലകളിലൂടെ ഞങ്ങൾക്കു നീങ്ങേണ്ടിവന്നു. ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ച യാതനകളുടെ പ്രതിഫലമായാണ് ഇന്നനുഭവിക്കുന്ന സംതൃപ്തിയും സന്തോഷവും. ഞങ്ങളുടെ--എന്റെയും മിനയുടെയും--മകന്റെ ജന്മദിനം ക്വിൻസി മോറിസ് മരിച്ച ദിവസമാണെന്നത് ഞങ്ങളെ കൂടുതൽ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. ക്വിൻസി എന്നാണ് ഞങ്ങളെപ്പറ്റി പേരിട്ടത്.

ഭയാനകമായ ഓർമകളുറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന (ട്രാൻസിൽവാനിയയിലേക്ക് ഈ വേനൽക്കാലത്ത് ഞങ്ങളൊരു യാത്ര പോയി. ഞങ്ങൾ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു കേൾക്കുകയും ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ വാസ്തവമാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വിഷമം തോന്നി. ഭീകരാംശങ്ങളെല്ലാം തുടച്ചുനീക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൊട്ടാരത്തിനു മാറ്റമൊന്നുമില്ല.

വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഗതകാലസ്മരണകൾ അയവിറക്കാറുണ്ട്. സേഫിൽനിന്നു ഞാൻ പഴയ രേഖകളൊക്കെയെടുത്തു നോക്കി. കുറെ ടൈപ്പ് ചെയ്ത കടലാസുകൾ. മിനയുടെയും സിവാർഡിന്റെയും എന്റെയും നോട്ടുബുക്കുകളും പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസനിങ്ങിന്റെ കുറിപ്പുകളും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഭീകരകഥ നടന്നതായി, ഈ തെളിവുകൾ കണ്ടാൽപോലും, ആരും വിശ്വസിക്കുകയില്ല; വിശ്വസിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കാഗ്രഹമില്ല. ഞങ്ങളുടെ മകനെ മുട്ടിലിരുത്തിക്കൊണ്ട് പ്രൊഫസർ വാൻ ഹെൽസിങ് പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങൾക്കു തെളിവൊന്നും വേണ്ട; ഞങ്ങളെ ആരും വിശ്വസിക്കുകയും വേണ്ട. ഇവൻ ഒരിക്കലറിയും, ഇവന്റെ അമ്മ എന്തൊരു ധീരവനിതയായിരുന്നെന്ന്! മിനയുടെ മധുരസ്വഭാവവും സ്നേഹവും ഇവൻ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇനിയൊരിക്കൽ ഇവനറിയും. ഇവന്റെ അമ്മയുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്ത മട്ടിൽ കുറച്ചുപേർ ആത്മാർത്ഥമായി അവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നെന്ന്.?”